

တုနုလးမမိ

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်
နှင့် ဓမ္မရသစာစုများ

ဦးကောဝိဒ (မြတ်)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁	စာရေးသူ၏ရင်းတွင်းစကား	၄
၂	တုနှိုင်းမမီ ဖန်တီးရှင်နှင့် မိတ်ဆက်ခြင်း	၆
၃	တုနှိုင်းမမီ(၁)	၂၁
	မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်	
၄	တုနှိုင်းမမီ(၂)	၃၀
	အကောင်းဆုံးဟင်းလျာ	
၅	တုနှိုင်းမမီ(၃)	၄၀
	ဓမ္မအရိပ် (ကိုယ်ကျင့်တရား)	
၆	တုနှိုင်းမမီ(၄)	၅၀
	ဓမ္မအရိပ် (ဗဟုသုတ)	
၇	တုနှိုင်းမမီ(၅)	၅၈
	ဓမ္မအရိပ် (ကလျာဏမိတ္တ)	
၈	တုနှိုင်းမမီ(၆)	၆၇
	စိတ်ဝင်စားဖွယ်အိမ်ကြီး	
၉	တုနှိုင်းမမီ(၇)	၉၄
	အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ	
၁၀	တုနှိုင်းမမီ(၈)	၁၁၆
	အကောင်းဆုံးအရသာ	
၁၁	တုနှိုင်းမမီ(၉)	၁၂၈
	အံ့ဖွယ်သာသနာ	
၁၂	တုနှိုင်းမမီ(၁၀)	၁၄၁
	နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ကျော်ကပိုင်းရပ်စ်ဆော့ဖဲ	
၁၃	တုနှိုင်းမမီ(၁၁)	၁၄၈
	အွန်လိုင်းပေါ်က မေးခွန်းတစ်ခု	
၁၄	တုနှိုင်းမမီ(၁၂)	၁၅၅
	ဖန်တီးရှင်	

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၃၂၀၄၀၀၀၈၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	-	၃၂၀၄၃၉၀၈၀၈
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ	-	၁၀၀၀
တန်ဖိုး	-	
ထုတ်ဝေခြင်း	-	၂၀၀၈၊ စက်တင်ဘာ
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	ကိုနိုင် (ကင်တာ-မြိတ်)
စာအုပ်အပြင်အဆင်	-	အာရောဂျံ

ဖြန့်ချိရေး

THUNANDAR စာပေတိုက်
အမှတ်(၆၇) (၄-A)၊ ဓမ္မာရုံလမ်း၊ မြေနီကုန်း၊ စမ်းချောင်း
ဖုန်း-၅၂၄၈၆၀၊ ၀၉ ၅၁၄၂၆၄၊ ၀၉ ၉၉ ၇၂၈၉၅

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်

ချိုတေးသံစာပေ၊ ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့၊ သစ်(၄)

ပုံနှိပ်သူ

အာရောဂျံပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၆၄)

အမှတ် ၆၉၊ ကျောက်စိမ်းပတ်လမ်း

ရတနာကျွန်းရိပ်သာ၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ဤတုနိုင်းမမီ စာစုများသည် online အွန်လိုင်းပေါ် မကြာခဏတက်ရောက်နေကြသော လူကြီးလူငယ်လူရွယ်များ အနေဖြင့် စာရေးသူ၏ ပုံဘ်ဆိုက်(website)တွင် ဖတ်ဖူးကြပေ လိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။ သို့သော်လည်း အွန်လိုင်း ပေါ် မရောက်နိုင်သည့် လူငယ်လူရွယ်အသီးသီးတို့ ဖတ်ရှုပြီး အသိဉာဏ်တိုးစေရန် ရည်သန်လျက် စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရပါသည်။

ယနေ့အိုင်တီခေတ်ကြီးတွင် ရုပ်ဝါဒထွန်းကားလာ သည်နှင့်အမျှ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အသွေးများလည်း တဖြည်း ဖြည်း နိမ့်ကျလာနေသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင် ရာ မည်မျှပင်ထွန်းကားစေကာမူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အသွေး များ နိမ့်ကျလာနေသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ထိုသူ၏ ဘဝအဆင့်အ တန်းသည်လည်း နိမ့်ကျနေသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရည်အသွေးများ မြင့်မားလာစေရန် နှင့် ယနေ့ခေတ်လူငယ်များ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများစွာတို့ဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဘဝကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြဖို့ အရေးကြီး ပေသည်။ သို့အတွက် 'တုနိုင်းမမီ' က စာရှုသူများ၏ ဘဝကို တစ် စိတ်တစ်ဒေသ မြှင့်တင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ထိုစာစုများအနက် (Perfect Enlightenment of the Buddha & Internet) အင်တာနက်နှင့်မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဉာဏ်တော် အကြောင်းကို စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိုးစားရေးသားထားပါသည်။ ပထမဦးဆုံးရေးသားသော လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်သည့်အပြင် စာရေး သူ၏ စာပေအတွေ့အကြုံနုနယ်သေးသည့်အတွက် အားနည်း

ချက်များ လိုအပ်ချက်များ ရှိကောင်းရှိနိုင်သောကြောင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးကြပါရန်နှင့် စာဖတ်သူများ၏ မေတ္တာဖြင့် အကြံပေးမှုများကိုလည်း အစဉ်သဖြင့် လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက် ရှိပါသည်။

ထို 'တုနိုင်းမမီ' စာစုတွင် အမှာစာချီးမြှင့်ပေးသော ဦးဇနိန္ဒာသာရ(မုံရွာနေဇာ)အား၎င်း၊ စာပေဖြစ်မြောက်ရေးကို အား ပေးတိုက်တွန်းကူညီကြသော ကဗျာဆရာ ဦးဇော်တိက(ညိုမင်း ဟန်)၊ကိုသန်းထွန်း(ဝေးအိမ်)၊ကိုအုန်းမြင့်(မိုးသက်)၊စာရေးဆရာ ဝင်းမြအောင်(မြိတ်)တို့အား၎င်း၊ စာပေလမ်းကြောင်းတစ် လျှောက်ခံစားနားလည်ပေးသော ကိုနိုင်(ကင်တာ-မြိတ်) အား ၎င်း၊ ကွန်ပျူတာစာစီပေးသော မသီသီထွေး တို့အား အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

အစဉ်ထာဝရငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ကြပါစေ
ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)

လိပ်စာ

ဦးကောဝိဒ (မြိတ်)

အေးရိပ်ချောင်မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ
အမှတ်(၅)စစ်ဆေးရုံအနီး၊ တက္ကသိုလ်လမ်း၊ ကလွင်၊ မြိတ်
Tel : 059-41843 , 09 8761857
URL : www.venkawwida.info,
Email : venkawwida@gmail.com

တုနိုင်းမမီ ဖုန်းတီးရှင်နှင့် မိတ်ဆက်ခြင်း

(က)

၇.၆.၂၀၀၈ စနေနေ့ ညနေ ၆ နာရီ.....

မိမိ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမှ အချက်ပေးသံ မြည်လာသဖြင့် ကောက်ကိုင်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။ ဆရာဝင်းမြအောင် (မြိတ်) ထံမှ ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝင်းမြအောင်(မြိတ်) နှင့် မိမိမှာ လူချင်းမတွေ့ဖူးသော်လည်း စာပေချင်း ရင်းနှီးနေသည်။ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတစ်ချို့၏ စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ဆုံတွေ့နေကြပါသည်။ ကိစ္စက...မြိတ်မြို့-အေးရိပ်ချောင် မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာ လက်ထောက်ဆရာတော် ဦးကောဝိဒ ရေးသား ထုတ်ဝေမည့် **တုနိုင်းမမီ ဓမ္မရသစာစုများ** လုံးချင်း အမှာစာရေး ပေးရန် ဖြစ်နေသည်။

ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)က ဖုန်းဆက်ကိုင်ပြီး ပြောပါသည်။ ကိုမြင့်ထွန်း(Quality)၏ **အမည်နှင့် နိဗ္ဗာန် ဓမ္မရသစာတမ်းများ** စာအုပ်ပါ မိမိ၏အညွှန်းလွှာမျိုး လိုချင်ကြောင်း ဝိသေသပြု၍ စကားဆိုပါသည်။ မှန်ပါသည်....ကိုမြင့်ထွန်း(Quality) အမည်နှင့် နိဗ္ဗာန် စာအုပ်လေးသည် ဓမ္မစာပေဖတ် ပရိသတ်အတွင်းသို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ချဉ်းနင်းထိုးဖောက်သွားခဲ့သည်။ ခေတ်စကားဖြင့် ပြောသော် ပေါက် သွားခဲ့သည်။

မိမိက “ ၁၅.၆.၂၀၀၈ နေ့တွင် ဗုံရွာသို့ ကြွစရာရှိကြောင်း ဖတ်စရာစာမူကို ဒီရက်မတိုင်မီ ပေးပို့နိုင်ပါက အဆင်ပြေနိုင်ကြောင်း” စသည်တို့ကို ဖုန်းနှင့်ပြန်ပြောလိုက်

သည်။ မိမိသည် ကိုမြင့်ထွန်း(Quality)၏ အမည်နှင့်နိဗ္ဗာန် စာအုပ်တွင် အမှာစာ (အညွှန်းလွှာ) ရေးပေးခဲ့ရသည်ကိုး.....

၁၀.၆.၂၀၀၈ အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀း၃၀ နာရီ.....

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါး မိမိ ကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)၏ **တုနှိုင်းမမီ** စာမူ နှင့် (စာတိုက်မှ ပေးပို့လိုက်သော်လည်း မိမိထံမရောက်လာ သော) **မြိတ်မြို့ အေးရိပ်ချောင် မဟာစည်သာသာနာရိပ်သာ ၂၅ နှစ်ခရီး ငွေရတု အထိမ်းအမှတ်စာစောင်** တို့ကို မိမိအား ဆက်ကပ်ပါသည်။ ဆရာလေးက “ မြိတ်မှ မနေ့က (၉.၆.၂၀၀၈) ဖလိုက်(Flight)နှင့်ပို့လိုက်ကြောင်း” လျှောက်ထားပါသည်။ မြန်လိုက်ပါတိ။ ဆရာလေးက မေတ္တစာရီ ဖြစ်ပြီး ဦးကောဝိဒ(မြိတ်) ၏ စာအုပ်အတွက် လာရောက် အကျိုးဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမြန်လိုချင်ပါသတဲ့.....

မိမိထံရောက်လာတဲ့ စာမူတောင်းခံလွှာများသည် အများအားဖြင့် အလျင်စလိုချည်းပင် မည်သို့ဖြစ်စေ....စာပေတာဝန် ထမ်းဆောင်နေတဲ့ မိမိကတော့ တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုလည်း....စာမူကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းစဉ် ငယ် (အခန်း) ၁၂ ခု ပါဝင်သည်။ “တုနှိုင်းမမီ....တုနှိုင်းမမီ....” နှုတ်မှ ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ ဒီအမည်မှာ မိမိနှင့်ရင်းနှီးနေသလို ရှိသည်။ “တုနှိုင်းမမီ...မိခင်နို့ရည်....” အကယ်ဒမီရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါ်ဂါဂါဝင်းရွှေ၏ မိခင်မေတ္တာဖွဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အမည်တစ်ခုနှင့် ခတ်ဆင်ဆင် ‘စာဖွဲ့လို့မမီ..တုနှိုင်းမမီ’ ...

ရေးချရတာမကြာ.....အတွေးစရာရတာ တွေးရတာ ကြာသည်။

(ခ)

ဤ၌ တုနိုင်းမမီ ဖန်တီးရှင် ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ မြိတ်မြို့- အေးရိပ်ချောင်မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာတွင် လက်ထောက် ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်၍ တရားဟောပြောမှု တရားပြသမှု အနေဖြင့် အထူးမိတ်ဆက်ပေးရန် မလိုတော့သော်လည်း ‘ စာရေးဆရာတစ်ဦး’ အနေဖြင့်မူ မိတ်ဆက်ရန်လိုအပ်လာသည်။ ဤတာဝန်ကို မိမိအားပေးအပ်လာသည်....ဟု ခံစားမိသည်။

သို့ဖြစ်ပေရာ... ရှေးဦးစွာ စာရေးဆရာအကြောင်းနှင့် စာရေးဆရာ၏ သဘောသဘာဝ ပြီးတော့ မိမိ၏ စာရေးဆရာ ဘဝကိုပါ အမြွက်မျှ (အဆစ်ထည့်၍) တင်ပြလိုပါ၏။ အမှာစာ၊အမွန်းစာ၊အညွှန်းလွှာဆိုကတည်းက မွန်းတာညွှန်းတာ တွေ ရှိလာပါသည်။

စာရေးဆရာစစ်စစ်သည် စာရေးနေသူသာ ဖြစ်သည်။ စာရေးနေချင်သူသာ ဖြစ်သည်။ စာမရေးဘဲ မနေနိုင်သူ စာရေးနေရလျှင် (သို့) စာဖတ်နေရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ စာပေကိစ္စ၌သာ မွေ့လျော် ပျော်မွေ့နေတတ်သူ ဖြစ် သည်။ ပိုပိုသာသာ ညွှန်းဆိုရသော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ စာရေးခြင်း၊စာဖတ်ခြင်းကို လုပ်နေရလျှင် လောကကြီးကိုပင် မေ့ နေချင်သည်။ မေ့ထားချင်သူမျိုး ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာစစ်စစ်သည် နာမည်ကျော်ရန် မရည်ရွယ်။ ငွေကြေးရရန် ပဓာနမထား ဥစ္စာနေကြီးပွားချမ်းသာမှု ကိစ္စများ ကို ဘေးဖယ်ထားတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင်းပင် စာရေး

ဆရာစစ်စစ်တို့သည်(များသောအားဖြင့်)

မကြီးပွားမချမ်းသာကြပါ။ ဥစ္စာနေ နွမ်းပါးလေ့ရှိကြပါသည်။
စာရေးဆရာတစ်ယောက် နာမည်ကျော်ကြားလျှက်
ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်မှာ စာရေး ခြင်း သက်သက်ဖြင့်
မဟုတ်တတ်ချေ။ အခြား စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။

ကောင်းပါပြီ ၊ စာရေးခြင်းသက်သက်ဖြင့် ကြီးပွားချမ်း
သာပြီး ဘဝရပ်တည်နေသူတွေကော မရှိဘူးလို့ မဆိုလိုပါ။ ရှိပါ
သည်။ သို့သော် စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေ
သူ စာရေးဆရာအင်းအားစုနှင့် တွက်ကြည့်လျှင် အလွန်အရေ
အတွက် နည်းပါလိမ့်မည်။ စကားစပ်၍ ပြောလိုသည်မှာ
စာရေးဆရာစစ်စစ်သည် စာရေးနေရလျှင် ကျေနပ်မည်။ သူရေး
လိုက်သော စာများစာအုပ်မဂ္ဂဇင်း၊ဂျာနယ်၊စာစောင်များပေါ်တွင်
ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ် မြင်တွေ့နေရလျှင် ပီတိဖြစ်နေမည်သာ
ဖြစ်သည်။ စာတစ်ပုဒ် စာတစ်အုပ် ရေးထုတ်ပြီးတိုင်း ကြည်နူးမှု
ပီတိတွေ လွှမ်းမောက်ကာ ဝမ်းမြောက်နေတတ်သူမျိုးသာ
ဖြစ်ပါ၏။

စာရေးဆရာကြီး 'ပီမိုးနင်း' အကြောင်း အနည်းငယ်
တင်ပြရသော် ဆရာကြီးလောက် စာရေးနိုင်သူ ရှိမည်မထင်ပါ။
တိုးတက်ရေး၊ကြီးပွားရေး၊အောင်မြင်ရေးစသော တက်ကျမ်းများ၊
လူမှုရေး၊အိမ်ထောင်ရေး၊အချစ်ရေး၊ စိတ်ပညာပါမကျန် ရေးသား
ပြုစုခဲ့သည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်ကား ဥစ္စာနေ မချမ်းသာခဲ့ပါ။
ဆရာကြီး ခံစားရသည့် ချမ်းသာသုခမှာ နာမည်နှင့်ပီတိများသာ၊
ဆရာကြီးသည် ကိုယ်တိုင်အဆက်မပြတ် စာပေများ ရေးသားနေ
ရသဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ချိန်

မရှိခဲ့ကြောင်း သိရှိနားလည်ရပေသည်။ ပီတိကိုစား အားရှိနေသူ များထဲတွင် စာရေးဆရာများမှာ အရှေ့တန်းက ပါဝင်၏။

မိမိသည်လည်း စာရေးဆရာတစ်ပါးဖြစ်ပေရာ “စာပေဖြင့် လူမျိုးဘာသာ သာသနာအကျိုးကို သည်ပိုးဆောင် ရွက်မည်” ခံယူထားပါသည်။ “မိမိမှာပီတိမျှသာ ချမ်းသာပါသည်” ဟု ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်းပြုပါ၏။ စာရေးဆရာဖြစ်သော ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)နှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးဆရာ၏ သဘော သဘာဝအချို့ကို ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဓိက ရေးပြမှာက ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)၏ **တုနိုင်းမမီ မွေရသစာစုများ အကြောင်း** ဖြစ်ပါ၏။

(ဂ)

၁၀.၆. ၂၀၀၈ အင်္ဂါနေ့.....

နေ့လည်ဆွမ်းစားပြီးအချိန်တွင် “တုနိုင်းမမီ”ကို စဖတ် လိုက်သည်။ လက်ကမချချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်သွား သည်။ ပီးအောင်ဖတ်ဖြစ်သွားသည်။

တုနိုင်းမမီ(၁)

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်.....တဲ့။ စိတ်ဝင် စားစရာ။ အင်တာနက်တွေ ခေတ်စားနေတဲ့အချိန်မှာ အင်တာနက်ဆိုသည့်အသံက စိတ်ဝင်စားစရာပင်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး အမွန်း တင်ထားသည်။

အင်တာနက်သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ကိုမမိပုံ၊ ယနေ့ခေတ် သုံးစွဲနေကြသော ဝက်ဘ်ဆိုက်ဒေတာ (website- data)များသည် မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားထားသော

သုတ္တန်၊အဘိဓမ္မာ၊ဂိနည်း ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို မမီကြောင်း စသည်များကို ပြတ်သားစွာတင်ပြထားသည်။

တုနိုင်းမမီ(၂)

ဓမ္မဟင်းလျာများ - ဟင်းလျာအမျိုးမျိုးတို့တွင် အမေ့ဟင်းလျာက ကောင်းသလို ဓမ္မဟင်းလျာကတော့ အကောင်းဆုံးပင်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ထမင်းဟင်းလျာများကို လေးအသင်္ချေ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာအောင် ချက်ပြုတ်ခဲ့ရသည်။

ကွန်ပျူတာ(Computer) သည် စက်ပစ္စည်းသာဖြစ် ပေရာ ဗိုင်းရပ်စ်(Virus) ပိုးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အခြားအကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ထည့်သွင်းထားသော ဒေတာ(Data)များ ပျက်စီးသွားနိုင်ပေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မဟင်းလျာသည်ကား... စားသုံးသူ၊ အသုံးပြုသူ(user)များအတွက် ဘယ်တော့မှ မပျက် စီး၊ ဘယ်တော့မှလည်း ပုပ်သိုးသွားမည် မဟုတ်တဲ့အကြောင်း....

ပြီးတော့ ဓမ္မရသအတွေးစာတမ်းလေးများကို ဖတ်ကြည့်ချင်လျှင် စာရေးသူ ဦးကောဝိဒ(မြတ်)က သူ၏ ဝက်ဘ်ဆိုက်(website)ဖြစ်သော www.venkawwida.info တွင် ဖတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။

တုနိုင်းမမီ (၃)

ဓမ္မအရိပ်(ကိုယ်ကျင့်တရား) အရိပ်တကာတို့တွင် သီလအရိပ်(ဓမ္မအရိပ်)က ပို၍အေးမြသည်။

"သစ်ပင်အရိပ် ဆွေမျိုးရိပ်နှင့်၊
မိရိပ်ဖရိပ် ဆရာရိပ်တို့
မင်းရိပ်အေးစွာ ဆက်ဆက်သာ၏။
ထိုမှာထက်ပင် -

မြတ်ရှင်ဘုရား ဟောကြားမိန့်ဟ

ဓမ္မအရိပ်သာ အေးမြပါသည်

သူ ငါ ခိုဖို့ ကောင်းလှ၏” စသည့် ဓမ္မအရိပ်(ကိုယ်ကျင့် သီလ)အေးမြပုံတို့ကို ကဗျာအနွဲ့စာအဖွဲ့တို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်းတင် ပြထားလေသည်။

တုနှိုင်းမမီ(၄)

ဓမ္မအရိပ်(ဗဟုသုတ) -

‘တရားကို နာမှသိ၊ သိမှကျင့်၊ကျင့်မှရ’ ပေလိမ့်မည်၊ ယနေ့ခေတ်သည် တရားကို လူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နာကြားရန် မခဲယဉ်းသလို မှတ်ယူဖို့လည်း လွယ်ကူလှပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓမ္မကထိက အကျော်အမော်များ ဖတ်ဖို့ရာ ထေရဝါဒ ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းများ၊ဂျာနယ်၊စာစောင် စာအုပ်များ အလျှံပယ်ထွက်ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ဦးကောဝိဒ(မြတ်) အရှင်မြတ်သည် အာဂမသုတ ဉာဏ်ထက်သန်ရုံမျှမက အဓိဂမသုတဉာဏ်ရရှိမှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဝင်စံနိုင်ပုံ၊ တရားနာယူဖူးသော အကျိုးကျေးဇူး (အာဂမသုတ)၊ တရားရှုမှတ်ဖူးသော အကျိုးကျေးဇူး(အဓိဂမသုတ)တို့ကို ဝတ္ထု သာဓကများစွာဖြင့် ပြဆိုထားလေသည်။ အချုပ်အားဖြင့် ဗဟုသုတသည်လည်း တုနှိုင်းမမီ သော ဓမ္မအရိပ်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထားလေသည်။

စာရေးသူသည် ဆောင်းပါးတိုင်းဆိုလိုချက် ပေါ်လွင်စေရန် ဝတ္ထုသာဓကများကို ဖော်ဆောင်ထည့်သွင်းထားသည်။

တုနှိုင်းမမီ(၅)

ဓမ္မအရိပ် (ကလျာဏမိတ္တ)-

ဘဝတွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရှိရန် လိုအပ်ပုံ ဆရာကောင်း သမားကောင်းများကို မှီခိုဆည်းကပ်ရန် လိုအပ်ပုံ များကို ဓမ္မအရိပ် (ကလျာဏမိတ္တ)စာစုတွင် ညွှန်းဆိုထားလေ သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊အရှင်အာနန္ဒာ စ သော ဆရာကောင်းဆရာမြတ်(ကလျာဏမိတ္တ)များကို မှီခို ဆည်းကပ်ခွင့် ရရှိကြသဖြင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရရှိသွားကြပုံများကို သာကေဝတ္ထုများဖြင့် ညွှန်းပြထားပေသည်။ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်ရပြီး သူတော်ကောင်းတရားကျင့်သုံး၍ သူတော် ကောင်းများချည်း ဖြစ်ကြမည်ဆိုပါလျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခု လုံး အေးချမ်းသာယာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထား၏။

တုနိုင်းမမီ(၆)

စိတ်ဝင်းစားဖွယ်အိမ်ကြီး..... အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မဂ် တရားဖိုလ်တရားတို့ကို အရိယာ တို့စံပျော်ရာ “စံအိမ်တော်ကြီး” အဖြစ် တင်စားဖွဲ့ညွှန်းထားသည်။ စံအိမ်(၁၀)မျိုး ရှိကြောင်းကို လည်း အသေးစိတ် ပြထားလေသည်။ အမြည်းသဘော ဖော်ပြရသော်.....

- (၁) ပထမစံအိမ်သည် နိဂရဏတရားငါးပါး ကင်းရှင်းနေ၏။
- (၂) ဒုတိယစံအိမ်သည် ဒွါရခြောက်ပေါက်တို့၌ ဝင်ရောက်ထိခိုက် လာသော အဆင်း၊အသံ၊အနံ့၊အရသာ၊အထိအတွေ့၊အကြံ အစည် အာရုံခြောက်ပါးတို့၌ ခံစားချက်ကင်းနေ၏။
- (၃) တတိယစံအိမ်သည် အပ္ပမာဒခေါ် တဲ့ သတိအမြဲရှိနေ၏ ။
- (၄) စတုတ္ထစံအိမ်သည် ...
- (က) ဆွမ်း၊သင်္ကန်း၊ကျောင်း၊ဆေး ပစ္စည်းလေးပါး မှီဝဲသုံးဆောင်၊
- (ခ) သည်းခံမှု၊

(ဂ) ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်မည့်အရာများကို ရှောင်ကြဉ်မှု၊
(ဃ)မကောင်းသော အကြံအစည်များကို ပယ်မှု၊
“မှီဝဲ၊သည်းခံ၊ရှောင်ပယ်လှန် လေးတန်မှီရာများ” ကို အကျယ်
တဝင့် ရှင်းလင်းတင်ပြထားသည်။

(၅) ပဉ္စမစံအိမ် - သီးသန့်သစ္စာဟုဆိုအပ်သော အယူမှားကို
ပယ်၏။

(၆) ဆဋ္ဌမစံအိမ်- ရှာမှီးမှုများမှ ကင်းရှင်းနေ၏။

ရှားမှီးမှု သုံးမျိုး....

(က) ကာမေသနာ - ကာမဂုဏ်ခံစားရန် ကြံခြင်း၊

(ခ) ဘဝေသနာ - ဘဝကိုရှာမှီးခြင်း၊

(ဂ) ဗြဟ္မစရိယေသနာ - မြတ်သောအကျင့်ကို ရှာမှီးခြင်း၊

(၇) သတ္တမစံအိမ် - နောက်ကျသော ကြံစည်မှုများမှ ကင်းစင်၏။
ကြံစည်မှုသုံးမျိုး..

(က) ကာမဂိတက် - ကာမဂုဏ်ခံစားရန်ကြံစည်ခြင်း၊

(ခ) ဗျာပါဒဂိတက် - သူတစ်ပါးအား ဖျက်ဆီးရန် ကြံခြင်း၊

(ဂ) ဝိဟိံသဂိတက် - သူတစ်ပါးအား ညှင်းဆဲရန်ကြံခြင်း၊

(၈) အဋ္ဌမစံအိမ် - ဝင်သက်ထွက်သက်များ ချုပ်ငြိမ်းနေ၏။

(၉) နဝမစံအိမ် - လောဘ၊ ဒေါသ၊မောဟ စသောကိလေသာ
တရားများမှ ကင်းလွတ်သည့်စိတ် ရှိနေ၏။

(၁၀) ဒသမစံအိမ် - ကိလေသာအပေါင်းတို့မှ လွတ်မြောက်နေ
သည်ဟု သိသော ပညာရှိခြင်းတို့ကို အကျယ်တဝင့်
ဖတ်ရှုရမည်။

တုနိုင်းမမီ(၇)

အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ(သို့) တုနိုင်းမီသော ဥစ္စာများ...

ဤစာစုများကို ရေးသားပြုစုသူ ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)ကို ရိပ်သာတစ်ခု၏ လက်ထောက်ဆရာ ကမ္ဘဠာနာစရိယတစ်ပါး ထက် ကျော်လွန်၍ စာအရေးသားကောင်းသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် လည်း တွေ့ရသည်။ ပြီးလျှင် သာမန်စာရေးသူတစ်ဦးမျှ မဟုတ်မူ ဘဲ (IT)ခေတ် Knowledge ခေတ်ကို အမီလိုက်နိုင်သူ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တစ်ပါး အနေဖြင့်လည်း မြင်မိသည်။ မိမိအကြောင်းမဲ့ မြင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ (website)တွင် အမည်တင် ထားရုံမျှမက (Computer)ကွန်ပျူတာနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို အကျွမ်းတဝင်ရှိလှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ [တုနိုင်းမမီ စာစု ၁.၂.၁၀.၁၁ တို့တွင်ရှု]

အတွေးဟူသည် အလိုလိုရောက်လာသည်မဟုတ် အာရုံဝင်စားမှသာ ပေါ်လာတတ်သည်။ “အတွေး” ကို ခေါ်ယူရ သည်။ ခေါ်ယူ၍ ရရှိ ရောက်ရှိလာတတ်သောကြောင့် “ အတွေး အခေါ်”ဟု ခေါ်ရပေမည်။ အတွေးအခေါ်မှ အတွေးအမြင်များ ဖြစ်လာရလေသည်။ စာပေရေးသားပြုစုကြရာတွင် ပထမတွေး ကြရသည်။ အတွေးအစီအစဉ်တွေ ကြည်ကြည်လင်လင် ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်လာတော့မှ စာရွက်ပေါ် (ကွန်ပျူတာပေါ်) ချရေးချ ရိုက်ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ အမှာစာရေးရာ၌လည်း အတွေးပါ ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တွေးရတာကြာပြီး ရေးရတာ မကြာပါ ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အတွေးအမြင် ကြည်လင်မှလည်း ဘဝဆို တာ ပီပြင်ကြမည် မဟုတ်ပါလော။

အမြတ်ဆုံးတုနိုင်းမမီဥစ္စာဆိုတာ - ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ (Conviction – Saddha)။

လူတိုင်းတွင် သာယာရွှင်လန်းသည့် ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးခွင့်ရှိသည် (Everybody can create the happy life) လို့ဆိုထားသည်။

ထို့ပြင် လူ့အရည်အသွေးဆိုတာ သီလ(Morality)ပြီးတော့ ဟိရီနှင့်ဩတ္တပ္ပ၊ ဟိရီကို (Shame to do evil, hiri)ဟု ဆိုပြီး ဩတ္တပ္ပကို (Fear to do evil, attapa)ဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်။

မကောင်းမှုပြုရန် ရှက်ခြင်းကို ဟိရီကြောက်ခြင်းကို ဩတ္တပ္ပ၊ ဤတရားနှစ်ပါးသည် လောကကြီးကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော လောကပါလတရားများ ဖြစ်ကြသည်။ လောကပါလတရား (Guardian of the world) ဟုညွှန်းပြထားလေသည်။

စာဂ (Charity)၊ ပညာ(Knowledge)- သမ္မုဇဉ်တရားလေးပါးကို အကျယ်တဝင့်ပြဆိုထားသည်ကို ဖတ်ကြရမည်။

တုနိုင်းမမီ(၈)

အကောင်းဆုံးအရသာ - အကောင်းဆုံးအရသာသည် သစ္စာ ဖြစ်၏။

သစ္စာတို့တွင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိမြင်အပ်သော အရိယာသစ္စာလေးပါးတို့သည် တုနိုင်းမမီသော သစ္စာဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား- ဒုက္ခသစ္စာ၊ဆင်းရဲကြောင်း အမှန်တရား- သမုဒယသစ္စာ၊ ဆင်းရဲချုပ်ခြင်း အမှန်တရား-နိရောဓသစ္စာနှင့် ဆင်းရဲချုပ်ကြောင်း အမှန်တရား- မဂ္ဂသစ္စာတို့ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လောကသစ္စာ ၊ ဓမ္မသစ္စာ.....

လောကသစ္စာနယ်ပယ်တွင်

“

ကတိသစ္စာတည်သော ခါဝယ် ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်၏” ။

ဓမ္မသစ္စာနယ်ပယ်တွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေအလျဉ် ကိုပင် ရပ်တန့်သွားစေပြီး၊ မြေပြင်ဖြစ်ကာ ကူးသွားနိုင်ခဲ့သော မဟာကပ္ပိနမင်းကြီး၏သစ္စာ၊

တောမီးကို ချုပ်ငြိမ်းစေခဲ့သော ဘုရားအလောင်းတော် ငုံးမင်း၏သစ္စာ၊

ကျူရိုးများကို အဆစ်ကင်းမဲ့သွားစေနိုင်ခဲ့သော မျောက်မင်း၏သစ္စာ၊

ငုံးမင်း၏ မီးမလောင်သော တော၊ ယဠိကာရ အိုးထိန်း သည်၏ မိုးမစိုစွတ်သောအိမ်၊ မျောက်မင်း၏သစ္စာကြောင့် အဆစ်ကင်းတဲ့ ကျူရိုး၊ ယုံမင်း၏သစ္စာကြောင့် ယုံတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထင်ရှားသော လ၊ ဤလေးမျိုးတို့မှာ ကမ္ဘာတည်သ၍ တည်ရှိနေမည်ဖြစ်သော ကပ္ပဠိတိ တရားများ ဖြစ်လေသည်။

“ ထုံးမတိမ် ငုံး အိမ် ကျူ လနှင့် တူမှုစံနှိုင်း ထပ်တညီ ကပ္ပဠိတည်တံ့တဲ့ သစ္စာသမိုင်း”

တုနှိုင်းမမီ (၉)

အံ့ဖွယ်သာသနာ- မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ သာသနာ တော်ကြီးသည် တုနှိုင်း၍ မမီနိုင်သည့် သာသနာတော်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း သာသနာတော်နှင့်ကြုံခိုက် သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး တို့ကို လေ့လာပွားများကြရန်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထားပါသည်။

တုနှိုင်းမမီ(၁၀)

နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀)ကျော်က ဗိုင်းရပ်စ်ဆော့ဖ်ဝဲ -

တရားဟောပြောရာတွင်၎င်း၊စာပေးရေးသားတင်ပြရာ တွင်၎င်း၊ တင်ပြပုံ(Presentation)သည် အရေးကြီး၏။ အကြောင်းအရာပင် ကောင်းသော်လည်း တင်ပြပုံမကောင်းက စိတ်မဝင်စားကြပေ။ အကြောင်းအရာက ရိုးအီနေသော်လည်း တင်ပြပုံ ကောင်းမွန်လျှင် နာယူချင်စဖွယ် တရားတစ်ပုဒ်၊ ဖတ် ရှုချင်စဖွယ် စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ ပရိသတ်နာချင်၊ ဖတ်ချင်အောင် လူ့အကြိုက်ချည်း လိုက်နေလျှင်လည်း လျော့ဈေး ပေါ့ဈေး ဖြစ်သွားတတ်ပြန်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပိဋကတ်စည်းမျဉ်းကို ကျော်လွန်သွားတတ်ပါသည်။ ဟောကြရာ ရေးကြရာ၌ သတိပြုကြစရာပင်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ တင်ပြမှု (Presentation)ကတော့ ရှင်သန်လတ်ဆတ်နေသင့်ပါသည်။

ဦးကောဝိဒ(မြိတ်)၏ တင်ပြမှုကို လေ့လာသုံးသပ် ကြည့်သောအခါ သူ၏တင်ပြမှုသည် ခေတ်မီသည်။ နုပျိုလတ် ဆတ်သည်။ ခေတ်ပရိသတ်၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် သိပ်ဟပ်မည့် အရေး အသားမျိုး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ အရေးအသား အတွေးစကားများကို ဖတ်ရှုရင်း အတွေးပွားကြည့်နိုင်သည်။

နီဝရကဗိုင်းရပ်(စ်).....တဲ့။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် စိတ်တွင်စွဲကပ်တတ်သော စိတ်ဗိုင်းရပ် (စ်)ပိုးကို တွေ့ရှိသူ.....တဲ့။

ထိုဗိုင်းရပ်(စ်)(Virus)ပိုးများ ပယ်သတ်နည်းကိုလည်း တွေ့ရှိသူ ထုတ်ဖော် ပေးသူ.....တဲ့။

သုတေသနပညာရှင်ကြီး.....တဲ့ဗျာ။ ခေတ်မီလိုက်ပါဘိ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနိုင်းမမီ ဝိုင်းရပ်(စ်)ဆော့ဖ်ဝဲ (Virus software) ဟူသည် သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ တည်းဟူသော မဂ္ဂင် အကျင့်တရား ရှစ်ပါး (The Ariya of Eight Constituents) အကျင့်တရားသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

တုနိုင်းမမီ(၁၁)

အွန်လိုင်းပေါ်က မေးခွန်းတစ်ခု.....

အွန်လိုင်း (online)ပေါ်က မေးခွန်းတစ်ခုတွင် 'နိဗ္ဗာန်' တကယ်ရှိသလား.....မေးခွန်းကို ဖြေဆိုထားသည်။ တုနိုင်းမမီ ဖန်တီးရှင်ဖြစ်သော စာရေးသူ ဦးကောဝိဒ(မြတ်)သည် ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လကပင် စတင်၍ အွန်လိုင်းပေါ်တွင် ဓမ္မအလင်း ရောင် The Light of Dhamma ဟူသောခေါင်းစဉ် တင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ "မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မအလင်းရောင်များကို လူသားများအား လက်လှမ်းမီသမျှ ဖြန့်ဝေရန်" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော ခေတ်နှင့်လျော်ညီသည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ မိမိမလုပ်နိုင်သည့် ကိစ္စများကို ဗုဒ္ဓသာသနာအတွက် လုပ်ဆောင်သူ ရှိနေ၍ အမှာစာရေးသူက သာဓု ခေါ်မိပါ၏။

တုနိုင်းမမီ(၁၂)

ဖန်တီးရှင်.....

'ဖန်တီးရှင်' ဟူသည် အမှန်စင်စစ် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေ၏။

မိမိတို့ အမှန်တကယ် ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်သော ဂရုကံ၊ အာသန္ဓကံ၊ အာစိဏ္ဏကံ၊ ကဋ္ဌတ္တာကံများကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားကြ သောကြောင့်ပေတည်း။ ဤအခန်းတွင် အဆိုပါကံ(၄)မျိုး အကြောင်းကို သာဓကများနှင့်တကွ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတင်ပြ ထားသည်။

X X X X X X X

ဤသို့အားဖြင့် ဗဟုသုတ၊ စာပေရသ၊ ဓမ္မရသများ ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားနိုင်ရန် တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့၊ ကလွင်ရပ်ရှိ အေးရိပ်ချောင် ဆရာတော်ငယ် ဦးကောဝိဒ(မြိတ်) ၏ ကိုယ်တိုင် စုဆောင်းရေးသားတင်ပြထားသော “တုနှိုင်းမမိ ဓမ္မရသစာစုများ” ဆက်လက်ဖတ်ရှုကြပါရန် တိုက်တွန်း လိုက်ရပေသည်။

မူရင်းစာကိုယ်များကို မဖတ်ရှုမီ စာတံတားထိုး၍ နိဒါန်း ပျိုးလိုက်ရပါကြောင်း၊ အချို့ပေါ် သကာလောင်းပြီး ကောက်ညှင်း ပေါင်းကို နှမ်းဖြူးပေးသကဲ့သို့ ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်ရ ပါကြောင်း။ ။

- ဘုန်းကြီး သက်ရှည် ကျန်းမာပါစေ။
- ဘေးဘယာ ဝေးကွာ၍ ကောင်းကျိုး လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ။

“နမော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”

မုံရွာ နေဇာ
၁၂.၆.၂၀၀၈
(၁၄:၀၄ နာရီ)

တုနိုင်းမမီ ၁

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်

ယနေ့ ခေတ်မီပါသည်ဆိုသော
အင်တာနက်သည်
ခေတ်ဟောင်းဆီက အင်တာနက်ထက်
အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ကွာခြားပြီး
အဆင့်နိမ့်နေရပါသနည်း.....

တုနိုင်းမမီ (၁)

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်

ယနေ့ကမ္ဘာကြီး၌ အိုင်တီနည်းပညာသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တိုးတက်လျက်ရှိရာ International Network (Internet)ဆိုသည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာကွန်ရက် ချိတ်ဆက်မှုဖြင့် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ရွာလေးတစ်ရွာလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းမှ အနောက်ခြမ်းသို့ E-mail ဖြင့် သော်ငှား၊ G-talk, VZO chat, yahoo massanger, Skype စသည်တို့ဖြင့် ချက်ချင်းပင် webcam နှင့်ရုပ်မြင်၍ဖြစ်စေ၊ စာရိုက်၍ဖြစ်စေ၊အသံဖြင့်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်၍ ရနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးယခင်က ကမ္ဘာကြီးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ဆိုရသော်ငြားလည်း ယနေ့ အိုင်တီခေတ်ကြီးတွင် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသွားလေပြီ ဟု ဆိုရပါမည်။

တစ်ခါက ပြည်ပ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးသည် (Internet connection)ရက်ပိုင်းလောက် ပြတ်တောက်သွားရာ သူ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံတကာနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည့်အတွက်(internet)မရှိလျှင် သူ့တွင် အလွန်နစ်နာကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤသည်ကို ထောက်ရှုခြင်းဖြင့် ယနေ့ခေတ်၌ လူသားများအတွက် အင်တာနက်သည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည့်အပြင် မရှိမဖြစ် အလွန်လိုအပ်သော အရာတစ်ခုဖြစ်လည်း သက်သေခံနေပေသည်။

အကယ်၍ လူသားတို့အတွက် အင်တာနက်သည် မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသော အရာတစ်ခုဖြစ်နေပြီဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော

ထောင်စုနှစ် နှစ်ခုကျော်တုန်းကလည်း အင်တာနက် လိုအပ်လိမ့် မည်ဟု တွေးတောစရာပင်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ...ထိုခေတ်တုန်းက အင်တာနက် မပေါ်ပေါက်သေးချေ။ သို့သော်လည်း အင်တာနက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ စွမ်းရည်မြင့်မားပြီး လောက၌ မည်သည့်အရာနှင့်မျှ တုနှိုင်းမမီသော အရာတစ်ခုကား အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအရာကား တစ်ခြားမဟုတ်၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ခေတ် အင်တာနက်၏ ဆက်သွယ်နိုင်သော ဧရိယာမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်သည် ဤကမ္ဘာမျှသာမက စကြာဝဠာ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာသို့လည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

အင်တာနက်တွင် မိမိအသုံးပြုခဲ့သည့် ဝက်ဘ်ဆိုက် (website)များသို့ ခြေရာခံကာ မိမိ၏ information များကို ခိုးယူနိုင်ပါသော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက် ဟုဆိုအပ်သည့် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် အလိုတော်ရှိသလို ကွန်ရက်ဖြန့်ကျက်ကာ အသုံးပြုနေစဉ် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ (information)များကို မည်သူမျှ ခြေရာခံ ခိုးယူနိုင်စွမ်း မရှိသည့် အပြင် လုံခြုံမှု(security)အပြည့်ရှိနေပေသည်။

ယခုဖြစ်ဆဲကာလတွင်လည်း လူ့ပြည်သာမက နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မပြည်တိုင်အောင် သိမြင်နိုင်သကဲ့သို့ ငရဲ၊တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာစသည့် အပါယ်ဘုံသားများ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုလည်း အလိုရှိလျှင် အလိုရှိသလောက် တည်ကျစွာ သိမြင်နိုင်စွမ်း ရှိပါသေးသည်။ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကာဆီက မရေမတွက်နိုင်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ ဘဝများစွာတို့၏

ဖြစ်ရပ်မှန်များကို အလိုရှိလျှင် အလိုရှိသလောက် တီဗွီဖန်သား ပြင်တွင်သိရသကဲ့သို့ တိကျမှန်ကန်သော အဖြေများကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။ ထိုအရာကား “ပုဗ္ဗေနိဝါသာနဿတိဉာဏ်” ဟု ဆိုရသည့် အစွမ်းထက်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်ပင်တည်း။

ထိုမျှမက နောင်ဖြစ်လတံ့သော အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သကဲ့သို့ တိကျမှန်ကန်စွာ သိနိုင်ပါသည်။ ထိုအရာကား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ “ အနာဂတံသဉာဏ်တော်”ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အင်တာနက်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် လူသားတို့၏ စီးပွားရေး၊အိမ်ထောင်ရေး၊ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ပညာရေး စသည့် လောကရေးရာများစွာကို တိုးတက်သာလွန်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကာ ဘဝပြဿနာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ရုံသာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည်။ ရာနှုန်းပြည့်ကား မဖြေရှင်းပေးနိုင်ပေ။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည်ကား သူ၏ သဗ္ဗညုတဇ္ဈောဉာဏ်တော်ကို အသုံးပြုကာ လူသားများ၏ ဘဝကိုသာမက နတ်၊ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်မှုကိုပါ ရာနှုန်းပြည့်ရရှိစေရန် လမ်းညွှန်မှုပေးနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် နတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ တကယ့်ဘေး တကယ့်အရေးဖြစ်သည့် အိုဘေး၊နာဘေး၊သေဘေးစသည့် ဘေးဆိုးကြီးများမှလည်း လွတ်မြောက်စေရန် သူ၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို အသုံးချကာ လမ်းညွှန်မှု အပြည့်အဝပေးနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓသည် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံး၏ အားကိုးရာ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

(ဘီစီ ၄၆၉-၃၉၉) ခန့်တွင် ဆရာကြီး ဆိုကရေးတီးသည် သူ၏အမြင့်ဆုံး အတွေးအခေါ်များအနက် တစ်ခုဖြစ်သော "ကမ္ဘာကြီးသည် စက်လုံးကဲ့သို့ လုံးဝန်းသော သဏ္ဍာန်ရှိသည်" ဟူ၍ မိန့်ဆိုခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က ဤအတွေးမျိုးကို လက်ခံသူ မရှိပါ ၊ ရှေးရိုးအစဉ်အလာ အယူအဆကို ဖီဆန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရသည်။ သေဒဏ်ကိုပင် စီရင်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူ၏ မိန့်ဆိုချက်ကား ယနေ့အဖို့ မှန်လွန်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် အဆင့်မြင့် ယနေ့စမ်းသပ်မှုများအရ ဆိုကရေးတီးကို ချီးကျူးဂုဏ်ယူ ဂါရဝပြုထိုက်ပါပေ၏။ သို့သော် ဆရာကြီးဆိုကရေးတီးထက် နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်ခန့်စော၍ ဤကမ္ဘာကြီးသာမက စကြာဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး ပိုင်းဝန်းသော သဏ္ဍာန်ရှိသည် ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည့် မဟာလူသားကြီး ရှိခဲ့ပါသည်။ သူကား သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ပိုင်ရှင်အစစ် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဖြစ်ပါသည် ဟု paul ၏ ဆောင်းပါးထဲ၌ ဖော်ပြထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တုနိုင်းမမီနိုင်သော ဉာဏ်တော်ဟု ပြောလျှင် မှားအံ့မည်မထင်ပါ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသော Spectrum Physics တွင် ရောင်စဉ်များကို သရုပ်ခွဲကြည့်ရာ မျက်လုံးသည် အရောင်များကို မြင်ရာ၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခု (တစ်ရောင်ပြီးမှ တစ်ရောင်)မြင်ရသည်ဟူ၍ တွက်ချက်နည်းဖြင့်၎င်း၊ spectrometer ခေါ် ကိရိယာကို အသုံးပြု၍ လက်တွေ့နည်းဖြင့်၎င်း၊ သက်သေပြခဲ့ကြသည်။

ရှင်းလင်းချက်မှာ မတူညီသော လှိုင်းအလျားတို့၏ ရွေ့လျားမှုသည် မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် မတူညီသော

အရောင်မျိုးစုံ (နီ၊ဝါ၊ပြာ၊ခရမ်း)စသည်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် မြင်ရ သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အမှန်ကား မတူညီသော အရာများ ကို အစဉ်အတိုင်းမြင်ရသည်။ မြတ်စွာဘုရားက စိတ်ဟူသည် (ဤနေရာ၌ မြင်သိစိတ်) တစ်ချိန်တည်းတွင် နှစ်ခုတစ်ပြိုင်နက် မဖြစ်ကောင်း ဟူ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနိုင်းမမိသော ဉာဏ်တော်ဖြင့် အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်၌ တိကျစွာ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်တို့ကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော် ကာလက တကယ်ရှိခဲ့သည့် စွမ်းအားထက်မြက်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ယနေ့ခေတ်မီပါသည်ဆိုသော အင်တာနက် သည် ခေတ်ဟောင်းဆီက မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက် ထက် ဘာကြောင့်များ ဤမျှလောက်ကွာခြားပြီး အဆင့်နိမ့်နေရ ပါသနည်း။

ရှင်းပါဦးအံ့....ယနေ့ခေတ် အင်တာနက် ပေါ်ပေါက် လာရန်အတွက် ပေးဆပ်ရသည့် အရင်းအနှီးကား...လူသားတို့၏ ဦးနှောက်ဖြင့် တီထွင်ပြီး ငွေကြေးပမာဏနှင့် အချိန်ကာလအား ဖြင့် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အရင်းအနှီးလောက်သာ ပေးဆပ် ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓကား သူ၏ကိုယ်ပိုင်အင်တာနက်ကို ရရှိရန် အတွက် အလောင်းတော်ဘဝ လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလတိုင်အောင် လူတကာတို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော ပါရမီတော်(၁၀) ပါးကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရာတွင် သမုဒ္ဒရာရေ မည်မျှပင် များပြားစေကာမူ မြတ်ဗုဒ္ဓအလောင်းတော် လှူဒါန်း တော်မူခဲ့သော အသွေးတော်၏ ပမာဏကိုကား မမီနိုင်ပါ။

မိုးကောင်းကင်က ကြယ်တာရာများ မည်မျှပင် များပြား စေကာမူ လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သော မျက်လုံးတော်၏ အရေအတွက်ကိုကား မမီနိုင်ပါ။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးသည် ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေး ထောင် မြင့်မားစေကာမူ လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သော ဦးခေါင်းတော် များ စုပုံထားသည့် ထုထည်ကိုကား မမီနိုင်ပါ။

က္ခမာမြေကြီးသည် မည်မျှပင် ထုထည်ကြီးမားစေကာ မူ လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သော အသားတော်၏ အရေအတွက်ကိုကား မမီနိုင်ပါချေ။

ယနေ့ခေတ် အင်တာနက်တွင် ဝက်ဘ်ဆိုက် ဒေတာ (website - Data)များ ဘီလျံပေါင်းများစွာမက ရှိပါသော်လည်း ဆန်းကြယ်နက်နဲမှု အရာမှာမူကား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ပိုင်ဝက်ဘ် ဆိုက်တွင် လွတ်တင်ထားသည့် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ တည်း ဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံကိုကား မမီနိုင်ပါချေ။

ဤကဲ့သို့ တုနိုင်းမမီ ကွာခြားလွန်းမက ကွာခြားလွန်း လှသည့်အကြောင်းမှာ ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အသက်၊သွေး၊ချွေး၊ များစွာဖြင့် ပေးဆပ်ရင်းနှီးခဲ့ရသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပါရမီတော် အရင်း အနှီး ကြီးမားမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ....လောကလူအများ အသုံးပြုနေကြ သော အင်တာနက်၏ စွမ်းဆောင်ရည်မှာ ဘဝတွင် အဓိကမကျ သည့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထွန်းကားတိုးတက်မှုမျှသာ စွမ်းဆောင်နိုင် မှာ ဖြစ်ပြီး၊ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သူ၏ဉာဏ်တော်အား အသုံးချကာ ဟောကြားတော်မူထားသော ဓမ္မများသည် လူ၊နတ်၊ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အားလုံးတို့အတွက် ဘဝတွင် အဓိကကျသည့် စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှု အပြည့်အဝပေးစွမ်းနိုင်သောကြောင့်

မည်သည့်အရာဖြင့် ဖြစ်စေ၊ တုနှိုင်းစေကာမူ တုနှိုင်း၍ မမီနိုင် ပါချေ။

ဤကဲ့သို့ နှိုင်းယှဉ်ရေးသားခြင်းသည် ယနေ့ အိုင်တီ ခေတ်ကြီးတွင် အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် အွန်လိုင်းပေါ်တက် နေကြသော ခေတ်လူငယ်များအကြားဝယ် သူတို့နားလည်နိုင် သည့် စကားလုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားတော် များကို စိတ်ဝင်စားကာ ဘဝတန်ဖိုး တိုးတက်မှုများစွာ ရရှိကြစေ ရန် ရည်ရွယ်၍ ယခုကဲ့သို့ Internet & Enlightenment of Buddha မြတ်ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်နှင့် အင်တာနက်အကြောင်းကို ရေး သားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့်..... မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပါရမီတော်အဟုန် ဂုဏ်တော်အစုံ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ဂုဏ်တို့ကို အာရုံပြု၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာများ ကြိုးစားပွားများနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ် လျှက် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၏ လင်္ကာလေးကို ဖော်ပြလိုက်ရပါတော့သတည်း။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်း.....

၁။ သီရိန်မှန်က မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝစုံလင် အကုန် မြင်၊ သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၂။ သိသည့်တရား၊ များအပြား၌ ၊ ဟောထားစဖွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင် သဗ္ဗညုဉာဏ် တော် အစွမ်းတည်း။

၃။ ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏ ဣန္ဒြေစရိုက်၊ သူ့ အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ်စုံလင်၊ အကုန်မြင် သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

ဉာဏ်တော်စွမ်းပကား ဤသုံးပါးကြောင့်၊ အများဝေနေ

ကျွတ်လွတ်စေဖို့၊ မနေမနား၊ သက်တော်အားဖြင့်
 ကြီးမာလေဘိ၊ ရှစ်ဆယ်ပြည့်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်၊ စံသည့်တိုင်အောင်၊
 သယ်ယူဆောင်၊ ဘုန်းခေါင်ငါတို့ဘုရားတည်း။ ။

X X X X X X X

တုနိုင်းမမိ ၂

အကောင်းဆိုးဖောင်းလျော့

မိမိစားချင်ပါသည်ဆိုသော
ဟင်းလျာ၏ အရသာများသည်
ရှေးယခင်ကတည်းက
စားဖူးခဲ့ပေါင်း များလှလေပြီ

တုနိုင်းမမိ (၂)

အကောင်းဆုံးဟင်းလျာ -

“မြိန်ရာဟင်းကောင်း” ဆိုသည့်အတိုင်း မြန်မာတို့ လေ့လာ ဟင်းလျာနှင့်ပတ်သက်၍ ထမင်းမြိန်သည်ဟု အဆိုရှိ တတ်ကြပါသည်။ ထမင်းစားကြသောအခါ “ငါးပိသုတ်နှင့်အတို့ပါ မှ စားလို့ အဆင်ပြေတယ်”၊ တစ်ချို့က “ငါးကြော်လေးပါမှ မြိန်တယ်၊ မှီဟင်းလေးပါမှ မြိန်တယ်” ဟု ပြောကြသည်။ တတ် နိုင်သည့်အလွှာကဆိုလျှင် “ ပုစွန်ဆီပြန်ချက်လေးနဲ့ စားလိုက်ရ ကောင်းမှာပဲ၊ ဝက်သားနဲ့နာနတ်သီးချက်၊ ငါးမုတ်ချိုချဉ်ဆိုရင် ကောင်းမှာပဲ” စသဖြင့် ဟင်းလျာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မကြာခဏ ပြော ဆိုနေသံများကို ကြားနေရပါသည်။

ဤနေရာတွင် အရသာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကိုးရီးယားနိုင်ငံ ရောက် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးက “အရှင်ဘုရား....ပြည်ပထွက် လာတာ ကြာပါပြီ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ဒေသထွက် အစားအစာ များကို စားချင်စိတ်တွေ အရမ်းဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အရှင်ဘုရားရဲ့ ဝက်ဘ်ဆိုက်(website) မှာဖတ်ရတဲ့အတိုင်း “မိမိ စားချင်သည်ဆိုသည့် ဟင်းလျာများသည် ဟိုးရှေးယခင်ကလည်း စားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှလေပြီ” လို့ တွေးလိုက်တဲ့အခါ စားချင်တဲ့ အာသာဆန္ဒတွေ ပျောက်ပြယ်သွားရပါတယ်ဘုရား” ဟုပြောဖူး ပါသည်။

ဤစကားရပ်ဖြင့် ဟင်းလျာ၏ ကောင်းသောအရသာ များကို လူသားများ မလွန်ဆန်နိုင်ကြသည်မှာ ထင်ရှားလှ ပေသည်။ သို့သော်လည်း ဟင်းလျာများ မည်မျှပင် ကောင်းသည်

ဆိုစေဦးတော့ လောက၌ အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာကို ညွှန်ပြပါ ဆိုလျှင် စာဖတ်သူများ မည်သည့်ဟင်းလျာကို ညွှန်ပြ မည်နည်း။

အကယ်၍ အကောင်းဆုံးဟင်းလျာဟု သတ်မှတ်ခံရ စေကာမူ ထိုဟင်းလျာထက် ကောင်းသည့် နောက်ဆုံး(latest) ဟင်းလျာတော့ ပေါ်လာဦးမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် လောကတွင် အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာကား မည်သည့်ဟင်း ဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။ အမေးရှိက အဖြေရှိရမည်ဖြစ် သည်။ ထိုအမေးကို ဖြေရန်အတွက် ဦးစွာ ဟင်းလျာများ၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ် လေ့လာကြည့်ရန် လိုပါသည်။ လောကတွင် အကောင်းဆုံးဟင်းသည် အချို၊အချဉ်၊ အဖန်၊အခါး၊ အစပ်၊ အငန်၊ ဆိုသည့်အရသာ (၆)မျိုးမှ တစ်မျိုးမျိုး သို့မဟုတ် နှစ်မျိုးသုံးမျိုး စသည့် အရသာတို့ကြောင့်သာ ကောင်းမွန်နေခြင်း ဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ထိုထိုအရသာတို့ထက် ထူးခြားသော ဟင်းတစ်ခုကို တွေးမိပါ သေးသည်။ ၎င်းမှ အရသာဖြင့်သာကောင်းသည်ဆိုသည့် ဟင်းထက် အရသာချည်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ စေတနာ ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊မုဒိတာများဖြင့် ရောပြွမ်းနေသည့် ဟင်းလျာမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဟင်းလျာမျိုးကို မည်သူ့ထံမှ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုဟင်းမျိုးကို အမေ့ထံကနေ ရနိုင်ပါသည်။

လောကတွင် အမေ့ချက်သောဟင်းသည် မေတ္တာ၊ကရု ဏာ၊မုဒိတာ၊များပါဝင်ကာ အစွမ်းထက်သည့် ဟင်းလျာဖြစ်သော ကြောင့် အမေ့ဟင်းသည် သားသမီးများအတွက် အန္တရာယ် အကင်းဆုံးနှင့် အသန်ရှင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လောကတွင် အကောင်းဆုံးဟင်းလျာကို ညွှန်ပြပါဆိုလျှင် အမေ့ချက်သည့်

ဟင်းသည် အကောင်းဆုံး ဟု ညွှန်ပြချင်ပါသည်။ ထိုထက် ကောင်းသည့် အခြား ဟင်းလျာသည် လောကတွင် ရှိနိုင်လိမ့် မည်မထင်ပေ။

ထိုဟင်းမျိုးကို အမေသည် သက်ရှိထင်ရှားရှိသည့် သားသမီးများကသာ ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်သော်လည်း အမေ မရှိပြီ တော့ပြီဖြစ်သော သားသမီးများအဖို့ မည်သည့်အခါမှ အမေဟင်း ကို မရရှိနိုင်တော့ပေ။ လောကသဘာဝ နိယာမ တရားအရ ပြန် လည်တောင့်တနေ၍လည်း ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

မှန်ပါသည်။ လောသဘာဝ အမှန်တရား (Nature Law) အရ တည်မြဲခြင်းဟု မရှိနိုင်ပေ။ မွေးဖွားခြင်းမှ သေဆုံးခြင်း သို့ ဦးတည်နေကြပေသည်။ သက်ရှိသာမက သက်မဲ့အရာဝတ္ထု များသည်လည်း မြဲသည် ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ လူတို့၏ ဦးနှောက်ကဲ့သို့ ယနေ့ခေတ်၌ Data ပေါင်းများစွာ ကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားနိုင်ပြီး လိုအပ်သည့် အဖြေများကို တိကျမှန်ကန်စွာ တွက်ချက် ဖြေကြားပေးနိုင်သည်ဆိုသော (Computer)ကွန်ပျူတာသည်လည်း ပျက်စီးတတ်သော သဘော ရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီက.....စာရေးသူ၏ computer hard disk ပျက်စီးသွားပါသည်။ back-up မပြုလုပ်ထားသောကြောင့် လွန်ခဲ့ သောနှစ်များစွာက သိုမှီးထားသည့် တန်ဖိုးရှိသော Data များ ပျက်စီးရှုံးဆုံးခဲ့ရသည်။ သက်ရှိလူသားများလောက်နည်းပါး စွမ်း နိုင်သည့် သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုသာဖြစ်သည့် ကွန်ပျူတာသည် လည်း သဘာဝနိယာမတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သက်မဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုသာဖြစ်သည့် မေတ္တာခါတ်များ အပြည့်အဝပါဝင်နေသော အမေချက်သည့် ဟင်းလျာသည်လည်း တစ်ရက်မှနှစ်ရက်သို့ ကြာလျှင် ပုပ်သိုးပြီး ပျက်စီးယိုယွင်းသွားနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမေချက်သည့် ဟင်းလျာသည် မေတ္တာများစွာပါဝင်နေသော်လည်း အကောင်းဆုံး ဟု မဆိုနိုင်သေးပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် လောကတွင် မည်သည့်ဟင်းက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချေမည်နည်း။ အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာ ဟု သတ်မှတ်နိုင်ရန် မည်သည့်အခါမျှ မပုပ်မသိုး မပျက်မစီး တာရှည်ခံဖို့လိုပေသည်။ ထိုဟင်းလျာကို အလွန်ဝေးကွာသော နေရာတွင် သွားရောက်ရှာဖွေစရာမလိုဘဲ ပြည်တွင်း၌ပင် ရရှိနိုင်ပေသည်။ ယင်းဟင်းလျာကား...မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် မေ့ဟင်းလျာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဓမ္မဟင်းလျာသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀) ကျော်ကတည်းက ချက်ပြုတ်ခဲ့သည့် ဟင်းဖြစ်သောကြောင့် ကာလာကြာညောင်းခဲ့ပါသော်လည်း စားသုံးသူ (user)များအတွက် မည်သည့်အခါမျှ ပုပ်သိုးသည် ဟူ၍ မရှိသည့်အပြင် တာရှည်ခံအောင် ရေခဲသတ္တာလည်း အသုံးပြုစရာ မလိုပေ။ အလိုရှိသော အချိန်တွင် အလိုရှိသလောက် ထုတ်ယူစားသုံးနိုင်ပြီး၊ အချိန်မရွေး လတ်ဆတ်နေသည့်အတွက် မည်သည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ အမြဲတမ်း (Update)ဖြစ်နေပါသည်။ တာရှည်အထားခံနိုင်စေရန် မီး နှင့်ပြန်နွေးစရာမလိုသည့်အပြင် နောင် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ အသင်္ချေ အနန္တ ကြာခဲ့ပါသော်လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်းမရှိ အသုံးပြုသူ(user) များအတွက် အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုဓမ္မဟင်းလျာများ၏ ဂုဏ်သတ္တိထူးများကို ပြောလျှင် ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိသော်လည်း ဓမ္မဟင်းလျာနှင့် ပတ်သက်၍ သိထားသင့်သည့် သတ္တိထူးများကား.....

- ဓမ္မဟင်းလျာသည် အစ အလယ် အဆုံး ကောင်းစွာ ဟောတော်မူထားသော တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။
- ကိုယ်တိုင်ကျင့်လျှင် ကိုယ်တိုင်ပင် သိရှိခံစားနိုင်ပေသည်။
- အချိန်မရွေး အကျိုးခံစားခွင့် ရှိပါသည်။
- လာလှည့်၊ ရှုလှည့်ပါ ဟု ဖိတ်ခေါ်ထိုက် လက်ကမ်းခေါ်ထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။
- လေနာသောသူသည် လေနာဆေးပြားကို အမြဲတမ်း ခါးပိုက်အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်ထားရသကဲ့သို့ လောဘနာ ၊ ဒေါသနာ ၊ မောဟနာ စသည့် ကိလေသာ အနာရောဂါ ထူပြောသူတို့အတွက် အနည်းကပ်ဆောင်ယူထားထိုက်သော တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။
- သောမတ်စ် အယ်ဒီဆင်သည် လျှပ်စစ်စွမ်းအင်ကို ထုတ်လုပ်သောအခါ သူ၏ လျှပ်စစ်ကရိယာတစ်ခုအား အကြိမ်တစ်ထောင် စမ်းသပ်ပြီးမှ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။ သူအကြိမ်တစ်ထောင်က နှစ်ပိုင်း၊ လပိုင်း၊ အချိန်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းနှင့်လည်း ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် ဓမ္မဟင်းလျာကို ချက်ပြုတ်ခဲ့သည့်ကာလမှာ လေးအသေချံနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်အသေချံသည် တစ်ဂဏန်း၏ နောက်၌ သုညပေါင်း (၁၄၀) ရှိပေသည်။ တစ်ကမ္ဘာဟူသည် အလျား၊ အနံ၊ စောက် ရှစ်မိုင်ခန့်ရှိသော ကျောက်တောင်ကြီးကို

- နှစ်တစ်ထောင်ပြည့်မှ ဝါဂွမ်လေးဖြင့် တစ်ကြိမ်သာ ပွတ် ၊ ထိုရုပ်ပိုင်ခန့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးသည် ကုန်သွားသော်လည်း တစ်ကမ္ဘာ၏ သက်တမ်းမပြည့် နိုင်သေးပေ။

ထိုကဲ့သို့ ကာလရှည်လျားစွာ ချက်ပြုတ်ပြီး ဗုဒ္ဓကိုယ်တော် တိုင် ထုတ်လုပ်ထားသော ဓမ္မဟင်းလျာသည် အပြစ်ပြောစရာမရှိလောက်အောင်ပင် **တုနိုင်းမမီ သော ဓမ္မဟင်းလျာ** ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ သဗ္ဗရသံ ဓမ္မရသော ဇိနာတိ” ဓမ္မအရသာကို ယှဉ်နိုင်သော အရသာဟူ၍ မရှိခဲ့ဘူးပေ ဟု သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၌ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ယခုလည်း ရှိမည်မဟုတ်၊ နောင်လည်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ ဓမ္မဟင်းလျာကို စားသုံးသူ (user) များသည် အကြောင်းသိရုံမျှ အမြည်းသဘောမျိုး မဟုတ်ဘဲ မကြာခဏဆိုသလိုသုံးစွဲနိုင်လေလေ ဓမ္မဟင်းလျာ၏ သတ္တိထူးကို ပို၍ပို၍ သိလေလေ ဖြစ်ပါသည်။ ပကတိဟင်းများ၌ ဟင်း၏ အဆီအနှစ်ရှိသလို ပိဋကတ်သုံးသွယ် နိကာယ်ငါးရပ် ထဲတွင် အဆီအနှစ်ထုတ်ကြည့်လျှင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ရပါမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ထပ်၍ အဆီအနှစ်ထုတ်လျှင် **အပ္ပမာဒ** သတိဟူသည့် အနှစ်ကို ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် (၄၅)ဝါပတ်လုံးပိဋကတ်သုံးသွယ် နိကာယ်ငါးရပ် ၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း (၈၄၀၀၀)ဟူသည့် ဓမ္မများကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီးတွင်...

“ဟန္တ ဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ
ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ”

ချစ်သားတို့.....ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရ သဘောတရား တို့သည် ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏ ၊ ထို့ကြောင့် ချစ်သားတို့ ယခုအခါ သင်တို့အား ငါဘုရား မိန့်တော်မူခဲ့မယ်၊ မမေ့မလျော့သော သတိတရားဖြင့် ပြည့်စုံကြကုန်လော့” ဟု နောက်ဆုံး မိန့်မှာခဲ့သည့် မှတ်တမ်းအရ သတိတရားကို ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြပါ ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည့် အတွက် သတိတရား ပြည့်စုံအောင် လိုက်နာကျင့်သုံးကြရုံသာ ရှိပေတော့သည်။

ထို အပ္ပမာဒ ဟူသော သတိ အဆီအနှစ်ကို မိမိသန္တာန် ရရှိခံစားနိုင်ကြရာ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း ဣရိယာပုထ် လေးပါးလုံးကို သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးတို့ဖြင့် အမြဲမပြတ် ရှုမှတ်ကြိုးစားသွားရပါမည်။ ထိုကဲ့သို့ စဉ်ဆက်မပြတ် လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေမည်ဆိုပါက လိုချင်မှု လောဘ၊ လိုတာမရ၍ အလိုမကျသည့် ဒေါသ၊ အမှန်အတိုင်းမသိမှု မောဟ စသည့် ကိလေသာဘေးအန္တရာယ်များမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ် သွားနိုင်ပြီး၊ စိတ်အနေသန့်ရှင်း ဘေးရန်ကင်း လွန်မင်းချမ်းသာသွားနိုင်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ ဓမ္မဟင်းလျာကို စားသုံးသူတိုင်း ရရှိနိုင်သည့် အကျိုးခံစားခွင့်အား သတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် နိဒါန်းလာ အကျိုးတရားများကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဆွေမျိုးမိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ပျက်စီး၍ ဖြစ်စေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီးဆုံးရှုံး၍ ဖြစ်စေ၊ ရောဂါနိပ်စက်၍ ဖြစ်စေ၊ သီလပျက်စီး၍ ဖြစ်စေ၊ အယူဝါဒဖောက်ပြန် ပျက်စီး၍ ဖြစ်စေ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု သောကာ၊ ငိုကြွေးမှုပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ၊ စသဖြင့် ခါးသီးသည့်

ခံစားမှုများကို ပြေပျောက်စေနိုင်ပြီး အပါယ်လေးပါးမှ လည်း လွတ်မြောက်နိုင်သည့်အပြင် ဘဝသံသရာ ခန္ဓာရ လာသူတိုင်း တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည့် အို- နာ- သေ ဆင်းရဲမှ လည်း အပြီးအတိုင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရရှိနိုင်ပေသည်။ နောက်ဆုံး တကယ့်ချမ်းသာအစစ်ဖြစ်သည့် မဂ်ဗိုလ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

ဓမ္မဟင်းလျာကို သုံးစွဲကြမည့် သုံးစွဲသူ(user)များ အနေဖြင့် အမှန်တကယ် သုံးစွဲနိုင်ကြရန် လမ်းညွှန်မှုကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင်.....

(၁)ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် -
ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်သောအခါ ထိုထင်ရှားဖြစ်ပေါ် လာသော ကိုယ်အမူအရာ မှန်သမျှကို ရှုသိစိတ်ဖြင့် အမှန် အတိုင်း သိအောင် ရှုမှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

(၂)ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် -
အခံခက်သည်ကို ခံစားရသည့် ဒုက္ခဝေဒနာ၊ချမ်းသာကို ခံ စားသည့် သုခဝေဒနာ၊ ဆင်းရဲသည်လည်း မဟုတ် ချမ်းသာ သည်လည်းမဟုတ်သော အလယ်အလတ် ခံစားမှု ဥပေက္ခာ ဝေဒနာစသည့် ခံစားမှုဝေဒနာများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ထိုခံစားမှုများကို စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

(၃)စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် -
စိတ်ဆိုး၊စိတ်ပျက်၊ဒေါသထွက် အလိုမကျ စသော အမူ အရာများသည် စိတ်တွင်ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်အမူအရာ ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုစိတ်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါတွင်လည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။

(၄)ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် -

ပူသည့်သဘော အေးသည့်သဘော မြင်သည့်သဘော
ကြားသည့်သဘော နံသည့်သဘော စားသည့်သဘော
အထိအတွေ့သဘော စသည့် သဘောတရားမှန်သမျှကို
လည်း ရှုမှတ်ရပါမည်။

ဤကဲ့သို့ မိမိသန္တာန်၌ ထင်ရှားပေါ်ရာကို ရှု
မှတ်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ရှုမှတ်ရာတွင် အချိန်ကာလ
အားဖြင့် ခဏတာမျှမဟုတ် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ရှုမှတ်ပွား
များရပါမည်။ ထိုသို့ရှုမှတ်မည်ဆိုပါက မိမိသန္တာန်ဝယ်
သမာဓိပညာများ တိုးတက်လာကာ ဉာဏ်အားပြည့်လျှင်
နောက်ဆုံးမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုကာ ချမ်းသာ
အစစ်ကို ရရှိကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

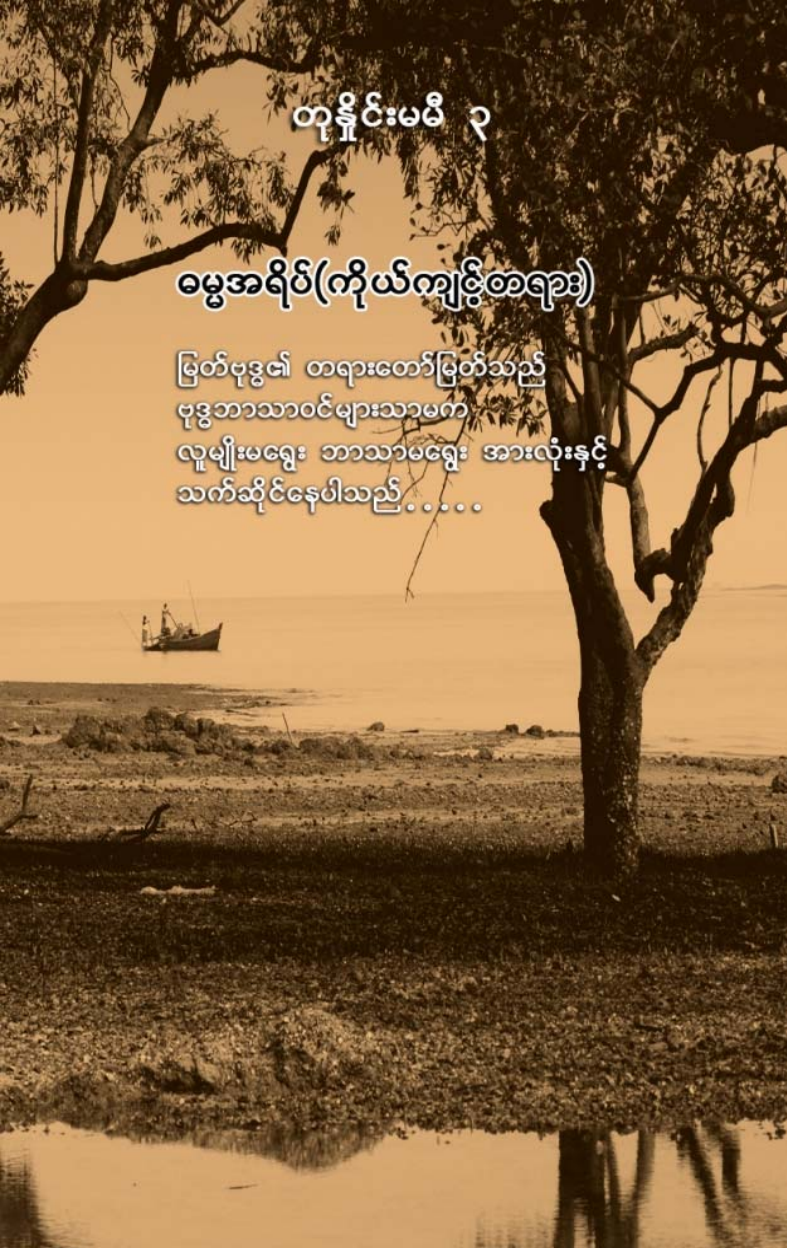
ဤသည်ကား တုနှိုင်းမမီ သည့် ဓမ္မဟင်းလျာများကို
စားသုံးသူ (user)တိုင်း ရရှိနိုင်သော အကျိုးတရားများ ဖြစ်
ပါသည်။ ထိုဟင်းလျာကို မည်သည့်လူမျိုးနှင့် ဘာသာတို့
သာ သုံးစွဲနိုင်သည် ဟု ကန့်သတ်ထားချက်မရှိ၊ လူမျိုးမရွေး
ဘာသာမရွေး ရယူသုံးစွဲနိုင်ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသား
လိုက်ရပါတော့သတည်း။ ။

X X X X X X X

တုနှိုင်းမပီ ၃

ဓမ္မအရိပ်(ကိုယ်ကျင့်စာရား)

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်မြတ်သည်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာမက
လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး အားလုံးနှင့်
သက်ဆိုင်နေပါသည်.....

တုနိုင်းမမိ (၃)

မွေအရိပ်(ကိုယ်ကျင့်တရား)

“အမှီနဲ့နေကြ ..အမှီမရှိဘဲမနေကြနဲ့.....အမှီမရှိရင် ဆင်းရဲမယ်၊ အမှီနဲ့နေမှ ချမ်းသာမယ်...” ဟူသော စကားသည် လွန်ခဲ့သော ရှေးနှစ်ပေါင်း နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်ကာလက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်သည်။

အမှီနဲ့နေကြ ဆိုရာဝယ် နေပူထဲက လာသော သူများ အတွက် သစ်ပင်အရိပ် အိမ်အရိပ် စသည်တို့သည် အလွန်အေးမြ ချမ်းသာသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတူ သားသမီးများ သည် မိဘများ၏ အထောက်အပံ့ကို ရရှိကြ၍ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြရသကဲ့သို့ မိဘများကလည်း သားသမီးများကို မှီခိုရ သည့်အတွက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြရသည်။

သုခါ ရုက္ခဿ ဓာယာ၊ တတော ဉာတိ မာတာပိတု၊

သစ်ပင်အရိပ်သည် လာရောက်ခိုနားသူတို့အတွက် ချမ်းသာသည် ဟု ဆိုရသော်လည်း ခိုနားသည့်အခိုက်သာ ချမ်း သာသောကြောင့် ထိုချမ်းသာမှုသည် ခေတ္တခဏမျှသာဖြစ်သည်။ သစ်ပင်အရိပ်ချမ်းသာထက် ဆွေမျိုးမိဘတို့၏ အရိပ်က ပို၍ အေးမြချမ်းသာပါသည်။ ဆွေမျိုးမိဘများ၏ အရိပ်သည် အေးချမ်း လှကြောင်းကို မြတ်ဗုဒ္ဓ မိန့်တော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ခါက ကောသလတိုင်းပြည့်ရှင် ဘုရင်ကောသလ မင်းသည် မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာတော်များအား ရင်းနှီးလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သာကီဝင်မင်းသမီးတစ်ဦး ပေးပါရန် သာကီဝင်မင်းထံ တမန်တော် စေလွှတ်ပြီး အတောင်း ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ သာကီနွယ်ဖွားများသည် မိမိတို့အမျိုးဇာတ်နှင့်

အခြားသူများ၏ အမျိုးဇာတ်ကို မရောနှောလိုကြပေ။ သို့သော် လည်း ကောသလဘုရင်ကို မပေးပါက မကောင်းနိုင်ချေ။ ပေး ပြန်ကလည်း အခြားသွေးများ ရောနှောကုန်မည် ဖြစ်သော ကြောင့် မဟာနာမ်နှင့် ကျွန်မတို့မှားယွင်းမိ၍ မွေးလာသော “ဝါသဘခတ္တိယ” မင်းသမီးကို ဆက်သလိုက်သည်။ ကောသလ မင်းကလည်း ဝါသဘခတ္တိယကို သာကီနွယ် ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်း စေသည်။ သို့သော်လည်း သာကီနွယ်တို့၏ ပီရိသော လုပ်ဆောင် ချက်ကြောင့် ယုံကြည်ကာ ဝါသဘခတ္တိယ မင်းသမီးကို မိဖုရား အရာ တင်မြှောက်လိုက်သည်။

မကြာမီ...ဝါသဘခတ္တိယ မင်းသမီးသည် သား ယောက်ျားလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်သည်။ နာမည်က ‘ဝိဋ္ဌဇူဘ’ လူ မှန်းသိတတ်ခါစ (၇)နှစ်အရွယ်တွင် အဖိုးအဖွားများနှင့် ဆွေမျိုး များကို တွေ့ချင် မြင်ချင် လှသောကြောင့် တစ်နေ့..ဝိဋ္ဌဇူဘ မင်း သားသည် နောက်ပါအခြံအရံတို့နှင့်အတူ ကပ္ပိလပတ်သို့ သွားခဲ့ သည်။ နေသင့်သလောက်နေပြီးသောအခါ ကောသလတိုင်းသို့ ပြန်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်မများသည် အမျိုးမစစ်သည့် ဝိဋ္ဌဇူဘ နေထိုင်ခဲ့သော နေရာကို ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး နိ.ရည် ရောသော ရေဖြင့် ဆေးကြောနေကြသော မြင်ကွင်းကို နယ်စပ် အရောက်ပစ္စည်းတစ်ခု မေ့ကျန်ခဲ့၍ ပြန်လာယူသူ အမတ်က မြင်လည်းမြင် ကြားလည်းကြားခဲ့သည်။

အကြောင်းစုံကို ဝိဋ္ဌဇူဘ မင်းသားအား ပြောကြား သောအခါ သူတို့က “သူတို့က ငါထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာကို နိ.ရည်နဲ့ဆေးရင် ငါမင်းဖြစ်တဲ့အခါ ငါထိုင်တဲ့နေရာကို သူတို့ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ဆေးဖြစ်အောင် ဆေးမယ်” ဟု ပြင်းထန် သော အပြိုးအာယာတများနှင့်အတူ ကြုံးဝါးလေတော့သည်။

မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကြုံးဝါးထား သည့်အတိုင်း သာကီဝင်မျိုးတွေရှိရာ သက္ကတိုင်းသို့ ဝိဇ္ဇူဘ နှင့် စစ်သည်ဗိုလ်ပါများစွာ ချီတက်လာကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို မကြာမီ ဆွေမျိုးများ သွေးချောင်းစီးသေကျပျက်စီးမည့် ဘေး ကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဉာဏ်တော်နှင့် တွေ့မြင်တော့မူသ ဖြင့် ဆွေမျိုးများအား ချီးမြှောက်ရန်အတွက် ကောသလတိုင်းနှင့် သက္ကတိုင်းတို့၏ နယ်စပ်အနီး သက္ကတိုင်းဘက်တွင် ပေါက် ရောက်နေသော နေပြောက်ထိုးသည့် သစ်ပင်အောက်တွင်နေ ထိုင်၍ စောင့်နေတော်မူပါသည်။

ဝိဇ္ဇူဘ မင်းသား ရောက်လာသောအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုးပြီး “ မြတ်စွာဘုရား...နေပြောက်ထိုးနေတဲ့ သစ်ပင်ရိပ် အောက်မှာ ဘာကြောင့် ထိုင်တော်မူတာလဲ ဘုရား..၊ တပည့် တော်တို့ နယ်မြေဖက်က အရိပ်သာအာဂါသကောင်းသော ပညောင်ပင်ရင်းမှ သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား..” ဟု လျှောက် ထားသောအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓက “ မြတ်သောမင်းကြီး ..ထိုသို့ နေ ပြောက်ထိုးသော်လည်း ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အရိပ်က အေးချမ်းလှပါတယ်” ဟု မိဘဆွေမျိုးတို့အရိပ် အေးမြကြောင်း မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

တတော အာစရိယော ရညော

တတော ဗုဒ္ဓဿ နေကဓာ။ (လောကနီတိ)

မိဘဆွေမျိုးများ၏ အရိပ်ထက် ဆရာ၏ အရိပ်က ပို၍ အေးမြချမ်းသာပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ ဆွေမျိုးမိဘ များ၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ရန်သူငါးဦးက ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်သောကြောင့် ကုန်ဆုံးသွားနိုင်သည်။ ဆရာကို မှီခို ရသော တပည့်များအဖို့ ဆရာထံမှ အတတ်ပညာများကို သင်ယူ

၍ တတ်မြောက်လာသောအခါ ထိုအတတ်ပညာဖြင့် အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ပြုနိုင်ပါသည်။ “ ပညာရွှေအိုး လူမခိုး” ဟု
သည့်အတိုင်း မိမိတတ်ထားသော ပညာကို ဘယ်ရန်သူမျိုးမှ
နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင်ပေ။

ထိုကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည်
ဆရာသမားများ၏ မေတ္တာ ၊စေတနာ၊ ကရုဏာများကို တန်ဖိုး
ထား၍ အတတ်ပညာကို အချိန်ရှိခိုက် ကြိုးစားသင်ယူခြင်းဖြင့်
တန်ဖိုးရှိသော ဘဝတစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်ရန် သတိထားသင့်
ပါသည်။

တစ်ခါ မိဘအရိပ်ထက် ဆရာအရိပ်က ပို၍ ချမ်းသာ
သော်လည်း ဆရာ၏ အရိပ်ထက် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေသော
မင်း၏ အရိပ်က ပို၍ အေးချမ်းသာပါသည်။ ဆရာထံမှ သင်ယူ
သော အတတ်ပညာဖြင့် အသက်မွေးကျောင်းမှု ပြုရသော်လည်း
တိုင်းပြည်မြို့ရွာ သာယာအေးချမ်းမှု မရှိလျှင် မည်သို့မျှ အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းမှု မပြုနိုင်ပေ။ တိုင်းပြည်မြို့ရွာ အေးချမ်းပါမှ ချမ်း
သာစွာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ၍ ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းပြည်သာယာ
အေးချမ်းဖို့အတွက် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေသော မင်းများ၌
မူတည်နေပါသည်။ ထိုကြောင့် ဆရာအရိပ်ထက် မင်း၏အရိပ်က
ပို၍ အေးမြချမ်းသာပါသည်။

တစ်ဖန် မင်းအရိပ်ထက် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
အရိပ်က ပို၍ အေးမြပါသည်။ အကြောင်းကား .. မင်းအရိပ်ကို ခို
လှုံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာမှုသည် တစ်ဘဝတာမျှသာ ဖြစ်
သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရိပ်သည် ပစ္စုပ္ပန်တစ်ဘဝ
သာမက နောင်ဘဝများစွာမှာလည်း ချမ်းသာသကဲ့သို့ ဘဝပန်း
တိုင် ဟု ဆိုအပ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။

အို ၊ နာ ၊ သေ ဘေး ဟုဆိုအပ်သော သံသရာဘေးမှလည်း လွတ်မြောက်နိုင်ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဆိုခဲ့ပြီးသော အရိပ်များ နှင့် မြတ်ဘုရား၏ တရားတော်အရိပ်ကို နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်သကဲ့ သို့ တုနှိုင်း၍လည်း မမီနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို အပြည့်အဝပေးစွမ်းနိုင်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရိပ်ကို သူ့သူငါငါ မှီခိုဖို့ရာ လိုအပ်ကြောင်း တင်ပြလိုပါသည်။

“ဧဟိပဿိကော - လာလုည့် ရှုကြည့်စမ်းပါ” ဟု ဖိတ်ခေါ်ထိုက်သော ထိုတရားတော်၏အရိပ်ကို လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး မှီခိုနိုင်သည်။ မည်သူက မှီခိုရမည်၊ မည်သူက မမှီခိုရ ဟု ကန့်သတ်ထားချက်မရှိ (universal) အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ပြောပါဦး.. တရားစာအုပ်တစ်အုပ်၏ မျက်နှာဖုံး၌ ‘ () ယောဂီများအတွက်သာ’ ဟု ရေးထားသည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်ပင် ဖြစ်ပါလျှက် တရားတော်ကို အသုံးပြုရမည့်သူများကို ပညတ်ချက်ထား၍ သတ်မှတ်ပေးထားသည်မှာ **နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး** အလွန်ဝန်လေးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ မဟာစည်ဆရာတော်၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို မဟာစည်ယောဂီများသာ အားထုတ်ခွင့်ရှိသည်မဟုတ် (universal) ဖြစ်၍ လူမျိုးမရွေးဘာသာမရွေး အားထုတ်ခွင့် ရှိပါသည်။

ထို့အတူ မိုးကုတ်နည်း၊ စွန်းလွန်းနည်း၊ သဲအင်းဂူနည်း၊ ကသစ်ပိုင်နည်း စသည်များကို သူတို့ယောဂီချည်းသာ အားထုတ်ခွင့် ရှိသည် မဟုတ်ပါ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်မြတ်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့်သာမက လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး အားလုံးနှင့်

သက်ဆိုင်နေပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရိပ် ကို ခိုလှုံကြရသော သူများအားလုံး ချမ်းသာမှုကို ရရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

လောက၌ တုနှိုင်းမမီသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြမည်ဆိုပါက ထိုအရိပ်သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရိပ်ပင် ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

သစ်ပင်အရိပ် ဆွေးမျိုးရိပ်နှင့်
မိရိပ်ဘရိပ် ဆရာရိပ်တို့
မင်းရိပ်အေးစွာ ဆင့်ဆင့်သာသည်၊
ထိုမှာထက်ပင် မြတ်ရှင်ဘုရား
ဟောကြားမိန့်ဟ မွေရိပ်သာ
အေးမြပါသည် သူ ငါနိဗ္ဗိ ကောင်းလှ၏ ။

အရိပ်တကာ အရိပ်တို့၌ မည်သည့်အရိပ်မျှ မယှဉ်နိုင်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရိပ်များအနက်.....

သီလအရိပ်ဟူသည် -

“ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု သီလဝါ ဟောတိ”

(moral conduct, restraint in physical and verbal action.) ကိုယ်မှု ၊ နှုတ်မှုများ စောင့်ထိန်းခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ‘သီလ’ (ကိုယ်ကျင့်တရား) သည် လူတိုင်းအတွက် မှီသင့်သည့် အရိပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

လူသားအားလုံး ကိုယ်ကျင့်တရားကို အမှီပြု၍ ချမ်းသာ ခြင်းသို့ ရောက်ကြရသည်။ (၁) ချီးမွန်းခံရခြင်း၊ (၂) စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါများခြင်း၊ (၃) သေပြီးသည့်နောက် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခြင်းတည်းဟူသော ချမ်းသာသုံးမျိုးကို လိုလားတောင်းတကုန်သောသူများအတွက် သီလကို စောင့်ထိန်းကြရန် အရေးကြီး

ပေသည်။ ထိုသုံးမျိုးအနက် ချီးမွန်းခြင်း ဟုဆိုရာ၌ လူမိုက်တစ်ရာချီးမွမ်းသည်ထက် လူပညာရှိတစ်ယောက်၏ ချီးမွမ်းခံရခြင်းက ပို၍ ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ သီလရှိသော သူများသည် တောင်းတတိုင်း အားလုံးပြည့်စုံနိုင်သည်။ သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ရောက်အောင်လည်း ထိုသီလက စွမ်းဆောင်ပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓက သီလဟူသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အစဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ဒါနပြုတိုင်း သီလကို ဦးစွာဆောက်တည်ရသကဲ့သို့ တရားအားထုတ်မည်ဆိုပါကလည်း သီလကိုဦးစွာဆောက်တည်ရပါသည်။

သီလရှိသော သူများသာလျှင် ဒါနကုသိုလ် ၊ သမထဘာဝနာကုသိုလ်၊ ဝိပဿနာဘာဝနာကုသိုလ်၊ မဂ်ကုသိုလ်၊ ဖိုလ်ကုသိုလ် တရားများ ဖြစ်နိုင်စွမ်း ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် သီလသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ၏ မွေးဖွားရာ မိခင်ကြီးသဖွယ် ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

သီလကို အသက်နှင့်လဲသောရဟန်းတစ်ပါး

တစ်ခါက ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် တောလမ်းကလာသော သူခိုးများကို မြင်၏။ သူတို့လုပ်ရပ်ကို ရဟန်းမြင်သွားသည့်အတွက် သတင်းပေါက်ကြားမည်စိုး၍ ထိုရဟန်းအား သစ်ပင်တစ်ပင်၌ နွယ်ကြိုးဖြင့် ပတ်ကာ ချည်နှောင်ထားခဲ့လေသည်။ မကြာမီ တောမီးကြီးလောင်သောအခါ ရဟန်းသည် ချည်ထားသော နွယ်ကြိုးကို ဖြတ်၍ ကိုယ်လွန်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးလျှင် အသက်ချမ်းသာရာ ရနိုင်သော်လည်း သူ့ကို ချည်နှောင်ထားသော နွယ်ကြိုးသည် ရှင်သန်နေသေးသောကြောင့် ရုန်းလိုက်လျှင် ပြတ်နိုင်သည်။ နွယ်မြက်ပြတ်လျှင် ပါစိတ်အာပတ်သင့်နိုင်သည့်အတွက် သီလာကိုတော့ အပျက်မခံနိုင် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ

ပြီး သီလ (morality) ကို ဆင်ခြင်၍ တရားအား ထုတ်သောအခါ မကြာမီ စိတ်တည်ကြည်မှု (concentration) များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စိတ်တည်ကြည်မှုများ ရင့်ကျက်လာသောအခါ အမှန်အတိုင်းသိမြင်သော (right view or wisdom) ပညာကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရဟန်းတော်သည် မကြာမီ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် မျက်မှောက်ပြုပြီး အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူသည်။ နောက်ဆုံး၌ ရဟန်းတော်သည် တောမီးအလောင်ခံရပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခဲ့သည်။ ဤသည်ကား သီလာ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အမှီပြု၍ အလွန်အေးမြသော နိဗ္ဗာန် အရိပ်ကို ခိုလှုံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သီလမကုစားမိ၍ ဘဝပျက်စီးခြင်း

သေးငယ်သော အာပတ် ဟုထင်ရသော်လည်း မကုစားဘဲ နေက ဆင်းရဲရရှိနိုင်ကြောင်းကို သာဓက ထုတ်ပြပါ ဦးအံ့။

တစ်ခါက ရဟန်းတော်တစ်ပါး ပိန်းမြက်လေးတစ်ပင် ကို ဆွဲမိသည့်အတွက် ပါစိတ်အာပတ် သင့်သည်။ သေးငယ် သော အာပတ်ဖြစ်၍ ထိုအာပတ်(သီလ)ကို မကုစားဘဲ နေခဲ့ရာမှ ဝိပဿနာတရားကို အနှစ်နှစ်သောင်း ကာလပတ်လုံး အားထုတ် ခဲ့သော်လည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူး မရရှိခဲ့ပေ။ ပျံလွန်တော်မူသော ဧကပတ္တနဂါးမင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤမျှသေးငယ်သော ပါစိတ်အာ ပတ်လေးကို ဒေသနာမကြား (မကုစား)ခဲ့သောကြောင့် သူ့ဘဝ အပျက်ကြီးပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် လော၌ သေးငယ်သည်ထင်ပြီး အထင် သေး၍ မရသော အရာလေးမျိုး ရှိပါသည်။

(၁) ကိုရင်လေးကို ငယ်သည်ဟုထင်ပြီး တစ်ခုခုခိုင်းစေမိမည်၊ ဆဲဆိုမိမည်၊ မထီမဲ့မြင်ပြုမည် ဆိုလျှင် မိမိကို အပါယ်က ဆွဲ ခေါ်သွားလိမ့်မည်။

(၂) သေးငယ်သော မီးပွားပင်ဖြစ်သော်လည်း မရှိမသေ ပြုမိလျှင် တစ်မြို့လုံး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြာကျသွားနိုင်သည်။

(၃) မြွေကို သေးငယ်သည်ထင်ပြီး မထီမဲ့မြင် ပြုမိလျှင် မြွေပေါက် ၍ အသက်သေဆုံးရသည်အထိ ဖြစ်ရတတ်သည်။

(၄) အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ငယ်သေးသည်ဟု အထင်မသေးသင့်ပါ။
အထက်ပါ တရားလေးမျိုးကို သေးငယ်သည်ဆို၍ မလေးမခန့်ပြုလျှင် အန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်သကဲ့သို့ အာပတ်ကို သေးငယ်သည် ဟု ထင်ပြီး မကုစားခဲ့လျှင် ဘဝပျက်စီးသွားနိုင်ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် သေးငယ်သော်လည်း အလေးထားပြီး အာပတ်ကို ကုစားခဲ့မည်ဆိုပါက အပါယ်ကို ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

အချုပ်ဆိုရသော် (morality)ကိုယ်ကျင့်တရားကို မှီခို ရသော သူများသည် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန်ဘဝသံသရာ၌ ချမ်းသာ သောဘဝကို ပေးစွမ်းနိုင်သောကြောင့် စာဖတ်သူများသည် တုန့်ခိုင်းမမီ အရိပ်တစ်ခုဖြစ်သော “ သီလ ” တည်းဟူသည့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို အခါအခွင့် သင့်ခိုက် မှီခိုလိုက်ကြရန် လိုအပ် ကြောင်း.....။

တုနိုင်းမပီ ၄

ဓမ္မအရိပ်(ဗဟုသုတ)

တရားနာကြားပြီးရုံမျှ အားရကျေနပ်
မနေကြပါနှင့်၊ နာကြားလေ့လာထားသည်
အာဂမသုတကို အခြေခံကာ လက်တွေ့
ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် မိမိသန္တာန်၌ အသိဉာဏ်စစ်
ဟုဆိုအပ်သော အဓိဂမသုတကို
ရရှိနိုင်ရန် ကြိုးစားဖို့ လိုပေသေးသည်....

တုနိုင်းမမိ(၄)

ဓမ္မအရိပ် (ဗဟုသုတ)

အကြားအမြင်ကို ဆောင်ခြင်း၊ အကြားအမြင်ကို ဆည်းပူးခြင်း ဟူသည့် အာဂမသုတနှင့် အနိစ္စစသည် ထင်အောင်ရှုမှတ်ခြင်း ဟူသည့် အဓိဂမသုတတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝအဆင့်အတန်းကို မြင့်မားစေပြီး ချမ်းသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗဟုသုတသည် တုနိုင်းမမိ မှီခိုရာ အရိပ်တစ်ခု ဟု တင်စား ပြောဆိုရပေသည်။

ရှင်းလင်းဦးအံ့။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်များကို သင်အံ့လေ့လာ ကျက်မှတ် သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း **ပရိယတ္တိဓမ္မသုတ** ရှိရမည်။ တရားတော်လာသည့် အတိုင်းလက်တွေ့ကျကျ ကျင့်သုံးခြင်း **ပဋိပတ္တိ ဓမ္မသုတ** ရှိရမည်။ တရားအားထုတ်သော ယောဂီများသည် ဘုရားဟောစာပေကို လေ့လာခြင်း ပရိယတ္တိသုတရှိရန် လိုအပ်သကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တရားရှုမှတ်အားထုတ်ခြင်း ပဋိပတ္တိသုတလည်း ရှိရပါမည်။ နိဗ္ဗာန်လိုလားသော ယောဂီသူတော်စင်တို့သည် အားထုတ်မည် ကြံလျှင် လက်ဦးအစ “ ငါ့သန္တာန်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမရှိ၊ ငါသူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ မရှိ ရုပ်နာမ်မျှသာ ရှိသည်။ ထိုရုပ်နာမ်များသည် မပြတ်တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် မမြဲတဲ့ တရားတွေပါလား။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ် ကိုယ့်သဘောသို့ မလိုက် သူ့သဘောသူ ဆောင်နေသောကြောင့် အနတ္တတရားတွေပါပဲလား”ဟု ပရိယတ္တိဓမ္မ ဗဟုသုတ အခြေခံ ရှိရပါမည်။ “တရားနာလျှင် သဒ္ဓါရွှင် ပညာအသိတိုး” ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း တရားတော်ကို နာကြား လေ့လာဖန်များသောအခါ ယုံကြည်မှုများ ပို၍ ထက်သန်လာပြီး “ အာဂမသုတ” ဟူသည့်

အသိဉာဏ်ပညာများလည်း ကြွယ်ဝများပြားလာကာ ဘဝ အတွက် အထောက်အပံ့ကောင်းများကို ပေးစွမ်းနိုင်ပေသည်။

ထို့အပြင် ပရိယတ္တိ ဓမ္မဗဟုသုတ အခြေခံ၍ ခန္ဓာ ငါးပါးရုပ်နာမ်တရားကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လျှင် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရပြီး အမတ ချမ်းသာရိပ်ကို ခိုလုံနိုင်ပါ သည်။

တရားနာပူးအကျိုးကျေးဇူး(အာဂမသုတ)

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက ပဉ္စဂ္ဂဒါယက ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့သည် အလှူဒါနပြုလုပ်သောအခါ မည့်သည့်အချိန်၌ဖြစ်စေ ဦးဦးဖျားဖျား အလှူကို ပေးလှူလေ့ရှိ သောကြောင့် ပဉ္စဂ္ဂဒါယကာပုဏ္ဏား ဟု အမည်တွင်ခဲ့ပေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားဇနီး မောင်နှံနှစ်ဦး တရားထူးရနိုင်ကြောင်းကို ဉာဏ်တော်နှင့် သိမြင် တော်မူသဖြင့် နံနက်အချိန်တွင် ထိုပုဏ္ဏား၏ အိမ်အရှေ့၌ ဆွမ်းရပ်တော်မူပါသည်။ ထိုအချိန် ပုဏ္ဏားက အိမ်အနောက်ဖက် သို့ မျက်နှာမူ၍၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမက အိမ်အရှေ့ဖက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ၎င်း ထမင်းစားနေကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် အိမ်အရှေ့၌ ဆွမ်း အလှူခံရပ်တော်မူသည်ကို ဇနီးဖြစ်သူက မြင်၍ စဉ်းစားမိသည် မှာ “ ဘုရားကိုမြင်ရင် ငါ့ခင်ပွန်းဟာ သူ့အတွက်ချက်ပြုတ်ထား သည့် ထမင်းကို လှူဦးမှာပဲ။ နောက်တစ်ခါ ထမင်းချက်ဖို့ အတွက် ဆန်ဆေးရ၊မီးမွှေးရနှင့် အလုပ်များဦးမယ်။ ထမင်းချက် ရတာမလွယ်ဘူး” ဟုတွေးကာ မြတ်စွာဘုရား အိမ်အရှေ့၌ ဆွမ်းရပ်နေသည်ကို ခင်ပွန်းသည်အား မပြောဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ် စွာ ထမင်းစားနေပါသည်။ တစ်ဝက်မျှ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ပုဏ္ဏားမက အိမ်ရှေ့၌ ဆွမ်းရပ်တော်မူနေသော မြတ်စွာဘုရား

အနီးသို့ ကပ်၍ “ ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား” ဟု တိုးတိုးလေး
ပြောလိုက်သောအခါ မြတ်ဘုရားသည် “ မင်းတို့ဆွမ်းကို မရရင်
ငါမကြွနိုင်ဘူး” ဟူသောသဘောဖြင့် ဦးခေါင်းတော်ကို ညှင်သာ
စွာ ခါယမ်းတော်မူလိုက်သည်။ ပုဏ္ဏားမသည် မြတ်စွာဘုရား
ဦးခေါင်းတော် ခါယမ်းတော်မူသည်ကို မအောင့်ထားနိုင်ဘဲ ရယ်
မိလေတော့သည်။

ပုဏ္ဏားမ ရယ်သံကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ကြည့်
လိုက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းရပ်နေတော်မူနေသည်ကို
တွေ့မြင်ရသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး “ အရှင်ဘုရား..ဆွမ်း
ရပ်တော်မူနေတာ...တပည့်တော် မသိပါဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့
ပန်းကန်ထဲမှာ စားပြီးလက်ကျန် တစ်ဝက်စာ ကျန်ပါတော့တယ်
ဘုရား၊ ထိုစားကြွင်းစားကျန်ကို မြတ်ဘုရား အလှူခံတော်မူပါ
သလားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်ဘုရားက
“ဒါယကာပုဏ္ဏား...ငါတို့အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ ဦးဦးဖျားဖျားပဲ
လှူလှူ ၊ စားကြွင်းကိုပဲလှူလှူ အလှူခံပါတယ်” ဟုမိန့်သော
အခါ ပုဏ္ဏားသည် ချက်ချင်းပင် ကျန်ရှိနေသော ဆွမ်းကို မြတ်ဘု
ရားအား ဝမ်းသာအားရ လောင်းလှူ လိုက်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား
....အရှင်ဘုရား တရားဟောသည့်အခါတိုင်း ဘိက္ခဝေ..ဘိက္ခဝေ
လို့ခေါ်တာ တပည့်တော်ကြားရပါတယ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏
တပည့်သားရဟန်းတော်များကိုသာ ဘိက္ခဝေ လို့ ခေါ်တာလား
ဘုရား” မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ ဒီပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံကို
ဘာတရားများ ဟောရပါမလဲ” ဟု ဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်
မူသောအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ရုပ်နာမ်
အကြောင်းနဲ့စပ်ပြီး တရားနာခြင်း၊ အာဂမသုတ ရှိခဲ့သည်ကို

တွေ့မြင်တော်မူ၍ ရုပ်နာမ်နှင့်စပ်သော တရားစကားကို မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

**သဗ္ဗသော နာမရူပသ္မိံ ၊ ယဿ နတ္ထိ မမာယိတံ။
အသတာစ နသောစတိ၊ သ ဝေ ဘိက္ခုတိ ပုစ္စတိ။**

ဤနေရာ၌ စာပေအသံနှင့်ပြောပါက နားမလည်မည် စိုးသောကြောင့် လက်တွေ့သဘောတရားဖြင့် ပြောပေးပါမည်။ ယောဂီများသည် တရားရှုမှတ်၍ အလေ့အကျင့် ကောင်းစွာ ရလာသောအခါ စိတ်တည်ငြိမ်မှု (concentration) များဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်အမျှ ရှုမှတ်တိုင်း၌လည်း အာရုံနှင့် မှတ်စိတ်မှတစ်ပါး တစ်ခြားမရှိ ၊ ငါ သူတစ်ပါး ယောကျ်ား မိန်းမ ဆိုတာမရှိ ငါ့ငဲ့စွာဆိုတာလည်းမရှိ ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘောကား ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် မမြဲသော သဘောပဲ ၊ မပြတ်တရစပ် ဖြစ်ပြီးပျက်နေသောကြောင့်ဆင်းရဲချည်းပဲဟု သိမြင်လာသောအခါ ရုပ်နာမ်တရားများ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားသော်လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်တော့ချေ။ (ဝိနေယျ လောကေ အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿံ) ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း လောဘ ဒေါသ စသော ကိလေသာများ ကင်းနေပါတော့သည်။

ထိုသို့ ကိလေသာများကို နည်းအောင်ပါးအောင် ကုန်သွားအောင် ကျင့်ဆောင်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရဟန်းမဟုတ်သော်လည်း “ဘိက္ခု” ဟု ခေါ်ထိုက်၏ ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။ တရားအဆုံး၌ ပဉ္စဂ္ဂဒါယက ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံသည် သုံးမဂ်သုံးဖိုလ် အစဉ်အတိုင်းမျက်မှောက်ပြုလျက် အနာဂါမ် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်၌ ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံတို့၏ အနာဂါမ် မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည် အတိတ်ကာလက ရုပ်နာမ်နှင့်စပ်သော တရားစကား

ကို နာကြားခြင်း (အာဂမသုတ)၏ အကျိုးကျေးဇူး ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဓမ္မကထိက အကျော်အမော်များ ထွက်ပေါ်နေသောကြောင့်၎င်း၊ ထေရဝါဒဆန်သော ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းများလည်း များစွာထွက်ပေါ်နေသောကြောင့်၎င်း၊ နာကြားစရာ လေ့လာစရာ အာဂမသုတများစွာ ရရှိရန် အခွင့်အခါ သာနေကြပြီ ဖြစ်၍ စာဖတ်သူများ အာဂမသုတနှင့် ပြည့်စုံအောင် တရားတော်များကို နာကြားလေ့လာကြရန်သာ ရှိပေသည်။ ထိုသို့ တရားနာကြားပြီးရုံမျှ အားရကျေနပ် မနေကြပါနဲ့။ နာကြားလေ့လာထားသည့် အာဂမသုတကို အခြေခံကာ လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် မိမိသန္တာန်၌ “ အသိဉာဏ်စစ်” ဟု ဆိုအပ်သော အဓိဂမသုတ ကို ရရှိနိုင်ရန် ကြိုးစားဖို့ လိုပေသေးသည်။

အဓိဂမသုတ အစွမ်းကြောင့် နောင်တစ်ချိန် တရားအားထုတ်လျှင် အဓိဂမသုတ အထောက်အပံ့ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန် အောက်ပါ ဇာတ်လမ်းကို တင်ပြပါဦးမည်။

အဓိဂမသုတနှင့် ရဟန်းတော်(၅၀၀)

ရဟန်းတော်အပါး(၅၀၀)တို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်း ယူပြီး ဝါတွင်းသုံးလ တရားအားထုတ်ကြသော်လည်း တရားထူးမရရှိကြသေးပေ။ သီတင်းဝါလကျွတ်၍ မြတ်ဘုရားထံသို့ ရောက်လာကြရာ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားတို့...တရားထူးများ ရရှိပါရဲ့လား” ဟုမေးတော်မူသောအခါ “ တရားထူးမရသေးပါဘုရား...တရားထူးမရတာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ပါလဲ မြတ်စွာ

ဘုရား” ဟု ရဟန်းတော်များက မြတ်စွာဘုရားအား မေး
လျှောက်သောကြောင့် ဘုရားရှင်က ဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်
တော်မူသောအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ကဿပ ဘုရားလက်ထက်
တော်က အနစ်(၂၀၀၀၀)တိတိ တရားရှုမှတ်ခဲ့ကာ
အနိစ္စလက္ခဏာကို ထင်ရှားအောင် ရှုမှတ်ခဲ့သော အဓိဝမသုတ
ရှိနေသည်ကို မြင်တော်မူသည့်အတွက်.....

သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ ၊ ယဒါပညာယ ပဿတိ။

အထ နိပ္ပိန္နတိ ဒုက္ခေ ၊ ဧသ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

ဤနေရာ၌ စာအိုင်မည်စိုးသဖြင့် အဓိပ္ပါယ်သက်သက်
ပြန်သွားပါမည်။ ခန္ဓငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် မပြတ်တရစပ်
ဖြစ်ပျက်နေကြသဖြင့် မမြဲသောတရားချည်းပါပဲ ဟု တွေ့မြင်
သည်ဆိုရာဝယ် တရားစာပေဖတ်ခြင်း ၊ တရားနာကြားခြင်းဖြင့်
သိသော အသိမျိုးကို မဆိုလိုပေ။ တရားရှုမှတ်ခိုက် ရှုမှတ်ဆဲမှာ
ပင်လျှင် တကယ်အသိဉာဏ်အစစ်ဖြင့် မမြဲသောအနိစ္စလက္ခဏာ
တရား ထင်ရှားစွာ သိမြင်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တရားအားထုတ်
သော ယောဂီသည် ထင်ရှားသော ဖြစ်ပေါ်လာသော ရှုသိစရာ
အာရုံမှန်သမျှကို မပြတ်တရစပ် ကြိုးစားရှုမှတ်သွားပါက
ရှုသိစရာအာရုံလေးတွေသည် အမြဲဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခု
ပြီးမှ တစ်ခုဖြစ်ပြီး ပျောက်နေတာကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

အခံခက်သော ဒုက္ခဝေဒနာ ထင်ရှားသောအခါ၌
ထိုဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံကာ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်သွားပါက
ထိုဒုက္ခဝေဒနာများသည် တစ်ဆက်ထဲ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်၊
ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် မမြဲသော အနိစ္စလက္ခဏာတရားကို
ထင်ရှားစွာ သိမြင်ရပါသည်။ နောက် မပြတ်တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေ
သည်ကို ရှုမှတ်နေဆဲ၌ တကယ့်အသိဉာဏ်အစစ်ဖြင့် သိမြင်လာ

ပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ တကယ့်အသိဉာဏ်ဖြင့် သိမြင် သောအခါ ဖြစ်ပျက်နေသော ရုပ်နာမ်သဘာဝအပေါ်မှာ ငြီးငွေ့လာတော့ သည်။ ထိုသို့ ရုပ်နာမ်အပေါ် ငြီးငွေ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ဖို့ရာ လမ်းအစပါပဲ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ပြီးသည် ၏အဆုံး၌ ရဟန်းတော် အပါး(၅၀၀)တို့သည် တရားရှုမှတ်မှုဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကြလေသည်။ ဤကား အဓိဂမသုတ ကို အခြေခံ၍ အမတချမ်းသာရိပ်ကို ခိုမှီကြရခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများသည်လည်း သိထားလေ့လာထားသော အသိများ နှင့်လက်တွေ့တရားပေါင်းစပ်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ကြရပါမည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဗဟုသုတ ဟူသည့်တရားတော်အရိပ်သည် မိမိတို့အတွက် **တုနိုင်းမမီ** အရိပ်တစ်ခု ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါတော့သတည်း။ ။

တုနှိုင်းမပီ ၅

ဓမ္မအရိပ်(အလျာအာမိတ္တ)

အို...ဖြစ်လာသမျှ ပျက်ရသည်ချည်းပါပဲလို့
မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာပဲလေ၊
သူတို့လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲဟာ
ဒီလမ်းပဲ သွားရမှာပေါ့

တုနိုင်းမမိ (၅)

မွေအရိပ် (ကလျာဏမိတ္တ)

ကလျာဏမိတ္တ

မိတ်ဆွေကောင်းရှိရမည်၊

မိတ်ဆွေကောင်း(သူတော်ကောင်း)နှင့်
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည်။ `တံငါနားနီးတံငါ´ ဆိုသကဲ့သို့
 သူယုတ်မာနှင့်ပေါင်းလျှင်လည်း သူယုတ်မာ ဖြစ်နိုင်သည်။
 ပညာရှိသူတော် ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် သူတော်ကောင်းကို
 မှီဝဲပေါင်းဖော်ရသည်။ သူတော်ကောင်းဆိုသည်မှာ မိမိနှင့်
 သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ တန်းတူရှိသောသူကိုလည်းကောင်း၊
 မိမိထက် သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ ပို၍ အဆင့်မြင့်နေသော
 ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုလည်းကောင်း ကလျာဏမိတ္တ သူတော်
 ကောင်းမိတ်ဆွေဟု ခေါ်သည်။ ထိုသူမျိုးကို ပေါင်းဖော်လျှင်
 မိမိသန္တာန်၌ မရှိသေးသော သီလ၊သမာဓိ၊ပညာများ
 ကိန်းအောင်းနိုင်သည့်အပြင်၊ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုမိပြီး
 သူတော်ကောင်း ဖြစ်ရတော့သည်။ ဤကား သူတော်ကောင်းကို
 ပေါင်းဖော်ရကျိုး ဖြစ်သည်။ သိသာရန်ဆက်လက်ရှင်းပြပါဦးမည်။

သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းမို့

ရှေးအခါက ကုန်သည် (၇၀၀)ကျော်တို့ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန်
 လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ရပ်ခြား ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။
 ထိုသို့ ခရီးထွက်လာကြရာ ရုတ်တရက် အင်အားပြင်းထန်သော
 မိုးသက်မုန်တိုင်းတစ်ခု ကျရောက်ခဲ့ သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက
 တောင်ကြီးပမာဏမျှ ကြီးလေတော့ မည်သို့မျှ လှေကို
 ထိန်းထားမရဘဲ စက်လှေနှစ်မြုပ်မည့် အခြေအနေကို
 ရောက်လုနီးနေပါသည်။ လှေထဲ ဟော်ဟစ်ပြီး ပြေးသူပြေး၊
 သူတို့ကို ကယ်တင်မစမည်ဟု ထင်ထားသော နတ်များကို

တိုင်တည်သူက တိုင်တည်နှင့် သွေးပျက်မတတ်
အော်ဟစ်နေကြသည်။ သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်လာရတော့လည်း
ကြောက်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ လူးလားဆန်ခတ်ပြေးလွှားနေကြ
သည်မှာ ကမ္ဘာပျက်မတတ်ပင်၊ ထိုအချိန်၌ လှေ၏
တစ်နေရာတွင် လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်သည် သေဘေးကို
မမူသည့်အလား ကုန္တေနှင့် ငြိမ်သက်စွာတပွလွှင်ခွေ ထိုင်
နေသည်။

ထိုလူထူးလူဆန်းကား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခရီးမထွက်မီ အိမ်၌ သံဃာတော်များ
ပင့်ပြီး သင်္ကန်းများကပ်ကာ၊ သရဏဂုံ ၊ သီလဆောက်တည်လာ
ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ ထိုသရဏဂုဏ်သီလမပျက်ဘဲ
ဆောက်တည် ထားဆဲဖြစ်သည်။ ထိုမပျက်သေးသော
သရဏဂုံသီလကို ဆင်ခြင်ပြီး လာမည့်ဘေးကို
ပြေးတွေ့နေခြင်းပင်။ လူအများက ထိုလူထူးလူဆန်းကိုကြည့်ပြီး
'ဒို့မှာတော့ သေခါနီးမို့ သွေးပျက်မတတ်၊ ဒီလူက
ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာ တန်တော့.... သူ့မှာ
အားကိုးလောက်တဲ့ အရာတစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်' ဟုတွေးကာ
ထိုလူထူးလူဆန်းထံသွားပြီး "အမောင် ငါတို့မှာ သေဘေး
ကြောက်လိုက်ရတာ သင်ကတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတယ်
အားကိုးစရာများရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ကူညီပါဦး" ဟု
ပြောသောအခါ လူထူးလူဆန်းက "အမောင်တို့ ကျုပ်
ခရီးထွက်ခါနီးဆဲဆဲ အိမ်ကနေ သရဏဂုံ သီလ
ဆောက်တည်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီသီလမှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်မှာ
အားကိုးစရာမရှိပါ ဒါကိုပဲ ဆင်ခြင်ပြီးနေပါတယ်" "ဒီလိုဆို
ကျွန်ုပ်တို့လည်း သရဏဂုံ သီလ ဆောက်တည်ချင်ပါတယ်" ဟု

ပြောသောကြောင့် လူ(ဂုဏ)ကို(၇)စုခွဲပြီး သရဏဂုံသီလ ဆောက်တည်စေပါသည်။

လှေကြီးကလည်း တဖြေးဖြေးနှင့် ပင်လယ်ထဲသို့ နစ်မြုပ်နေပါတော့သည်။ ဒီအတိုင်းသိပ်မကြာမီမှာ လှေကြီး ပင်လယ် အောက် စုံးစုံးမြုပ်တော့မှာ သေချာသည်။ လှေမမြုပ်မီ လူ(ဂုဏ)တို့အား ထိုလူထူးဆန်းက ``အမောင်တို့ ခုအချိန်ဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မကြာမီက ဆောက်တည်ထားတဲ့ သရဏဂုံသီလကိုဆင်ခြင်ပွားများကြ' ဟုပြောရင်းနှင့်ပင် လှေကြီး ပင်လယ်အောက် နစ်မြုပ် သွားပါတော့သည်။

ကုန်သည်(ဂုဏ)လည်း သေလွန်သောအခါ တာဝတိံသာ၌ နတ်သားများ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်တွင် (သစ်တပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းရှိ)လူထူးလူဆန်းဖြစ်သော သူတော်ကောင်းတစ်ဦးကို လူပေါင်း(ဂုဏ)တို့မှီဝဲပေါင်းဖော်ရ သောကြောင့် သေသောအခါ နတ်ပြည်လောက၌ ဖြစ်ကြရပါ သည်။

မိတ်ဆွေကောင်းကို မိ၍ ပူဆွေးသောကမဖြစ်ခြင်း

ထိုမျှမကသေးပါ ၊ မိတ်ဆွေကောင်းကို အမှီရသော ကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးသောက ဖြစ်ဖွယ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တွေ့ကြုံ ရသော်လည်း။ စိုးရိမ်ပူဆွေးသောက မဖြစ်ပဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်ပါသည်။ သာဓက ထုတ်ပြုဦးအံ့၊

တစ်ခါက ကောသလတိုင်းကိုအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေ သော ကောသလမင်း၏ အထံတော်၌ အမှုတော်ထမ်းနေသည့် စစ်သူကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်၊ သူ့ရဲ့နာမည်က မဟာဗန္ဓုလ ၊

သူ့၌ ဇနီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ နာမည်က 'မလ္လိကာ' ဖြစ်သည်။ သူမသည် တစ်ခါ မွေးလျှင် အမွှာပူး ယောက်ကျားလေးနှစ်ယောက်မွေးဖွားပြီး၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ် တိုင်တိုင် သားယောက်ျားချည်း မွေးဖွားခဲ့ရာ သားယောက်ျား ပေါင်း (၃၂)ယောက်တိတိ ထွန်းကားခဲ့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ လာဘ်စားသော တရားသူကြီးတစ်ဦးသည် အမှုကို အမှန်အတိုင်း မဆုံးဖြတ်ဘဲ လာဘ်ပေးသည့်ဘက်အား အနိုင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ လာဘ်မပေးနိုင်သောကြောင့် အမှုရှုံးသောသူသည် မကျေနပ်ဖြစ် ကာ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးထံသို့ ပင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောခါ ပြန်လည် တိုင်ကြားလေသည်။ အမှန်တရားကို လိုလားသော စစ်သူကြီးသည် တရားမမျှတသော အမှုကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ဆုံးဖြတ်ကာ မှန်ကန်သောဘက်ကိုအနိုင်ပေးလိုက် သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီးကြားသောအခါ လာဘ်စားခဲ့သော တရားသူကြီးအား ရာထူးမှ ပယ်ချခဲ့ပြီး ၊ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးအား တရားသူကြီးရာထူးကို အပ်နှင်းခဲ့သည်။ ရာထူးမှ ပယ်ချခံရသော တရားသူကြီးဟောင်းသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးအပေါ် အပြိုးထားကာ လုပ်ကြံနိုင်ရန်အခွင့်သာ သော နေ့ကိုစောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ အခွင့်သာသည်နှင့် ကောသလမင်းကြီးအား တရားသူကြီးဟောင်းက "အရှင်မင်းကြီး စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလဟာ သူ့ရဲ့ သား (၃၂)ယောက်နှင့်အတူ ပူးပေါင်းပြီး၊ အရှင်မင်းကြီးအားလုပ်ကြံရန်ကြံစည်နေကြကြောင်း ပါ အရှင်မင်းကြီး" ဟု မင်းကြီးအား လျှောက်တင်သောအခါ အသိဉာဏ် နည်းသော ကောသလရှင်ဘုရင်သည်ဗန္ဓုလစစ်သူ ကြီးကို အထင်လွဲလေတော့သည်။

ပဒေသရာဇ်မင်းတို့မည်သည် မိမိကို ပုန်ကန်လျှင် ပုန်ကန်သော မည်သူ့ကိုမဆို အသက်ရှင်လျက်မထား၊ တနည်းနည်းနှင့် အပြတ်ရှင်းတတ်သည်။ ယခုလည်း သူ့အလွန် အားကိုးရသော စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလနှင့် သား(၃၂)ယောက်တို့ အား သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်လေတော့သည်။

ကောသလဘုရင်သည် စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလအား ‘‘စစ်သူကြီး...တိုင်းစွန့်ပြည်ဖျားမှာ သူပုန်တွေ ထကြွသောင်း ကျန်းနေတယ်၊ မောင်မင်းတို့ သားအဖများ သွားရောက်ကာ သူပုန်ရန်ကို နှိမ်နင်းလော့’’ဟု ပရိယာယ်သုံးပြီး စေလွှတ် လိုက်သည်။ ရှင်ဘုရင်အမိန့်ဖြစ်၍ မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ၊ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလနှင့်သူ၏သား (၃၂)ယောက်တို့သည် သူပုန်များကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

အိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သူ မလ္လိကာ ကား သူပုန်ရန်သူများကို နှိမ်နင်းရန် ထွက်ခွာသွားသော ခင်ပွန်းလင်နှင့် သားတော်များ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းပြီး ကျန်းမာချမ်းသာစေရန် မေတ္တာပို့သလျှက်ရှိသည်။ ထို့ပြင် သံဃာတော်များကို အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်း နေပါသည်။ ထိုအချိန်အတွင် နန်းတော်မှအရေးတကြီး စာတစ် စောင် ရောက်လာသည်။ ‘ဗန္ဓုလနှင့်သားတော်(၃၂)ယောက်တို့ သည် လမ်းခွပ်လပ်တွင် သူပုန်တို့၏ လုပ်ကြံမှုကြောင့် ကျဆုန်းကုန်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရေးထားသော စာဖြစ်နေသည်။

မလ္လကာသည် ထိုစာကို သေချာစွာ တစ်ခေါက်ဖတ်ကြည့်ပြီးသောအခါ ‘‘အို...ဖြစ်လာသမျှပျက်ရ သည်ချည်းပါပဲလို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာပဲလေ၊ သူတို့လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲဟာ၊ ဒီလမ်းသွားရမှာပေါ့’’ဟု

တရားနှင့်ဖြေလိုက်သည်။ သောကမဖြစ်ပါ။ မျက်ရည်မကျပါ။ သူ့ဆွမ်းကျွေးပွဲကြီး ကောင်းစွာ အောင်မြင်ရန်အတွက် စီမံကွပ်ကဲနေသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်စေမတစ်ယောက်သည် ထောပတ်အိုးချီမလာယင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ကျကွဲသွား၏။ မလ္လိကာ စိတ်ဆိုးမိမည်ဆိုး၍ ကုသိုလ်ပြုစဉ်အကုသိုလ်အဖြစ်မခံရန် အရှင်သာရိပုတ္တရာက တရားပြသတော်မူသည်။ ထိုအခါ မလ္လိကာသည် စောစောက သူ့ခါးကြားညှပ်ထားသော စာကို ထုတ်ပြပြီး 'တပည့်တော်မသည် ခင်ပွန်းနှင့်သား(၃၂)ယောက်တို့ အသတ်ခံရတာကိုပင် တုန်လှုပ်မှု မရှိခဲ့ပါ။ ဤထောပတ်အိုးမတော်တဆကွဲတာလောက်တော့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါဘုရား' ဟု လျှောက်လိုက်လေသည်။

ဤကား တုနိုင်းမမီသော မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးမကို မိခိုရသောကြောင့် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ဖွယ်တွေနှင့် ကြုံလာသော်လည်း (တရားနလုံးသွင်းနိုင်၍) စိုးရိမ်ပူ ဆွေးသောက မဖြစ်သည့် သာဓကတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

သူတော်ကောင်းကို အမှီရသည့်အတွက်ဆွေမျိုးတို့အလယ်၌ တင့်တယ်စွာနေရလေသည်။ လူ၊နတ်၊နိဗ္ဗာန်သုံးတန်ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်ပြီးဆင်းရဲခမ်းသိမ်းကင်းပျောက်ငြိမ်းနိုင်သည်။ ဟု သဂါထာဂဝသံယုတ်၊ သတုလ္လပကာယိကဂင်၊ သဒ္ဓိသုတ်၌ ဟောကြားထားပါသည်။

ထို့အပြင် မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တမ္ပဒါဠိက အမည်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ရဲ့အလုပ်က မင်းမှုထမ်း ၊ရာထူးက ခိုးသူသတ်ရာထူးပါ။ ရာဇဂတ်ဘေးဒဏ်သင့်ပြီး၊ သေမိန့်ပေးခံရသော သူများကို ကိုယ်တိုင်သတ်ရသည့်အလုပ်ဖြင့် မင်းမှုထမ်းရသည်။

(၅၅)နှစ်တိုင်တိုင် လူများသတ်လာ ခဲ့သော်လည်း သူတော်
ကောင်းဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အမှီရရှိသည့်အတွက်
သေသောအခါ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရသည်။
ဤသည်ပင်လျှင် သူတော်ကောင်းကို မိဝဲရသည့် တုနှိုင်းမမိ
ကလျာဏမိတ္တ၏ အကျိုးရလဒ်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါကအရှင်အာနန္ဒာသည်မြတ်ဗုဒ္ဓကိုလျှောက်ထား
သည်မှာ ‘‘မြတ်စွာဘုရား....သူတော်ကောင်းအမှီရသောပုဂ္ဂိုလ်
များသည် တရားထူးရဖို့ရာတစ်ဝက် သေချာနေပါသည်ဘုရား’’
ဟု လျှောက်သောအခါ မြတ်ဘုရားက ‘‘ချစ်သား အာနန္ဒာ
ဒီလိုမပြောနဲ့ ဒီလိုမပြောနဲ့ ‘ ‘ဟု နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်တားမြစ်တော်
မူပြီး၊ ‘ ‘ချစ်သား အာနန္ဒာသူတော်ကောင်း ကိုအမှီရတဲ့အ
တွက် တရားထူးရဖို့ရာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်သေချာနေပါတယ်၊
ငါဘုရားတည်းဟူသော သူတော်ကောင်းကို အမှီပြုရသဖြင့်
များစွာသောသူတို့သည် တရားထူးရပြီး ၊ကျွတ်တန်းဝင်ကုန်ကြပြီ’
ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်၌လည်းမဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
တည်းဟူသော သူတော်ကောင်းကို အမှီရကြကုန်သောသူ
တို့သည် တရားအားထုတ်ခွင့်ရရှိပြီး၊ သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ
ကုသိုလ်များရကြသည်။ ထို့အတူ၊ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊သဲအင်းဂူဆရာတော်၊
စွန်းလွန်းဆရာတော် စသော ထင်ရှားသည့် သူတော်ကောင်း
ဆရာတော်ကြီးများကို အမှီရသောကြောင့် သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာ၊ ကုသိုလ်များရကြသည့်အပြင် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးများ
လည်း ရရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ သူတော်ကောင်းကို

မိဝဲပေါင်းဖော်ရာမှ ရရှိသော တုနှိုင်းမမီ အကျိုးတရားများပင် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ဖန် သူယုတ်မာလူဗာလတို့နှင့်ပေါင်းသင်းသော ကြောင့် ဆိုးကျိုးများ ရရှိနိုင်သည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ဆရာပေါင်း မှားခဲ့သော အဇာတသတ်မင်း၏ ကျိုးရလဒ်ကား အင်္ဂါစိင်ရဲဖြစ်သော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓကို အမိပြုလိုက်ရသည့်အတွက် အပြစ်မှလျော့ကာ လောဟကမ္ဘိဇရဲမှာ ယခုတိုင်ကျခံရဆဲပါ။ ဆရာအတင်မှားပြီး လူသတ်လာ ခဲ့သည့် အင်္ဂုလိမာလသည် အမေကိုသတ်ရန် ပြေးလိုက်လာရာကနေ မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ပြီး ၊ မြတ်ဗုဒ္ဓထံမှ အသိအမြင်မှန် များရရှိကာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ပါသည်။

လောက၌ သူတော်ကောင်းကို အမှီရရှိပြီး သူတောင်ကောင်းတရားကို ကျင့်သုံးကြမည်ဆိုပါက ၊ ထိုသူများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်းချမ်းသာယာသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းကို အမှီရရှိကြကုန်သော တရုတ်၊ ကုလား ၊ ပုဏ္ဏား၊ မူဆလင်၊ ခရစ်ယာန်၊ ဟိန္ဒူပါ မကျန် လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး တစ်ရွာလုံး၊ တစ်မြို့လုံး ၊ တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်ကမ္ဘာလုံးသည် လည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာသော အခြေ နေသို့ ရောက်ရှိမည်မှာ မလွဲပါပေ။

အချုပ်ဆိုရသော် လောက၌သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်း ဖော်ရပြီး သူတော်ကောင်းတရားကျင့်သုံး၍ သူတော်ကောင်းများ ချည်းဖြစ် ကြမည်ဆိုပါလျှင် မိမိနှင့်တကွ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ‘ကလျာကမိတ္တ’ သည် ‘တုနှိုင်းမမီ’သော မိခိုရာအရိပ်တစ်ခုအဖြစ် စာဖတ်သူများကို တင်ပြလိုက်ရပါတော့သတည်း။ ။ ။

ပိတ်ဝင်စားဖွယ်အိမ်ကြီး

လူ့ဘဝဟူသည် အချိန်ကာလအားဖြင့်
အလွန်တိုတောင်းလှပါသည်။

တိုတောင်းလွန်းသည် မိမိဘဝကို
လိုချင်မှု၊ စိတ်ဆိုးမှုသည်များနှင့်

အချိန်မကုန်စေသင့်ပေ၊

ထို့ကြောင့် ဘဝကို တန်ဖိုးရှိစွာ ကုန်လွန်ကြစေရန်...

တူနှိုင်းမမီ (၆)

စိတ်ဝင်စားဖွယ်အိမ်ကြီး

လောက၌ အဆောက်အဦ၊ တိုက်တာ၊အိမ်စသည်များ သည် လူသားတို့အတွက် နားခိုရာ၊ အပန်းဖြေရာ နေရာဖြစ်သည့် အပြင် နေပူ မိုးရွာ၊အပူဒဏ်၊အအေးဒဏ် စသည့် သဘာဝဘေး အန္တရာယ်တို့မှ ကင်းဝေးရာ နေရာလည်း ဖြစ်သောကြောင့် လူ သားများ၏ မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

လူသားများသည် မိသားစုနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်နိုင် ရန် အိမ်၊ တိုက်စသည့်အဆောက်အဦများကို ငွေကြေးတတ်နိုင် သူများက ကိုယ်ပိုင် ဝယ်ယူကာ အိမ်ပိုင်နှင့် နေထိုင်ကြသူများ ရှိ သကဲ့သို့ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူများက စပေါ်ပေး၍ ငှားရန်ကာ အိမ်ငှားဖြင့် နေထိုင်ကြသူများလည်း ရှိကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ် စေ လူသားများ နေထိုင်ရာအဆောက်အဦများသည် သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်မှ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကင်းလွတ်ပါသော် လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မိုးသက်လေပြင်းကျကာ ရေထဲမျောပါသွား ခြင်း၊တစ်ခါတစ်ရံ အဖျက်မီးကြောင့် မီးထိပါသွားခြင်း၊ အမွေခံစား သားသမီးများကြောင့်လည်း အိမ်ရှိ အတွင်းပစ္စည်းများကုန်သွား နိုင်ခြင်း စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပျက်စီး ဆုံးရှုံးနိုင်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆုံးရှုံးမှု မရှိဟု ဆိုစေဦးတော့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်လျှင် ပြိုကျပျက်စီးရမည်မှာ သေချာလှသော သဘာဝနိယာမတရား တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို ကျော်လွှား နိုင်သည့်အပြင် ရေ၊ မီး၊ မင်းဆိုး၊ သူခိုး၊သားသမီးဆိုး ဟူသည့် ငါး

ဦးရှယ်ရာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကင်းပါသည် ဆိုသည် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကား ယခင်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလေပြီ ၊ ထိုအိမ်ကြီးသည် တန်ဖိုးအားဖြင့် ဘီလျံသန်းပေါင်းများစွာ ပေးဝယ်ပါသော်လည်း ဝယ်၍ မရချေ။ ဘီလျံသန်းပေါင်းများစွာ မဆိုထားနှင့် လူသားများ နေထိုင်ရာ ဤကမ္ဘာကြီးဖြင့် ချိန်စက်၍ ဝယ်စေဦးတော့ ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်ပါ။ ဤသို့ဖြင့်လျှင် ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်၍ မရတော့ပြီလော၊ ဝယ်နိုင်သူများ ပိုင်ဆိုင်သူများ ရှိပါသေး၏လော၊ အမှန်စင်စစ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော ထိုအိမ်ကြီးသည် တန်ဖိုးဖြင့် ပေးဝယ်၍ မရသော်လည်း လိုချင်သူ၏ ဆန္ဒအလျောက် အသက်ခန္ဓာဖြင့် ရင်း၍ ယူမည်ဆိုပါက ယူ၍ ရကောင်းရနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအိမ်ကား တစ်ခြားမဟုတ်။ အရိယာများ၏ မြင့်မြတ်သော စံအိမ်တော် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစံအိမ်တော်ကြီးသည် ယခုမှပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀)ကျော်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး၊ ယခုထက်တိုင် မပျက်မစီး တည်ရှိကာ နောင်တွင်လည်း မည်သို့မျှ ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်နိုင်သောကြောင့် **တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး** ဟု ခေါ်ဝေါ်တင်စားမည်ဆိုလျှင် လွန်အံ့မထင်။

ထို စံအိမ်တော်ကြီးကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သူကား အတုမရှိ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဖြစ်ပါသည်။ အတုမရှိမြတ်စွာဘုရားသည် တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီးကို ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်တော်မူ၍ နတ် လူများအား စံအိမ်တော်ကြီး တည်ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်ပေးတော်မူခဲ့သောကြောင့် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း စံအိမ်တော်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသော လူနတ် ဗြဟ္မာများသည် ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့် ရေတွက်၍ မနိုင်ပါချေ။

မြတ်သော စံအိမ်တော်ကြီးတွင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ
သည် ရှေးပဝေသကီက နေထိုင်ကြသကဲ့သို့ ယခုလည်းနေထိုင်
ကြဆဲ နောင်ကိုလည်း နေထိုင်ကြပေလိမ့်ဦးမည်၊ မြတ်သော
စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေးမှာ (၁၀)မျိုးရှိပါသည်။

ပထမစံအိမ်တော်ကြီး

ပဉ္စဂ္ဂံ ဂိပ္ပဟီနော -

နိဂရဏတရားငါးပါးကို ပယ်သတ်ပြီးခြင်းသည်
တုနိုင်းမမီ ပထမစံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေး တစ်ခုဖြစ်ပါ
သည်။

နိဂရဏတရားငါးပါးကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ပယ်သတ်
ပြီးပြီ၊ ဤသည်ကိုပင်လျှင် ပထမစံအိမ်တော်ကြီးဟု ခေါ်ဆိုရပါ
သည်။

ရှင်းပါဦးအံ့။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြသော လူသားများသည် လိုချင်ဖွယ်ရာ
အာရုံတွေနှင့် တွေ့ကြုံရလျှင် လိုချင်မှု ဆန္ဒက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ
ရောက်ရှိလာစမြဲပင် ဖြစ်သည်၊ ဂိသဘာဂ ဆန့်ကျင်ဖက်အာရုံ
(မိန်းမက ယောက်ျားကို ယောက်ျားက မိန်းမကို)နှင့် တွေ့မြင်ရ၍
နှစ်သက်လိုချင်မှုများ ဖြစ်လာသည်၊ ထို့အတူ ကြားမှု၊နံ့မှု၊ စားမှု၊
ထိတွေ့မှု၊ ကြံသိမှုစသည့် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ အာရုံများနှင့်
တွေ့ကြုံသောအခါတွင်လည်း လိုချင်မှုဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်ရလေ
သည်။

လိုတာရလျှင် အဆင်ပြေလျက်၊ လိုတာမရလျှင်
စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်တတ်သကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသည့် အသံများ
ကြားရလျှင် စိတ်မချမ်းသာခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်၊ ထို့အတူ
မနှစ်သက်သော အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊အကြံအစည်များ

နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုလျှင်လည်း အလိုမကျ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် တာတွေ ဖြစ်လာရပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ထဲရှင်းလင်းကြည်လင်မှုမရှိ မည်သို့ မျှ စဉ်းစားတွေးတော၍မရ၊ တွေ့တွေဝေဝေကြီး ဖြစ်နေတတ်ပါ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရအောင် ငိုက်မျဉ်းလာ သည်။ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်ကာ ပျင်းရိခြောက်သွေ့ပြီး ကုသိုလ် တရားများ ဖြစ်နိုင်ရန် ထကြွလုံ့လမှုမရှိ တွန့်ဆုတ်နေတတ်ပါ သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်စုစည်း၍လည်းမရ ၊စိတ်မတည်ငြိမ် ဘဲ ဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြစ်ကာ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်နေသည့်အခါမျိုး လည်း ရှိပေသည်။ ထို့အပြင် ယခင်က ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသော ကိစ္စတို့၌ အမှားပြုလုပ်မိ၍ နောင်တတစ်ဖန် ပူပင်မှုများလည်း ရှိတတ် သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းအရာတစ်ခုအပေါ် သံသယ များ လွှမ်းမိုး၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ မရ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချ ယုံကြည်မှုမရှိ ဆုံးဖြတ်ရမည်ကို ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်ကာ ဒွိဟ ဖြစ်နေသော စိတ်များ၊သံသယဖြစ်နေသောစိတ်များဖြင့်လည်း ပြည့်နက်နေတတ်သည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသည့်တရားများသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ သန္တာန် ဝယ် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဝင်ရောက်နေတတ်ပါသည်။ ထိုတရား များ ရှိနေသည့် ကာလပတ်လုံး စိတ်၏ငြိမ်းအေးမှုကို မရရှိဘဲ၊ အနှောင်အဖွဲ့ ခံနေရသည့်ပမာ စိတ်သည် လွတ်လပ်မှုမှ ကင်း လျှက် ရှုပ်ထွေးကျဉ်းကြပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုစိတ်သည် မည်သည့် အခါမျှ ကုသိုလ်စိတ်မဖြစ်နိုင် ကုသိုလ်မဖြစ်အောင်လည်းတားဆီး

တတ်သည့်အတွက် ထိုတရားများကို နိဂရဏတရား ဟုခေါ်ဆိုရ ပါသည်။

ဥပမာ....ရွှေထည်များတွင် အများအားဖြင့် သံ၊ကြေး၊ ဂျွတ်၊ခဲ၊ဘော်၊ စသော အညစ်အကြေးငါးမျိုး ပါဝင်နေသည်။ ထို အညစ်အကြေးများ ပါဝင်နေသော ရွှေထည်ကို တန်ဆာပြုလုပ် လျှင် ထိုတန်ဆာသည် ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ပျက်လွယ်ခြင်း၊ ကြွပ် ဆတ်ခြင်း၊ ကြိုးလွယ်ခြင်း၊ မကြာမီ အရောင်ပြယ်ခြင်းများ ဖြစ် တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တန်ဆာမပြုလုပ်မှ ရွှေထဲတွင် ပါဝင် နေသော အညစ်အကြေး ငါးမျိုးကို မီးဖိုပေါ်တွင် တင်၍ သန့်စင် လေ့ ရှိကြပါသည်။ ထိုအခါ စင်ကြယ်သော ရွှေကို ရရှိပေသည်။

ထို့အတူ စိတ်တွင် နိဂရဏ တရားဟူသော အညစ်အ ကြေး ငါးမျိုး ရှိနေသည့် ကာလပတ်လုံး စိတ်သည် မစင်ကြယ်ပေ။ စိတ်ထဲတွင် ရှိနေသော ထိုအညစ်အကြေးငါး မျိုး ကို ဝိပဿနာဖားဖိုပေါ် တင်လိုက်သောအခါ မကြာမီ အရည်အ သွေးကောင်းသော ကြည်လင်သော စိတ်များ ဖြစ်လာရသည်။

ဝိပဿနာဟူသည် ဖြစ်ပေါ်ဆဲခဏ၌ ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရတရားများကို ရှုမှတ်ရသည် ဖြစ်ရာ ရှုမှတ်မှု စွမ်းရည် တိုးတက်လာလျှင် ရှုမှတ်တိုင်း၌ နိဂရဏတရားများကို တဒင်္ဂ(တစ်ခဏ)ပယ်သတ်နိုင်လာသည်။ထိုသို့ နိဂရဏတရား များကို ရှုမှတ်မှုတို့ဖြင့် ပယ်သတ်နေလျှင် အရိယာနှင့်တူအောင် ကျင့်သုံးနေသည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ တစ်ချက်ရှုမှတ်လျှင် တစ်ချက် မြင့်မြတ်သော စံအိမ်တော်ကြီးသို့ ရောက်နေရပါသည်။ မရှုမှတ်လျှင် ရောက်မည်မဟုတ်ပေ။ အိမ်မပိုင်သော်လည်း အငှား အိမ်နှင့်နေရသကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်များ တရားရှုမှတ်ပြီး လောဘစ သော ကိလေသာများကို တဒင်္ဂ ပယ်ဖျောက်နေလျှင် အရိယာတို့

စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ခေတ္တခဏ ငှားရမ်းပြီး နေသည် နှင့်တူလှပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အဆက်မပြတ် ရှုမှတ်၍ လေးမင်္ဂလေး ဖိုလ် အစဉ်အတိုင်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီ ဆိုပါက အရိယာတို့၏ စံအိမ်တော်ကြီးတွင် အပြီးအပိုင် နေရမည်ဖြစ်ရာ အိမ်ပိုင်နှင့် နေရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများသည် အရိယာဖြစ်အောင် အားမထုတ်နိုင်သေးသဖြင့် အရိယာအစစ်မဖြစ်သေးသော်လည်း အရိယာအတုနှင့်တူအောင် အလုပ်မအားလပ်သည့်ကြားကနေ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ် စေချင်လှသည်။ ဤသည်မှာ စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကားဖြစ် ပါသည်။

ဒုတိယစံအိမ်တော်ကြီး

ဆဋ္ဌင်္ဂသမ္ပန္နာဂတော -

အင်္ဂါ ၆ ပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် ဒုတိယစံအိမ်တော်ကြီး ၏ အရည်အသွေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါ ၆ ပါးဆိုသည်မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဒွါရခြောက်ပါးကို ပြောပါသည်။ ထိုဒွါရ ၆ ပါးနှင့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ ဓမ္မာရုံ အာရုံ ၆ ပါးနှင့် (အာရုံနှင့်ဒွါရ)တွေ့ကြုံသောအခါ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း မရှိခြင်းသည် ပင်လျှင် အင်္ဂါ ၆ ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည် ဟုခေါ်ပါသည်။

အရိယာရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အာရုံ ဒွါရ ဆိုခိုက် ကောင်းသောအရာကို မြင်ရလျှင် နှစ်သက်သာယာသည်၊ မကောင်းသောအရာကို မြင်ရလျှင် အလိုမကျ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက် အာရုံဆိုးများ အပေါ်တွင် မုန်းလာနည်။ နံနက်

အိပ်ရာမှ နိုးကတည်းက ညအိပ်ရာဝင် အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ အာရုံ အဆိုးအကောင်းအလိုက် လိုချင်မှု၊ မနှစ်သက်မှု စသည်များဖြင့် အချိန်များ ကုန်လာခဲ့သည်မှာ ဘဝပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့ပေ။ လူ့ဘဝသည် အချိန်ကာလ အားဖြင့် အလွန်တိုတောင်းလှပါသည်။ ထိုတိုးတောင်းလှသည့် မိမိဘဝကို လိုချင်မှု၊ စိတ်ဆိုးမှု စသည်များနှင့် အချိန်မကုန်စေသင့်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဘဝကို တန်ဖိုးရှိစွာ ကုန်လွန်စေရန် သတိပဋ္ဌာန်တရားဖြင့် ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်တို့၌ ရှုမှတ်ပွားများ ရပေမည်။ ထိုသို့ရှုပွားနေခြင်းသည်ပင်လျှင် အရိယာနှင့်တူအောင် ကျင့်နေသည် မည်ပါပေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ လိုချင်မှု၊စိတ်ဆိုးမှု စသည်များ ပယ်ဖျောက်နိုင်ရန် သတိပဋ္ဌာန်၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သည့် မြင်ဆဲကြားဆဲ အနံ့ကိုရှုရှိုက်ဆဲ အစာစားနေဆဲ ထိတွေ့နေဆဲ တွေ့ကြုံနေဆဲတို့တွင် မြင်တယ်၊ကြားတယ်၊နံတယ်၊စားတယ်၊ ထိတယ်၊သိတယ် ဟုမပြတ်တရစပ် ရှုမှတ်ရပါသည်။ ရှုမှတ်မှုကြာလာသောအခါ အာရုံနှင့်ရှုမှတ်သည့်စိတ် တစ်ထပ်တည်းကျလာပါတော့သည်။ ဤသည်ကိုပင် ပစ္စုပ္ပန်တည့်သည်ဟု ပြောဆိုကြပေသည်။ ထိုအခါ စိတ်တည်ငြိမ်မှုများ ရရှိလာကာ ရှုရာနှင့် ၎င်းအပေါ်သိနေသော ရှုသိစိတ်လေးမှ လွဲ၍ တစ်ခြားမည်သည့် အရာမျှ မရှိပေ။ ထိုသဘောတရားများသည်လည်း မြဲသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ပေါ်လာပြီးနောက်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရဖန်များလာသောအခါ ထိုသဘောတရားများ အပေါ်တွင် နှစ်သက်သာယာမှု စိတ်ဆိုးမှု စသည် ဖြစ်မလာတော့ပေ။ ယောဂီသည် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်စေနိုင်သည့် အရာများကို ရှုမှတ်နေ

မည်ဆိုလျှင် ထိုယောဂီသည် ရဟန္တာမဟုတ်သော်လည်း
ရဟန္တာ အသွင်ကဲ့သို့ ချမ်းသာစွာနေနိုင်ပေသည်။

လက်တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်ရန် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ ဆောင်ပုဒ်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

အဆင်းမြင်ရာ၊ ရှုမှတ်ခါ ၊ မှန်စွာသိပါစေ၊
အသံကြားရာ၊ ရှုမှတ်ခါ ၊ မှန်စွာသိပါစေ
အနံ့နံရာ၊ ရှုမှတ်ခါ ၊ မှန်စွာသိပါစေ
အရသာ သိရာ၊ ရှုမှတ်ခါ ၊ မှန်စွာသိပါစေ
အတွေ့ထိရာ၊ ရှုမှတ်ခါ ၊ မှန်စွာသိပါစေ
သဘောပေါ်ရာ၊ ရှုမှတ်ခါ ၊ မှန်စွာသိပါစေ
ဝမ်းသာမဖက်၊ စိတ်မပျက်၊ ရှုလျက် လျစ်လျူနေ၊
ရဟန္တာသွင် ၊ ယောဂီရှင်၊ ရှုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေ။

တတိယ စံအိမ်တော်ကြီး

ဧကရက္ခော - သတိတည်း ဟူသော အစောင့်အ
ရှောက်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် တတိယစံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်
အသွေး တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးတွင် တံခါးပေါက်မလုံလျှင် သူခိုး၊
ဓားပြစသည့် ဘေးအန္တရာယ်တွေနှင့် ကြုံရတတ်ပါသည်။
ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်ကင်းစေရန် အဝင်တံခါးမကြီးတွင်
အစောင့်အရှောက် ချထားရပါသည်။

ထို့အတူ သတိတည်းဟူသော အစောင့်အရှောက်မရှိ
လျှင် အပေါက်(၆)ပေါက်မှနေ၍ လောဘစသော ကိလေသာ
ရန်သူများ ဝင်လာနိုင်ပါသည်။ ကိလေသာရန်သူများ မဝင်နိုင်
စေရန် ဒွါရ(၆)ပါး၌ သတိ အစောင့်အရှောက်ထားပေးရပေသည်။

သတိအစောင့်အရှောက်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် အကျိုးတရားများစွာ ရရှိသည့်အပြင် ကိလေသာများလည်း ကင်းစင်နိုင်ပေသည်။

သတိမတော သဒါမတော - သတိနှင့်ပြည့်စုံသောသူ တို့အတွက် လက်ရှိဘဝမှာပင်လျှင် အမြဲတမ်း ကောင်းနေပါသည် သတိ မံ သုခံ မေဒတိ - သတိစိုက်လျက် ရှုမှတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ် သည် လူချမ်းသာ၊နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတိုင်အောင် ရရှိခံစားနိုင်ပေသည်။ သတိတရားဖြင့် ရှုမှတ်နေသောသူသည် မနက်ဖြန်အတွက် မြတ်နေပါသည်။ သတိထား၍ ပေါ်ရာပေါ်ရာ ကို ရှုမှတ်ကြကုန်သော သူတို့သည် အို နာ သေ အလုံးစုံသော ဘေးဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏ ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓဟောတော် မူခဲ့သည့်အပြင် သတိနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရနိုင်သော အကျိုးတရားများ သည် များစွာရှိသေးရကား - နောင်တွင် အလျဉ်းသင့်က ဖော်ပြပေးပါဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့် နေရာ ၊ မည်သည့်အချိန်အခါမဆို သတိတရားဖြင့် နေနိုင်လျှင် ကိလေသာများ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းပါးသွားမည်၊ ခေါင်းပါးခြင်းမှ အပြီးသတ် ပယ်သတ်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် သတိအစောင့် အရှောက်ရှိခြင်းသည် ပင်လျှင် အရိယာမဟုတ်သော်လည်း အရိယာတို့အသွင်ကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်ကြပေသည်။

စတုတ္ထစံအိမ်တော်ကြီး

စတုရာပဿနော-

စတုတ္ထစံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေးကား လေးပါး သော အရာဌာနကို မှီရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မှီရာလေးပါးဆိုသည်မှာ-

(၁) ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို မှီဝဲရမည်။

(၂) သည်းခံရမည်။

(၃) ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်မည့် အရာများကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

(၄) မကောင်းသော အကြံအစည်များကို ပယ်ရမည်။

ထိုလေးခုကို မှီရာလေးပါး ဟုခေါ်ပါသည်။

အကျဉ်းမှတ်ရန်ဆောင်ပုဒ်

(မှီဝဲ၊ သည်းခံ၊ ရှောင် ပယ်လှန် လေးတန်မှီရာများ)

(၁) မှီဝဲ -

ရဟန်းတော်များအနေနှင့် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ဟုခေါ်ဝေါ်ရသကဲ့သို့ လူပုဂ္ဂိုလ်များ အနေနှင့်မူ ထမင်း ၊ အဝတ်၊ အိမ်၊ ဆေး ဟုခေါ်ဝေါ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်များသည် ထမင်းစားကြသောအခါ ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ဟင်းလျာဖြင့် စားရလျှင် စိတ်ထဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ကောင်းသောအရသာအပေါ်တွင် တပ်မက်သာယာမှု (တဏှာ)ဝင်လာ၏။ အလွန်ကောင်းသော အဝတ်အထည်များ အိမ်ကောင်းကောင်းနှင့် နေရလျှင်လည်း နေထိုင်ရသည့်အိမ်၌ နှစ်သက်သာယာမှု (တဏှာ)ဝင်လာ၏။ “ဒီစားစရာမျိုးကို ငါ့မို့လို့ စားနိုင်တာ၊ ဒီအဝတ်မျိုးကို ငါ့မို့လို့ဝတ် နိုင်တာ အလွန်ကောင်းတဲ့အိမ်မျိုးနှင့် ငါ့မို့လို့ နေနိုင်တာ၊ တန်ဖိုး ကြီးပြီး အလွန်ရှားပါးတဲ့ဆေးမျိုးကို ငါ့မို့လို့ မှီဝဲနိုင်တာ” ဟု ထောင်လွှားသိည့် မာန်မာနများ ဝင်လာ၏။

စားလျှင်လည်း “ငါစားတယ်၊ အဝတ်ဝတ်လျှင်လည်း ငါဝတ်တယ် ၊ အိမ်တွင်နေလျှင်လည်း ငါနေတယ်၊ ဆေးမှီဝဲလျှင်

လည်း ငါဆေးမှီဝဲတယ် ဟု အထင်အမြင်မှားကာ ငါ ဟူသည့် လွဲမှားသော အယူအဆ (ဒိဋ္ဌိ)ဝင်လာသည်။
 ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းလေးပါးကို အခြေခံ၍ တဏှာ၊မာန၊ ဒိဋ္ဌိများ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ဘဝနာအမိုး မကောင်းသဖြင့် ကိလေသာအမိုးများ စိုစွတ်ကာ ပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤကား အိမ်ကောင်း၊ အိမ်သန့်တွင် နေထိုင်ရသည်မဟုတ်ဘဲ အိမ်စုတ်လေးတွင် မိုးမလုံ လေမလုံ ပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ရသည်နှင့် တူလှပါသည်။

အရိယာသူတော်ကောင်းကြီးများသည် ဆွမ်း၊သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ဆေး မှီဝဲသုံးဆောင်သောအခါ ထိုပစ္စည်းလေးပါးကို အခြေခံ၍ သာယာမှု(တဏှာ)၊ ထောင်လွှားမှု(မာန) အယူမှားမှု (ဒိဋ္ဌိ)များ ဝင်ရောက်လာခြင်း မရှိတော့ဘဲ တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၌ နေနိုင်ကြပါသည်။

ထို့အတူ ပုထုဇဉ်များသည်လည်း အစာစားသောအခါ “ အသိတေ အပိတေ သာယိတေ ခါယိတေ သမ္ပဇနကာရီ ဟောတိ” သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ရှင်ကာ (စားတယ်၊ဝါးတယ်၊မျိုတယ်) စသည့် အမှတ်သတိဖြင့် မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး စားသုံးမည်ဆိုပါလျှင် အစားအစာကို အခြေခံ၍ ကိလေသာများသည် တဒင်္ဂ(တစ်ခဏ) ပယ်သတ်ပြီး ဖြစ်နေတော့၏။ နောင်တွင် ရှုမှတ်မှု အရည်အသွေး မြင့်မားလာပါက အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကာ တုနိုင်းမမီ အရိယာစံအိမ်တော်ကြီးတွင် အစဉ်အမြဲ နေထိုင်နိုင်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍-

တစ်ခါက သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)နိုင်ငံတွင် သာသနာတော် ထွန်းကားခဲ့စဉ် မြို့ရွာ၊ လမ်းဆုံ လမ်းခွတို့၌ ခရီးသွား ရဟန်းရှင်၊လူများ နားနေ အပန်းဖြေနိုင်ရန် ဇရပ်များ ဆောက်

လုပ်ထားကြပါသည်။ နံနက်အာရုံတက်သည်နှင့် ရဟန်းတော်များ ကျောင်းမှထွက်ကာ ဆွမ်းခံလေ့ရှိကြပါသည်။ ဆွမ်းခံပြီးသော အ

ခါ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းသို့ ပြန်ရမည်မှာ အလှမ်းကွာလှ သောကြောင့် လမ်းဆုံ၌ ဆောက်လုပ်ထားသော ဇရပ်ပေါ်တွင်ပဲ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြရပါသည်။ ထိုသို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြရာ တွင် မပြတ်သော အမှတ်သတိဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြခြင်း ကြောင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာသဂေါကင်း ကွာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ဆွမ်းဘုဉ်းပေးစဉ် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခဲ့ကြသည်မှာ “ရဟန္တာမဖြစ် ဖူးသည့် ဇရပ်ရယ် ဟူ၍ မရှိပါ” ဟု စာပေတွင် မှတ်သိခဲ့ရပါ သည်။

အဝတ်အထည်၊ သင်္ကန်းဝတ်ရုံသည့်အခိုက်တွင်လည်း “သယံဇာတ ပတ္တစိဝရဓာရဏေ သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ” သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်ကာ ကိုင်တယ်၊ ယူတယ်၊ ဝတ်တယ်၊ လှဲတယ် စသည့် အမှတ်သတိဖြင့် မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး ဝတ်ရုံကြမည် ဆိုပါလျှင် အဝတ်အထည်ကို အခြေခံ၍ ကိလေသာများသည် တဒင်္ဂ(တစ်ခဏ) မဝင်လာနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်းအေးနေပေလိမ့်မည်။

ကျောင်း အိမ်များတွင် နေထိုင်သည့်အခိုက် သမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်ကာ “သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊ လှည့်ကာပြောင်း၊ ကောင်းကောင်း မှတ်၍ နေကြလေ” ဟူသည့်အတိုင်း မပြတ်ရှု မှတ်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်သွားမည်ဆိုပါက နေစရာ ကျောင်း အိမ်တို့ ကို အခြေခံ၍ ကိလေသာများသည် တဒင်္ဂ(တစ်ခဏ) မဝင်လာနိုင် တော့ဘဲ ငြိမ်းအေးနေပေလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးမှီဝဲသည့်အခိုက် သမ္မုဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်ကာ (သောက်တယ်၊ မျိုတယ်)ဟု သတိနှင့် ရှုမှတ်ပြီး ဆေးမှီဝဲကြမည်ဆိုပါလျှင် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကို အခြေခံ၍ ကိလေသာများသည် တဒင်္ဂ(တစ်ခဏ)မျှ မဝင်လာနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်းအေးနေပေလိမ့်မည်။

အရိယာများ ဆွမ်းစသည် မှီဝဲတော်မူကြသည့်အခါ ကိလေသာမဖြစ်သကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်များသည်လည်း ဆွမ်းစသည်ကို မှီဝဲရာ၌ တဏှာ၊မာန၊ဒိဋ္ဌိ မဖြစ်စေဘဲ မပြတ်ရှုမှတ်မှုဖြင့် မှီဝဲနေသောကြောင့် အရိယာမဟုတ်သော်လည်း အရိယာအသွင်ကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်ကြပေသည်။

(၂) သည်းခံ -

မြင်မှု၊ကြားမှု၊နံ့မှု၊စားမှု၊ထိသိမှုစသည့် အဆိုး အာရုံနှင့် တွေ့ကြုံရမှသာလျှင် သည်းခံရမည် ဟုသိထားကြဟန်တူပါသည်။ အမှန်ကား ကောင်းသော အာရုံနှင့်တွေ့ကြုံရလျှင်လည်း သည်းခံရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အထူးသဖြင့် တရားအားထုတ်သောအခါ ဆင်းရဲသည့် ဒုက္ခဝေဒနာအပေါ် သည်းခံ၍ ရှုမှတ်ရပါမည်။ ဆင်းရဲသည့် ဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဣရိယာပုထ်ကို မကြာခဏ ပြောင်းနေမည်ဆိုပါက - ရှုမှတ်မှုမကြာခဏ ပျက်နေသည့် အတွက် စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရရှိနိုင်ပေ။

ထိုတွင် သတိထားရမည့် အချက်တစ်ခုက ဝေဒနာကို သည်းမခံနိုင်လျှင် ဣရိယာပုထ်ကို ပြင်ပေးရပါမည်။ မခံနိုင်ဘဲနှင့် ပေထိုင်၍ မှတ်နေမည်ဆိုပါက စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရရှိရန် မလွယ်ကူပေ။ သည်းခံနိုင်သမျှကို သည်းခံ၍ ရှုမှတ်သွားပါက စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရလွယ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သည်းခံခြင်းသည်

စတုတ္ထစံအိမ်တော်ကြီး၏ မှီရာလေးပါးအနက် ဒုတိယမှီရာတစ်ပါး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ပြောလိုပါသေးသည် - တစ်ချို့က တရားအားထုတ်ရာ၌ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ် စရာမလို ပင်ပင်ပန်းပန်းအားထုတ်လျှင် အတ္တကိလမထ အကျင့် ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုနေပါသေးသည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် ဝန်လေးပေစွ၊ လူတို့သဘာဝကား ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ် သည်ကို မလိုလား၊ သက်သာစွာ အားထုတ်ရလျှင် ကြိုက်နှစ် သက်ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေရန် လှုံ့ဆော်ရေးသား ဟောပြောနေလျှင် အမှန်တကယ် နိဗ္ဗာန်လို လား တရားအားထုတ်နေကြသူများအတွက် ရင်လေးစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်က နည်းလမ်း မှန်ကန်စွာ တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြသော သူတော် ကောင်းကြီးများ၏ တရားအားထုတ်ပုံ အခြင်းအရာတို့ကို အတ္တကိလမထ ဟုစွပ်စွဲရာ ရောက်နေပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က အသက်(၇)နှစ်အရွယ် ဥတ္တရာ အမည်ရှိ သော အမျိုးကောင်းသမီးသည် မအိပ်၊မစား၊မသောက်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ တရာအားထုတ်ခဲ့ရာ (၇)ရက်မြောက်နေ့တွင် ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူခဲ့သည့် သာဓကလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။ တခြား သာဓကတွေလည်း အများကြီးရှိပါသေးသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်မပါဘဲ ပင်ပန်းစွာ အားထုတ်မှုကို အတ္တကိလ မထ အကျင့် ဟု ခေါ်ဆိုပြီး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး (သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ) အကျင့်ပါလျှင် မည်မျှပင် ပင်ပန်းစေကာမူ ထိုပင်ပန်းမှုသည် အတ္တကိလမထ အကျင့်မဟုတ်သည့်အပြင် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အကျင့်

သာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု တရားလိုလားသူများအား သိစေချင်လှပါ သည်။

(၃) ရှောင်ကြဉ်ရမည် -

နိဗ္ဗာန်လိုလားကြသောသူများသည် သားရဲ တိရစ္ဆာန် ပေါများသော နေရာများတွင် တရားအားထုတ်ပါက သားရဲ တိရစ္ဆာန် ဘေးရန်ကြောင့် တရားအားထုတ်မှု ပျက်သွားနိုင်သည်။ ဆူးငြောင့်စသည် ပေါများသော နေရာများတွင်လည်း တရားအား ထုတ်ပါက ဆူးငြောင့်တွေ အစူးခံရပြီး တရားအားထုတ်မှု ပျက်သွားနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်စေမည့် နေရာများကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည်လည်း မှီရာလေးပါးအနက် တတိယမှီရာတစ်ပါး ဖြစ်ပေတော့၏။

(၄) ပယ်လှန်သင့်တာတွေ ပယ်လှန်ခြင်း -

ပယ်လှန်ရမည့်တရားများမှာ ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သည့် တွေးတောကြံစည် စိတ်ကူးမှုများ ဖြစ်သော ကာမဂိတက်ကို ပယ်ရမည်။ သူတစ်ပါးကို သေပါစေ၊ ပျက်စီးပါစေဟု ကြံစည်စိတ် ကူးမှု ဗျာပါဒ ဝိတက်ကိုလည်း ပယ်ရမည်။ သူတစ်ပါးကို ကိုယ်နှင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်နှင့်ဖြစ်စေ ညှင်းဆဲနှိပ်စက်ရန် ကြံစည် စိတ်ကူးမှု ဝိဟိံသာဂိတက်ကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။ ထိုကြံစည် စိတ်ကူးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လျှင် စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ ထိုစိတ်ဆင်းရဲ စေသည့် အကြောင်းများဖြင့် အချိန်ကုန်နေမည်ဆိုလျှင် ဘဝသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိလှပေ။ အမှန်စင်စစ် လူ့ဘဝသည် တိုတောင်းလွန်းလှသည့်အတွက် ကောင်းတာတွေကိုပဲ ပြုလုပ် သင့် ၊ ပြောဆိုသင့် ၊ ကြံစည်သင့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကြံစည်

စိတ်ကူး တွေးတောမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် 'ကြံစည်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်၊ တွေးတယ်' ဟု မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး ပယ်လှန်သွားမည်ဆိုပါက စိတ်ကို တကယ်ချမ်းသာစေနိုင်သောကြောင့် ကြံစည်စိတ်ကူးမှုများကို ပယ်လှန်ခြင်းသည်လည်း မှီရာလေးပါးအနက် စတုတ္ထမှီရာတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဤကား မှီရာလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံရမည် ဟူသည့် စတုတ္ထ တုနှိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ပဉ္စမစံအိမ်တော်ကြီး

ပဏနုပစ္စေကသစ္စေ

တုနှိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၏ ငါးခုမြောက် အရည်အသွေးမှာကား သီးသန့်သစ္စာကို ပယ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ သီးသန့်သစ္စာ ဟူသည် သဿတဒိဋ္ဌိနှင့် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကို ဆိုလိုပါသည်။ လောကတွင် သဿတဒိဋ္ဌိ အယူရှိသူသည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ သေပြီးသော်လည်း တည်မြဲနေ၏။ တစ်နေရာရာတွင် အသက်ကောင်အလိုက် ပြောင်းရွှေ့ပြီး ရှိမြဲတည်ရှိနေသည်ဟု ထင်မြင်သည်။ ဤသို့ထင်မြင်နေသည့် မိမိအယူသာ မှန်သည်၊ တခြား အယူဝါဒမှန်သမျှ မှားသည်ဟု သူက ပယ်ချသည်။ ထိုသို့သော အယူသည် မိစ္ဆာအယူဝါဒလမ်းစဉ်သာဖြစ်သည်။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ အယူရှိသောသူသည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသေလျှင် ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အကုန်လုံးပျောက်သွားသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆကာ သေပြီးသည့်နောက် ဟိုဘဝဒီဘဝ ရှိသေးသည် ဆိုတာတွေဟာ အလကားအမှားတွေပဲ ဟု ပယ်ချသည့် အယူများသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိစ္ဆာအယူဝါဒပင်လျှင် သီးသန့်သစ္စာများ ဖြစ်နေပါသည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော သီးသန့်သစ္စာများသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့

တွင် ပယ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ပုထုဇဉ်များ၏ သန္တာန်တွင် ရှိနေပါသေးသည်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပေါ်ဆဲ မပြတ်ရှုမှတ်နေလျှင် ရုပ်နာမ်၏ သဘောဖြစ်သည့် ပေါ်မှု ပျောက်မှုတို့ ထင်ရှားသိလာလေသည်။ ထိုသို့ ရှုမှတ်ရင်းဖြင့် ရုပ်နာမ်တို့၏ ပေါ်မှုကို သိမြင်လျှင် သေပြီးနောက် ဘဝပြတ်သည်ဆိုသည့် ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိကို ပယ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖန် ရုပ်နာမ်တို့၏ ပျောက်မှုကို သိမြင်လျှင် သဿတဒိဋ္ဌိကို ပယ်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရှုမှတ်မှုဖြင့် ပယ်ခြင်းသည် တဒင်္ဂ(တစ်ခဏ) ပယ်ခြင်းဖြစ်ရာ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ရရှိပြီးသော သူများသည် ထိုသီးသန့် သစ္စာများ အားလုံးကင်းပျောက်သွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သီးသန့်သစ္စာများကို ပယ်ခြင်းသည် ပဉ္စမ မြောက် တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေး ပင်ဖြစ်ပေ တော့သည်။

ဆဋ္ဌမစံအိမ်တော်ကြီး

သမဝယသဋ္ဌေသနော

ဆဋ္ဌမမြောက် တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေးမှာ ရှာမှီးမှုမှ ကင်းစင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှာမှီးခြင်းဟူသည် -

ကာမေသနာ - ကာမဂုဏ်ကို ရှာမှီးခြင်း၊

ဘဝသေနာ - ဘဝကို ရှာမှီးခြင်း၊

ဗြဟ္မစရိယေသနာ - မြတ်သောအကျင့်ကို ရှာမှီးခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကာမေသနာ - ကာမဂုဏ်ကို ရှာမှီးခြင်း၊

ပုထုဇဉ်လူသားများမှာ ထိုရှာမှီးမှုဖြင့် မကင်းကြသေးချေ။ ကောင်းသောအာရုံကိုမြင်ရလျှင် နှစ်သက်သာယာကာ

နောက်တစ်ကြိမ်မြင်ရန်အတွက် အား ထုတ်ခြင်းဖြင့် ကာမဂုဏ်ကို ရှာမှီးနေကြပေသည်။ ကောင်းသောအသံ၊ ကောင်းသောအနံ့၊ ကောင်းသောအရသာ၊ ကောင်းသော အထိ အတွေ့များကိုလည်း ရှာမှီးကြပါသည်။ မိုးလင်းမှသည် နေဝင်သည်အထိ ကိုယ့်ဝမ်းစာအရေးနှင့် မိသားစုဝမ်းစာရေး အတွက် မနားမနေ ရှာဖွေကြရသကဲ့သို့ အဝတ်အထည်အသုံး အဆောင်များဖြင့် လူတန်းစေ့ နေနိုင်ရန် ရှာဖွေကြရသည်။ နေထိုင်ရန် တိုက်တာအဆောက်အဦများအတွက်လည်း မနား မနေ များစွာ ရှာဖွေကြရသည်။ ကြည့်ချင်စရာများကိုလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရှာမှီးနေရသည့်အပြင် နားထောင်ချင်စရာကောင်းသော အသံများကိုလည်း ရှာဖွေပြီး နားထောင်ကြပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာပြီဆိုလျှင် သာယာနာ ပျော်ဘွယ်ရှိသော သီချင်းလေးကို နားထောင်လိုက်ရသည့်အခါ သူ၏စိတ်ထဲတွင် စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်လာသည် ဟု လူတစ်ဦးက ပြောဖူးပါသည်။ ကာမဘုံသားများသည် ကာမဂုဏ်များကို ရှာမှီးနေရလျှင် ကျေနပ်သည်မှာ မေ့တာပင်ဖြစ်သည်။ ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင် နေတတ်သည့် 'ငါး' ကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ စိတ်သည်လည်း ကာမဂုဏ်အာရုံနှင့် ကင်းလျှင် မနေတတ်ပေ။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွင် နစ်မြောပြီး နေတတ်ကြသည်။ ခြင်္သေ့၊ ကျား စသည့် အသားစားသတ္တဝါတို့သည် အညှီအဟောက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသကဲ့သို့ ကာမဘုံသား ပုထုဇဉ်များသည်လည်း ကိလေသာ အညှီအဟောက်ကို နှစ်သက်ကြသည်။ ထိုကိလေသာအညှီအဟောက်မှ အရုန်းထွက်ချင်ကြပေ။

ကောင်းသောအနံ့များရအောင်လည်း ရှာမှီးတတ်သည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်တွင် ကောင်းသောရနံ့များ ရရှိရန် ရေမွှေး

ပုလင်းများကို ဈေးကြီးပေးပြီး ရှာဖွေဝယ်ယူကြရပေသည်။ သူတစ်ပါးထံမှလည်း ကောင်းသောအနံ့ကို ရှူရှိုက်ချင်ကြပေသည်။ အရသာကောင်းသည့် အစားအစာများကို စားနိုင်ရန်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ငွေကြေးကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေနေကြရသည်။ အရှက်လုံရန် နူးညံ့သော အဝတ်အထည်များကို ရှာမှီးကြရသည်။ ထိုသို့ရှာမှီး၍ ဝတ်ကြသည်ဆိုရာဝယ် ယခုခေတ်တွင် အဝတ်အထည် ဝတ်ကြရာ၌ ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို အသားပေးကာ အရှက်လုံရုံမျှ ဝတ်ဆင်သည်မဟုတ်တော့ဘဲ အပေါ်ကဆိုလျှင် လည်ဟိုက်၊ နောက်ကျောကဆိုလျှင် ကျောပြင်ကြီးမြင်ရပြီး၊ အောက်ကဆိုလျှင် အရှေ့ကွဲ့၊ နံဘေးကွဲ့ ၊ အနောက်ကွဲ့၊ မလုံတလုံ ဝတ်နေကြသည်မှာ မြန်မာတို့၏ အမြင်နှင့်ကြည့်လျှင် ယိုသူမရှက် မြင်သူပင် ရှက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထိုမလုံတလုံ အဝတ်အထည်များကိုပင် ဝတ်နိုင်ရန် ငွေကို ရှာမှီးရသည်မှာလည်း နားရသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ အားလုံးအတွက် လိုအပ်သည့်ငွေကို ရှာမှီးနေကြသည်မှာလည်း တရားသောနည်းလမ်းဖြင့် ရှာဖွေကြရသကဲ့သို့ မတရားသော နည်းလမ်းဖြင့်လည်း အချို့မှာ နေ့စဉ် ရှာဖွေနေကြရသည်။

ထိုသို့ ရှာဖွေနေကြရာဝယ် ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့နှင့် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်မျိုးစုံစသည့် ပြင်ပ အန္တရာယ်နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ကြရသကဲ့သို့ ၊ ဥစ္စာရလာလျှင် လိုချင်နှစ်သက် သာယာသည့် လောဘ ၊ တွက်ချေမကိုက်ထင်သည့်အတိုင်းမဖြစ်လာလျှင် နှလုံးမသာယာသည့် ဒေါသ၊ စသော ကိလေသာအတွင်း အန္တရာယ်တွေနှင့်နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ လူသားတို့သည် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိသည့်အတွက် အမြဲတန်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေနေကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က ပုထုဇဉ်လူသားများ သည် မည်သည့်အခါမျှ ပြည့်စုံသည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ အမြဲတန်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ လိုနေသည်ချည်းပင်။ ကာမဂုဏ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုလည်း မရှိသောကြောင့် ထိုသူများကို တဏှာ၏ ကျေးကျွန်တွေဟု မိန့်တောမူခဲ့ပေသေး သည် မဟုတ်ပါလော။

အရိယာတို့သည် ကာမဂုဏ်အာရုံကို မည်သည့်အခါမျှ ရှာမှီးခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်များသည်လည်း တရားရှုမှတ်မှု စွမ်းရည်မြင့်မားလာလျှင် ကာမအာရုံကို ရှာမှီးမှုသည် တစ်ခဏမျှ၊ တစ်အောက်ကြာမျှ ကင်းစင်လျက် အရိယာနှင့်တူအောင် ကျင့်သုံးနေသည် မည်ပါပေ၏။

ဘဝေသနာ - ဘဝကို ရှာမှီးခြင်း

ဘဝကို ရှာမှီးခြင်းဟူသည် ပုထုဇဉ်များတွင် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝချမ်းသာများကို တောင့်တကာ ထိုထိုဘဝချမ်းသာများကို ရရှိဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ကာ ဒါနကုသိုလ် ပြုခြင်းသည်လည်း ကုသိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဘဝ ချမ်းသာကို ရှာမှီးနေကြသည် ၊ ထို့အပြင် အရိယာတို့တွင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တိုင်အောင် ဘဝကိုရှာမှီးကြချေသေး၏။ အရိယာရဟန္တာဖြစ်လျှင်တော့ ဘဝကို ရှာမှီးခြင်း မရှိတော့ပေ။ တရားရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် တဏှာနည်းအောင် ကင်းအောင် ပါးအောင် ကျင့်နေသည့်အတွက် ဘဝအသစ်တဖန်မဖြစ်စေရန်အတွက် ကျင့်နေသည် မည်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် တရားရှုမှတ်ခြင်းသည် ဘဝ ကို ရှာမှီးမှုမှ အခိုက်အတန့် ကင်းနေသည် ဟုဆိုရပေမည်။

ဗြဟ္မစရိယေသနာ - မြတ်သောအကျင့်ကို ရှာမှီးခြင်း။

မြတ်သောအကျင့်ကို ရှာမှီးခြင်းဟူသည်

မြတ်ဗုဒ္ဓသာ သနာတော်မှအပ တစ်ခြားသော အကျင့်များကို မြတ်သောအကျင့် ဟု ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ကာ ရှာမှီးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ကိုးကွယ်နေသည့် မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာတော်က မဂ္ဂင်(၈)ပါးအကျင့်ကို ကျင့်သုံးမှု မရှိသည့်အပြင် မိမိကိုယ်၌က လည်း ထိုမဂ္ဂင်(၈)ပါးအကျင့်တရားများကို မေ့လျော့ကာ ထိုအကျင့်က ကောင်းနိုးနိုး၊ ဤအကျင့်ကကောင်းနိုးနိုးဖြင့် မြတ်သည်ထင်သော အကျင့်များကို ရှာမှီးနေကြသည်။

မြတ်သောအကျင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ လူတို့ဝန်းကျင်တွင် (popular) ပေါ်ပြူလာဖြစ်သောအကျင့်တစ်ချို့ကို ဖော်ပြလိုပါ သည်။ သဲဆွမ်းစားသောအကျင့်၊ မီးလွတ်စားသောအကျင့်တို့ သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ စကားတော်ကို အဓိပ္ပါယ်လွဲမှားစွာ မှတ်ယူပြီး ကျင့်နေ သောအကျင့်တစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဤနေရာ၌ ဓမ္မပဒအဋ္ဌက ထာလာအကြောင်းအရာတစ်ခု ကိုတင်ပြချင်ပါ သည်။

တစ်ခါက တူဝရီးနှစ်ဦးရှိ၏ ဦးလေးဖြစ်သူရဟန်း ဦးလေးဖြစ်သူရဟန်းက အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး၊ တူ ဖြစ်သူရဟန်းက ပုထုဇဉ်အဖြစ်နှင့်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တစ်နေ့ သောအခါ ဦးလေးရဟန်းက ဆွမ်းခံရာမှပြန်လာသော တူရဟန်း အား “ငါ့ရှင် မောင်ပဉ္စင်း...ဒကာဒကာမများ လှူလိုက်တဲ့ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တဲ့အနေရာမှာ လျှာပူမလောင်စေနဲ့နော်” ဟု အမိန့်ရှိသောအခါ တူရဟန်းက “ ဆွမ်းစားတဲ့အခါ လျှာပူမ လောင်စေဘဲ စားရမယ်လို့ ဆိုတယ် ၊ ခံလာတဲ့ဆွမ်းကလည်း အေးလို့ နေပြီ။ ဒါဟာ ပကတိမီးတော့ မဟုတ်တန်ရာ၊ အေးတဲ့ ဆွမ်းပဲဖြစ်စေ၊ ပူတဲ့ဆွမ်းပဲဖြစ်စေ စားတဲ့အခါ ဆွမ်းအပေါ်တွင်

တွယ်တာနှစ်သက်သာယာတဲ့ လောဘစတဲ့ ကိလေသာမီး အပူလောင်ခံပြီး မစားနဲ့ လို့ဆိုတာဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟုသင့်လျော်စွာ နှလုံးသွင်းပြီး ဆွမ်းစားဆဲတွင် သတိကပ်၍ တရားရှုမှတ်ရာ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ တူဖြစ်သည့်ရဟန်းလေးသည် အာသဂေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခဲ့ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှန်ဖြင့် ပကတိမီး မလောင်စေရန် စားရမည်မဟုတ်ဘဲ ကိလေသာမီး အပူမလောင်စေရန်အတွက် စားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ပကတိမီးလွတ်စားခြင်းသည် အကျင့်မြတ်တစ်ခုမဟုတ်သည့် အပြင် မိစ္ဆာအကျင့်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မီးလွတ်အကျင့်ကို သူ့အထင်ကြီးကာ ကြည်ညိုနေသူတို့အတွက် အထူးသတိထားသင့်လှပေသည်။

နောက်အကျင့်တစ်ခုက သက်သတ်လွတ်အကျင့်ပါ။ လူတို့သည်လည်း ထိုအကျင့်ကို ကုသိုလ်ရသည်ထင်၍ အကျင့်မြတ်တစ်ခုဟု အထင်မှားနေကြသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုသက်သတ်လွတ် အကျင့်သည် မြတ်ဘုရားလက်ထက်တော်က ဒေဝဒတ်က မြတ်ဘုရားထံ တောင်းခဲ့သော အကြောင်းအရာများ အနက် သက်သတ်လွတ်စားခြင်းတစ်ခုလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုစဉ်ကထိုအကျင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မမူခဲ့ပေ။ ဆိုလိုသည်မှာ ပုထုဇဉ်လူသားများသည် သာသနာအတွင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်ကို ကိုယ်တိုင်မကျင့်သုံးပဲ အထင်သေးကာ သာသနာအပြင်ပမှ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မှတ်သော အကျင့်တွေကို မြတ်သောအကျင့်ပဲဟု မှတ်ထင်၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ရှာမှီးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အရိယာသူတော်စဉ်များသည် မဂ္ဂင်(၈)ပါးအကျင့် တရားသည်သာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိကြသောကြောင့် မဂ္ဂင်(၈)ပါး

အကျင့်မှတစ်ပါး တစ်ခြားအကျင့်များကရှာမှီးခြင်းမရှိတော့ပေ
 အကျင့်နှင့်ပတ်သက်၍ ယောင်ဝါးဝါးမရှိ ပြတ်သားစွာ
 ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပေသည်။ ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မဂ္ဂင်(၈)ပါး
 အကျင့်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ရာကို သတိကပ်၍ ရှုမှတ်နေမည်
 ဆိုပါလျှင် ရှုမှတ်ဆဲ၌ ရှာမှီးမှုမှ ကင်းစင်ပြီး တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေ
 ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်း
 ချမ်း ဖြစ်စေရန် ပုထုဇဉ် လူသားများအတွက် အရေးတကြီးလို
 အပ်သော အရာတစ်ခုမှာ 'သတိ' တရားပင် ဖြစ်ပါသည်။
 သတိတရားထားနိုင်လေလေ ကိလေသာငြိမ်းလေလေ
 ကာမဂုဏ်ရှာမှီးမှုမှ ကင်းလေလေ၊ ထိုရှာမှီးမှုကင်းလေလေ
 ဆဋ္ဌမမြောက် တုနှိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီးတွင် အိမ်ငါးဖြင့်
 နေနိုင်လေလေဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအိမ်ငါးဘဝမှ တစ်ဆင့်
 တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျင့်ပြီး အရိယာရဟန္တာဖြစ်လျှင်
 အိမ်ပိုင်ဘဝသို့ လုံးဝရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

သတ္တမမြောက် စံအိမ်တော်ကြီး

အနာဂါလသင်္ကပ္ပေါ -

သတ္တမမြောက် တုနှိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်
 အသွေးမှာ နောက်ကျသော အကြံအစည်မှ ကင်းစင်ခြင်း ဖြစ်
 သည်။ မကောင်းသော အကြံအစည်ဟု သတ်မှတ်ခံရသော
 အကြံအစည်များမှာ -

ကာမဂီတက် -

နှစ်သက်ဖွယ်ရာ အာရုံကို မြင်ရသည်ဖြစ်စေ၊
 မမြင်ရသည်ဖြစ်စေ၊ " ဒီမြင်ကွင်းမျိုး နောက်တစ်ခါ မြင်နိုင်အောင်
 ဘယ်လိုများ လုပ်ရမလဲ" ဟု တွေးတော ကြံစည်ခြင်းမျိုးကို
 ဆိုလိုပေသည်။ ထို့အတူ ကောင်းသည့်အသံ ၊ အနံ့၊ အရသာ၊

အထိအတွေ့ စသည့် ကာမဂုဏ်အာရုံကို ရအောင်
တွေးတော နေခြင်းကို **ကာမဂီတက်** ဟုခေါ်ပါသည်။

ဗျာပါဒဂီတက် -

လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက်သွားအောင် ဘယ်လို
လုပ်လိုက်ရမည်နည်း ဟု သူတစ်ပါးအား သေကျေပျက်စီးသွား
အောင် ကြံစည်တွေးတောခြင်းမျိုးကို ဗျာပါဒဂီတက် ဟုခေါ်ပါ
သည်။

ဂိဟိသာဂီတက် -

“သူ့ကို ဘယ်လိုညှဉ်းဆဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းလိုက်မလဲ ဟု သူတစ်ပါးအား ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်နေခြင်း
မျိုးကို ဂိဟိသာဂီတက် ဟုခေါ်ပါသည်။ ထိုမကောင်းသော
အကြံအစည်ဟူသမျှသည် အရိယာသူတော်ကောင်းများတွင် မရှိ
တော့ပေမယ့် ပုထုဇဉ်များတွင် ရာနုန်းအတော်များများ
ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုမကောင်းသောအကြံအစည်များကို ‘သတိ’
တရားထားကာ တွေးလျှင် ‘တွေးတယ် တွေးတယ်’ ဟု ရှုမှတ်ပြီး
ပယ်ဖျောက်သွားမည်ဆိုလျှင် အကြံအစည်များ တဒင်္ဂမျှ
ပယ်ဖျောက်နေသည့်အတွက် ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ တုနိုင်းမမီ
အရိယာတို့၏ သတ္တမမြောက်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ခေတ္တ နေထိုင်
နိုင်ကြကာ အရိယာနှင့်တူအောင် ကျင့်နေသည် မည်ပါပေသည်။

အဋ္ဌမမြောက် စံအိမ်တော်ကြီး

ပဿဒ္ဒ ကာယသင်္ခါရော -

ကာယသင်္ခါရော ဟူသည် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို
ဆိုလိုပေသည်။

ဝင်သက်ထွက်သက် ငြိမ်းနေခြင်းသည်လည်း အဋ္ဌမ
မြောက် တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေးတစ်ခုဖြစ်

ပေသည်။

ထွက်သက်ဝင်သက်ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုရာဝယ် ဂိပဿ နာတရားအားထုတ်၍ ဂိပဿနာနှင့်ယှဉ်သော စတုတ္ထဈာန် ရရှိ နေသူများသည် ထွက်သက်ဝင်သက် မရှိဘဲ ငြိမ်းအေးနေသည့် သဘောကို ဆိုလိုပေသည်။

နဝမမြောက် စံအိမ်တော်ကြီး -

သုဂံမုတ္တစိတ္တော -

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များတွင် လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟ ကိလေသာများမှ ကောင်းစွာလွတ်သောစိတ်ရှိနေခြင်းသည် နဝမမြောက် တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေး ဖြစ်ပါသည်။ တရားရှုမှတ်ရာဝယ် ရှေ့အမှတ်နှင့် နောက်အမှတ် တို့ ဆက်စပ်မိအောင် ရှုမှတ်နိုင်လျှင် စိတ်သည် အခြေခံအဆင့် ဖြစ်သည့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ရှုမှတ်မှု စင်ကြယ်သောကြောင့် စိတ်ဖြူစင်လာသည့် သဘောပင်ဖြစ် သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆက်လက်ရှုမှတ်လျှင် စိတ်တည်ငြိမ်မှု အားကောင်းလာကာ မရှုမှတ်ပေမယ့် စိတ်သည် လောဘစသည် ကိလေသာမှ တစ်ခဏမျှ ကင်းနေပါသည်။ ထိုသို့ ကိလေသာ သည် တဒင်္ဂကင်း(တစ်ခဏမျှ) ဂိက္ခ မှုန(တစ်အောင့်ကြာမျှ) ကင်းနေခြင်းသည် ပုထုဇဉ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ နဝမမြောက် တုနိုင်းမ မီ စံအိမ်တော်ကြီး၌ နေထိုင်ကြာကာ အရိယာမဟုတ်သော်လည်း အရိယာနှင့် တူနေပါတော့သည်။

ဒသမမြောက် စံအိမ်တော်ကြီး -

သုဂံမုတ္တပညော -

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူတို့၏ စိတ်တွင် လောဘ စသော ကိလေသာများလုံးဝမရှိ၊ ကိလေသာမှ လွတ်နေသည်ဟု

သိသောပညာသည် ဒဿမမြောက် တုနိုင်းမမီ
စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရည်အသွေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

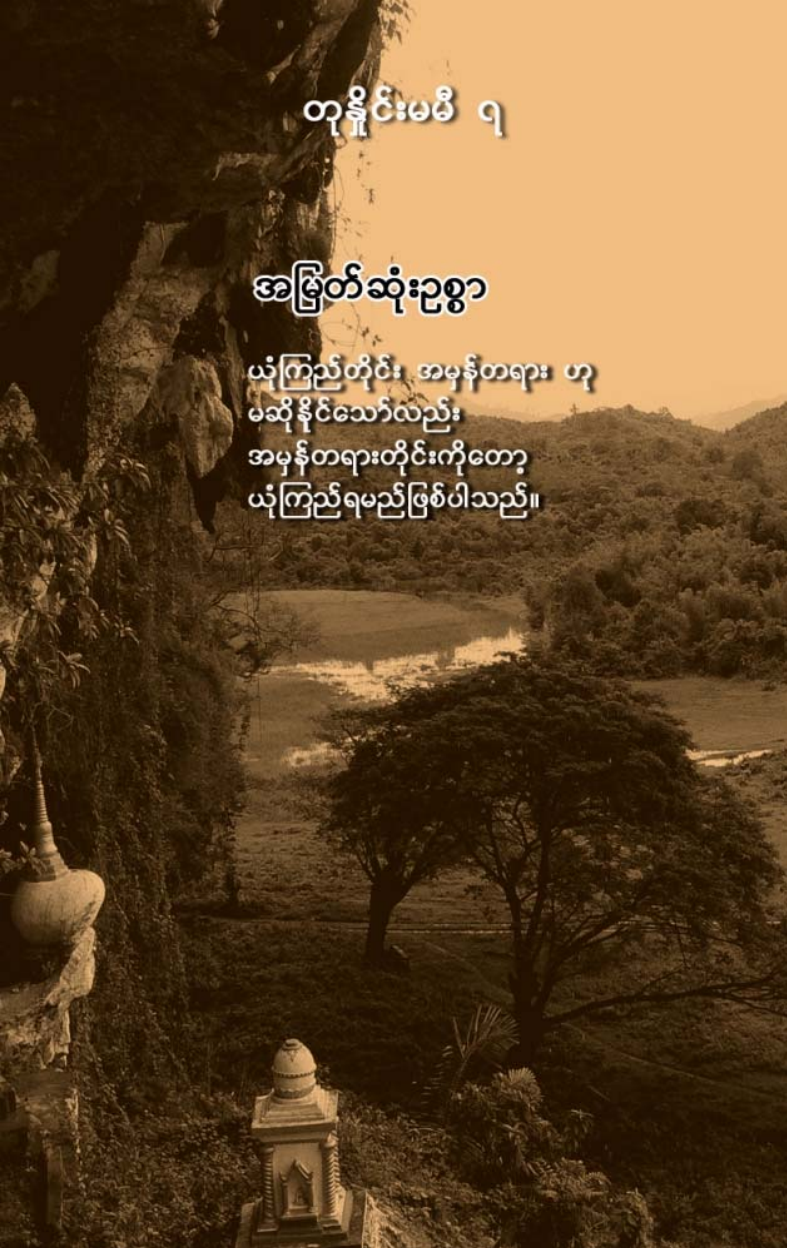
အချုပ်ဆိုရသော် တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီး(၁၀)
မျိုးတွင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ နေထိုင်တော်မူကြသကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်
များလည်း တရားရှုမှတ်မှု စွမ်းရည်မြင့်မားလာလျှင် ထိုတုနိုင်းမမီ
စံအိမ်တော်ကြီးများ၌ ခေတ္တ နေထိုင်နိုင်ကြသကဲ့သို့ အရိယာနှင့်
တူအောင်လည်း ကျင့်သုံးနေခြင်းဖြစ်သည်ကို စာဖတ်သူများ
သိစေချင်ပါသည်။ ထိုသို့သိမြင်ပြီး ကြိုးစား၍တရားရှုမှတ်လျက်
ဝိပဿနာဉာဏ်များ တိုးတက်မြင့်မားလာကာ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်
ရှိ၍ တကယ့်ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်သော တုနိုင်းမမီ စံအိမ်တော်ကြီးများ
တွင် စိတ်ချ၊ လက်ချ နေထိုင်နိုင်ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသား
လိုက်ရပါတော့သတည်း။

X X X X X X X X

တုနိုင်းမမီ ၇

အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ

ယုံကြည်တိုင်း အမှန်တရား ဟု
မဆိုနိုင်သော်လည်း
အမှန်တရားတိုင်းကိုတော့
ယုံကြည်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

တူနှိုင်းမမီ (၇)

အမြတ်ဆုံးဥစ္စာ -

ပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် လူသားတို့အား ကျောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သကဲ့သို့ ဆိုးကျိုးကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် လူသားအချင်းချင်း ယုံကြည်မှု အတိုင်းအ တာတစ်ခုအထိ ရရှိကာ လူမှုရေးတွင် အဆင်ပြေစေမည့် ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သကဲ့သို့ လူသားအချင်းချင်း ယုံကြည်မှုခေါင်းပါးကာ လူမှုရေး အဆင်မပြေမှုကိုလည်း ဖြစ်စေ တတ်ပါသေးသည်။

ထို့အတူ ပကတိပစ္စည်းတို့သည် လူသားများအား ကျန်းမာရေး ကောင်းအောင် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ စွမ်း ဆောင်နိုင်ကြသည်။ ယခုခေတ် popular ဖြစ်နေသော အသဲ 'စီ' ပိုးရောဂါသည် ကုရာနတ္တိ ဆိုသော်ငြားလည်း ယခုပြည်ပနိုင်ငံ များတွင် သိန်းပေါင်းရာချီ၍ အကုန်အကျခံကာ ဆေးကုသမှု ကြောင့် ပျောက်လုနီးပါးဖြစ်လျက် စိတ်ချမ်းသာစွာ ဘဝတွင် ဆက်လက်ရပ်တည်နေနိုင်ကြသည်မှာလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ ကောင်းကျိုးဟုဆိုရပေမည်။ သို့သော်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်လည်း ရှိခဲ့ပေသည်။ လူသားအချင်းချင်း အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်သည့်အပြင် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမှုကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူသားများအား အသက်အန္တရာယ်ကို ပြုတတ် သည့်အပြင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေကာ အဆုံးစီရင်သွားသည် ကိုလည်း စိတ်မကောင်းစွာ ကြားရမြင်ရပါသေးသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ပကတိဥစ္စာပစ္စည်းသည် လူသားတို့ကို ကောင်းကျိုးဆိုကျိုး တစ်ခုခုတော့ ပေးပေမည်။ ဆိုးကျိုးကို မည်သူမျှ ခံစားချင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကျိုးတရားရရှိပြီဟု ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာကြမည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုကောင်းကျိုးတရား၏ နောက်ကွယ်တွင် ဆိုးကျိုးက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်ကို စာရှုသူများ သတိထားသင့်ပေသည်။ ကောင်းကျိုးရလာပြန်လျှင်လည်း တစ်ဘဝအတွက်သာ ခံစားကြရမည့်အပြင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ငိုကြွေးမှု စိတ်ဆင်းရဲမှု မကင်းသည့် ခံစားမှုဖြင့် ခံစားကြရပေသည်။

လောကတွင် ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လူသားတို့အတွက် ကောင်းကျိုးရရှိသကဲ့သို့ ဆိုးကျိုးလည်း ရရှိသည်မှာ သဘာဝနိယာမ တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ဆိုးကျိုးလုံးဝမရှိ ကောင်းကျိုးချည်း သက်သက်သာ ပေးနိုင်သည့် တန်ဖိုးရှိ ဥစ္စာများလည်း လောကတွင် ရှိပေသည်။ ထိုဥစ္စာများကို ကိုယ်တိုင် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ရုံမျှမက နောင်တမလွန်ဘဝအထိတိုင် အောင် ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သည့်အပြင် ဘဝသံသရာနောက်ဆုံး အထိတိုင်အောင်လည်း အထောက်အပံ့များစွာ ပေးနိုင်သော ကြောင့် ဖော်ပြလတ္တံ့သော ဥစ္စာများကို တုနိုင်းမမီ ဥစ္စာများဟု တင်စားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုတုနိုင်းမမီ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို လူကြီးလူငယ် လူရွယ်အသီးသီး မည်သူမဆို သုံးစွဲနိုင်ပြီး တည်ငြိမ်အေးချမ်းသာယာရွှင်လန်းသည့် ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ပါသည်။ (you can create the happy life) ထိုတုနိုင်းမမီဥစ္စာများမှာ -

(၁) ယုံကြည်မှု (Conviction- Saddha) သဒ္ဓါတရား-

ယုံကြည်သည်ဟုဆိုရာတွင် ယုံကြည်တိုင်း သဒ္ဓါ
တရားဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ပေ။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် လောကတွင်
ယုံကြည်တိုင်း အမှန်တရားဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အမှန်တရား
တိုင်းကိုတော့ ယုံကြည်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ကန်သောတရား
တိုင်းကို ယုံကြည်လျှင် ထိုယုံကြည်မှုမျိုးကို 'သဒ္ဓါ' ဟု ခေါ်ဆိုကြ
ပါသည်။ သဒ္ဓါတရား ဆိုသည်မှာ ရတနာသုံးတန် ကံ၊ကံ၏
အကျိုးတရားများကို ယုံကြည်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကံနှင့်ကံ၏ အကျိုးတရားများကို သဘာဝအမှန်တရား
ဟုလက်ခံသည်ဆိုလျှင် ထိုလက်ခံယုံကြည်သည့် စိတ်ကလေး
သည် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သဒ္ဓါတရားကို ယုံကြည်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြပါသည်။
သဒ္ဓါတရားသည် လက်နှင့်တူသည်ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓဟောတော်မူခဲ့ပါ
သည်။ 'လက်'ရိုလျှင် မည်သည့်အရာကိုမဆို ယူနိုင်သကဲ့သို့ ပုည
ကြိယာဝတ္ထု(၁၀)ပါး (ဒါန၊သီလ၊ဘာဝနာ)အနက် မည်သည့်
ကုသိုလ်ပင်ဖြစ်စေ ရယူနိုင်သည်မှာ သဒ္ဓါတရားဟူသည့်
လက်ဖြစ်ပါသည်။

ပုညကြိယာဝတ္ထု(၁၀)ပါးအနက် ဒါန၊သီလ၊ဘာဝနာကို
မူ နားလည်လွယ်၍ မရေးတော့ပြီ။ 'အပစာယန' ဆိုသည်မှာ
ကြီးသူကို ငယ်သူက ရိုသေခြင်းကို ခေါ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကြီးသူကို
ရိုသေမှုပြုခြင်းသည် မိမိ၌ ရှိသော မာန်မာနကိုလည်း ချိုးနှိမ်ပြီး
သားဖြစ်သလို စိတ်ထားနူးညံ့လာကာ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပြုနိုင်၊
ပြောနိုင်၊ တွေးတောနိုင်လာသည့်အပြင် မိမိစိတ်ကို ချမ်းသာ
သည့်ဘက်သို့ ပို့ဆောင်ပေးနေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။
နောက်တစ်ခုက ဝေယျာဝစ္စ- ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သည့်
လုပ်အားပေးကုသိုလ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဘုရား၊ကျောင်းကန်သွား၍

လုပ်အားပေးကုသိုလ်ယူလျှင် တခြားအချိန်နှင့်မတူ စိတ်ရွှင်လန်းပြီး ချမ်းသာနေပေသည်။

ထို့အတူ လောကလူသားများ ကောင်းကျိုးအတွက် ရည်ရွယ်ကာ ပရဟိတလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်လည်း ကုသိုလ်ရလှပေသည်။ နောက်တစ်ခုက 'ပတ္တိဒါန'- မိမိကုသိုလ်ကို လူနတ်ဗြဟ္မာများအား အမှုအတန်းပေးဝေခြင်းသည် စိတ်ချမ်းသာလှသည်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ရသည့်အပြင် တစ်ပါးသူက အမှုအတန်းပေးဝေလာလျှင် ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓု ခေါ်ရခြင်းသည်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်မျိုးမို့ ကုသိုလ်ရလှပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တရားနာကြားရခြင်းဖြင့်လည်း စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်ကာ ဓမ္မဿဝနာကိုသုလ် ရနိုင်ပေသည်။ မိမိတတ်သည့် တရားတော်များကို တစ်ဖက်လူအား စေတနာဖြင့် ဟောပြောပြသပေး၍ တစ်ဖက်သား နားလည်လျှင် စိတ်ချမ်းသာရသည့် ဓမ္မဒေသနာကုသိုလ်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အယူဝါဒပိုင်းဆိုင်ရာတွင် အယူအမြင်စင်ကြယ်မှသာလျှင် လမ်းကြောင်းမှန်ကန်သည့်အတွက် ကုသိုလ်ရနိုင်ပေသည်။ အယူအမြင် စင်ကြယ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားရ လျှင် ကျယ်ဝန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ဤ၌ စာဖတ်သူများ နားလည်သဘောပေါက်ရုံ တင်ပြရလျှင် လူသားတို့အတွက် ကိုးကွယ်အားထားရာသည် ရတနာသုံးပါးမှတစ်ပါး အခြားမရှိပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ လူသားတိုင်းမရင်ဆိုင်ချင်သော်လည်း ရင်ဆိုင်နေရသည့် အို၊နာ၊သေဘေး အန္တရာယ်များမှ လွတ်ကင်းနိုင်၊ လွတ်ကင်းရန်လမ်းညွှန်ပေးနိုင်သည့်အရာမှာ ရတနာသုံးပါးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးတော်၊မယ်တော်၊ ကွမ်ရင်၊ အမ်းကုန်း၊ ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးဘိုးအောင် နတ်သူငယ်၊ အတွင်း(၃၇)မင်း၊အပြင်(၃၇)မင်းစ

သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူသားများအား ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အန္တရာယ်ပေါင်းစုံမှ လွတ်အောင် မပြုလုပ်ပေးနိုင်သည့်အပြင် မှန်ကန်သော လမ်းညွှန်မှုကိုလည်း မပေးစွမ်းနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် မိမိအား အန္တရာယ်ပေါင်းစုံမှ လမ်းညွှန် ကယ်တင်ပေးနိုင်သည့်အရာမှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံး ပါးပဲ ဖြစ်သည်ဟု အယူအမြင်စင်ကြယ်ရပါသည်။ ထိုသို့ စငယ် ကြယ်ပါက လမ်းကြောင်းမှန်သည့်အတွက် အခြေခံကုသိုလ်များ နှင့် မဂ်ကုသိုလ်ဖိုလ်ကုသိုလ်အထိ ရနိုင်ပါသည်။ ဤကား သဒ္ဓါဟူသည့် လက်ဖြင့် ကုသိုလ်များ ရနိုင်ပုံ ဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်ဆီက သက်တော် ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ညသန်းခေါင်ယံအချိန်၌ နတ်သား တစ်ပါးက မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား လောကတွင် အကောင်းဆုံးသော တုနိုင်းမမီ အရင်းအနှီးဥစ္စာဆိုတာ ဘာပါလဲ ဘုရား” ဟုမေးသောအခါ မြတ်ဘုရားက “ဒကာနတ်သား လောကတွင် တုနိုင်းမမီ အရင်းအနှီးဥစ္စာကား အခြားမဟုတ် ရတနာသုံးတန်၊ ကံ ၊ ကံ၏အကျိုးကို မြတ်နိုးယုံကြည် လက်ခံ သည်ဟူသော သဒ္ဓါ ဟူသောဥစ္စာသာဖြစ်တယ်” ဟု သဂါထာဂုဏ် သံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဝိတ္ထသုတ်၌ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

လောကတွင် ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့် အရင်းအနှီးပြု လျှင် ရွှေငွေစသော ဥစ္စာများသာ ရလာပါမည်။ ။ သဒ္ဓါတရားကို အရင်းအနှီးပြုလျက် သဒ္ဓါအရင်းခံဖြင့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ တရားများပြုလုပ်လျှင် ကုသိုလ်တရားများ ရရှိကာ ရာထူးဂုဏ် သိမ် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်း ရနိုင်ပေသည်။ နတ်ပြည်(၆)ထပ် ၊ ဗြဟ္မာရပ်သို့လည်း ရောက်နိုင်၏။ နောက်ဆုံး၌ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တုနှိုင်းမမီ အရင်းအနှီးဥစ္စာတို့တွင် သဒ္ဓါ တည်းဟူသော ဥစ္စာသည် တုနှိုင်းမမီ ဥစ္စာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

‘သဒ္ဓါယ တရတိ ဩယံ’ ဩယလေးဖြာ ဘဝသံသရာ ဟိုဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိအောင် ကူးမြောက်ချင်ပါသည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကူးမြောက်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါတရားသည် လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်ချမ်းသာကို ရောက်ရှိနိုင် သည့်အတွက် ထို သဒ္ဓါတရားသည် သတ္တဝါများအဖို့ အလွန်အ ရေးပါသည့် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သောကြောင့် တုနှိုင်းမမီ ဥစ္စာတစ်ခု ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖန် ရှေးတုန်း စကြာမင်းများ ခရီးထွက်လျှင် သောက်ရေကို မယူဆောင်ကြပေ၊ လမ်းခရီးတွင် စကြာမင်းက ရေသောက်ချင်သည်ဆိုလျှင် အနီးရှိရေအိုင်မှ ရေကိုခတ်ယူ၍ ပါလာသော ပတ္တမြားရတနာဖြင့် စိမ်လိုက်သောအခါ နောက် ကျနေသောရေများသည် အနည်ထိုင်ကာ ရေကောင်းရေသန့် များကို ရရှိပါသည်။ ထိုပတ္တမြားရတနာရှိလျှင် ယခုခေတ် ရေသန့် စက် လုပ်သူများအတွက် အထူးအဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ထိုအတူ နောက်ကျနေသော စိတ်ကိုလည်း သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကြည်လင် အောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်။

စိတ်သည် လိုချင်ဖွယ်အာရုံများနှင့် တွေ့လျှင် လိုချင်မှု ကာမဆန္ဒဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ လိုချင်တာမရလျှင် နှလုံးမသာယာမှု ဗျာပါဒများ ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်လျှင် စိတ်သည် နောက် ကျပြီး ကုသိုလ်တရားများ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကုသိုလ်တရားဖြစ် အောင် တားဆီးပိတ်ဆို့တတ်သည့်အတွက် ကာမဆန္ဒစသည် တရားများကို နှိပ်ရဏ တရားများဟု ခေါ်သည်။ ထိုတရားများ

ဖြစ်ပေါ်၍ နောက်ကျသောစိတ်ဖြစ်နေစဉ် သဒ္ဓါတ
တရားဝင်လာလျှင် စိတ်သည် ကြည်လင်လာပါတော့သည်။
ရံဖန်ရံခါ စိတ်သည် ဒါနမပြုချင် ၊ သီလမဆောက်တည်ချင်၊ဘာ
ဝနာတစ်မျိုးမျိုးလည်း မပွားများချင်ဘဲ တွန့်ဆုတ်နေတတ်သည့်
အခါလည်း ရှိပေသည်။ ရံဖန်ရံခါ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုများ ပူပန်မှုများ
ယုံမှားသံသယများလည်း ဖြစ်လာတတ်သည်။ ထိုမကောင်းသည့်
တရားများ ပပျောက်လိုလျှင် သဒ္ဓါ တရားဖြင့် အစားထိုးပေးရပါ
သည်။

သဒ္ဓါ၏ စွမ်းအားကြောင့် မကောင်းသည့်စိတ်များ ပ
ပျောက်ကာ ကုသိုလ်ဖက်သို့ လည်၍ စိတ်ကြည်လင်
လန်းဆန်းလာပါတော့သည်။သဒ္ဓါ တည်းဟူသော ပတ္တမြားရတ
နာဖြင့် နောက်ကျနေသောစိတ်ကို ကြည်လင်သန့်ရှင်းအောင်
လုပ်ပေးနိုင်သည်။

နတ်ပြည်မှ နတ်များသည် လူသားများထက်
သဒ္ဓါတရား၏ စွမ်းအားကို ပို၍ သိကြရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
နည်း၊ လူသားများသည် စားဝတ်နေရေးအတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကြသည့်အတွက် ကံတရား၏ အကျိုးသက်
ရောက်မှု သဒ္ဓါတရား၏ တန်ဖိုးကြီးမှုတို့ကို အသိနည်းပါးကြပါ
သည်။ နတ်သားနတ်သမီးများသည် နတ်ပြည်တွင် ကံ တရား၏
အကျိုးဆက်များဖြင့် နေရရှာသည်။ ထိုကံကုန်လျှင် နတ်ပြည်
တွင် နေထိုင်ခွင့် သက်တမ်းတိုးရန် အခွင့်အလမ်း မရှိတော့ပေ။
လူသားများတွင် ကုသိုလ်ကံကုန်လျှင် ကံဆက်၍ ကံဆက်၍ ကံ
မြင့်အောင် ပြုစုမ်းနိုင်သည့် အခွင့်အရေး အပြည့်အဝ ရရှိကြကာ
ဘဝတွင် နေထိုင်ခွင့်သက်တမ်း တိုးနိုင်ပေသည်။ နတ်ဘဝတွင်
ကံပေးသမျှဖြင့် ရောက်ရဲနေရသည်။ ကံကုန်လျှင် ကံဆက်ရန်

အခွင့်အလမ်း မရှိကြပေ။ သို့သော်လည်း ဘုရားလက်ထက်တော်က ဘုရားကို အမှီပြု၍ နေထိုင်ခွင့်သက် တမ်း တိုးသွားသည့် သမဏဗြဟ္မဏ နတ်သားစတာတွေတော့ အနည်းငယ်မျှ ရှိပါသည်။ အများအားဖြင့် ကံကုန်လျှင် နတ်သက်ကြွေကာ စုတေကြရသည်က များလှပေသည်။ ထို့ ကြောင့် နတ်များသည် လူသားများထက် သဒ္ဓါတရား၏ စွမ်းအား ကို ပိုသိကြပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို နတ်တို့မှာတမ်းဖြင့် သိသာ နိုင်သောကြောင့် ဖော်ပြဦးအံ့။

နတ်သား၊နတ်သမီးများသည် ကုသိုလ်အထောက်အပံ့ နှင့် နတ်ပြည်တွင် ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေဖြင့် (၁၆)နှစ်အရွယ် ရုတ်တ ရက် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။ နတ်ပြည်၌ စတင်ဖြစ်ပေါ်ကတည်း က သူတို့၏ ကိုယ်တွင် နတ်ဝတ်တန်ဆာများ တစ်ပါတည်း ပါလာကြပေသည်။ မည်သည့်အခါမျှ လျော်ဖွပ်ရသည်ဟု မရှိသ ဖြင့် ယခုခေတ်ကဲ့သို့ အဝတ်လျော်စက် သုံးစရာမလိုသည့်အပြင် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အမြဲတမ်းသန့်ရှင်းနေသည့်အတွက် ရေချိုးပေးစရာလည်း မလိုပေ။ အသက်အတိုင်းနေ၍ နတ်ပြည်မှ စုတေခါနီးလျှင် သူတို့၏ ဂျိုင်းကြားမှ ထူးဆန်းစွာ ချွေးများထွက် လာသည်။ နတ်ဝတ်တန်ဆာများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်းလာတော့သည်။ နတ်များစုတေခြင်း(သေခြင်း)နှင့် ပတ် သက်၍ အကြောင်းလေးမျိုးရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ (က)အသက် တမ်းကုန်၍ သေခြင်း၊(ခ) ကံကုန်၍ သေခြင်း၊(ဂ)အာဟာရကုန် ၍သေခြင်း၊(ဃ) အမျက်ဒေါသထွက်၍ သေခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

အကြောင်းလေးမျိုးအနက် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နတ်များ စုတေခါနီးအချိန်တွင် နတ်ပြည်ရှိ အဖော်နတ်များက စုတေတော့မည့် နတ်ကို နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့ ခေါ်သွားကာ

အားပေးစကားပြောကြားပြီး၊ အရေးကြီးသော စကားသုံးခွန်းကို မှာကြားကြလေသည်။

စကားသုံးခွန်းမှာ (၁) အမောင်နတ်သား...ဘာမှ စိတ်ပျက်မနေပါနှင့်၊ ဒီကစုတေရင် အကောင်းဆုံးနေရာဘုံကို ရောက်အောင်သွားပါ။ (၂) ထိုနေရာသို့ ရောက်စဉ် အကောင်းဆုံးလားဘုံကို ရအောင်ယူပါ။ (၃) ရလာသောလားဘုံကို ခိုင်မာအောင် လုပ်ခဲ့ပါ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုစကားသုံးခွန်းအနက် အကောင်းဆုံးဘုံဌာနသို့ ရောက်အောင်သွားပါ ဟူသည် လူ့ပြည်သို့ ရောက်အောင်သွားဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ (၂) အကောင်းဆုံးလားဘုံကို ရအောင်ယူခဲ့ပါဟူသည် သဒ္ဓါတရားကို ရအောင်ယူပါ ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ (၃) ရရှိလာသော ထိုလားဘုံကို ခိုင်မာအောင် လုပ်ပါ ဟူသည် ရရှိလာသော ထိုသဒ္ဓါတရားကို မိမိသဏ္ဍာန်တွင် မပျောက်ပျက်သွားပါစေနှင့်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနတ်တို့၏ မှာတမ်းစကားများဖြင့် သဒ္ဓါတရားသည် မည်မျှအရေးပါကြောင်း ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပါသည်။

ဤတွင် သဒ္ဓါတရားသည် လောကီသဒ္ဓါ နှင့် လောကုတ္တရာသဒ္ဓါ ဟု နှစ်မျိုးရှိပေသည်။ ပုထုဇဉ်တို့၏ သဏ္ဍာန်၌ ရှိသော သဒ္ဓါတရားသည် ခိုင်မြဲမှု မရှိလှသောကြောင့် လောကီသဒ္ဓါတရား ဟု ခေါ်ဆိုရပါသည်။ လောကုတ္တရာသဒ္ဓါတရားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က သောတာပန်အရိယာဖြစ်ပြီးသော ဓနုဇ္ဈာနီ ပုဏ္ဏေးမ၏ ဖြစ်ရပ်ကား စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ တစ်နေ့ ဓနုဇ္ဈာနီပုဏ္ဏေးမ၏ခင်ပွန်းသည် တိတ္ထိတက္ကတွန်းတွေကို အိမ်ပင့်ပြီး ဆွမ်းဖိတ်ကျွေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် "ရှင်မ...ငါ့ဆရာတက္ကတွန်းတွေလာလျှင် မင်းရဲ့ ရဟန်း

ကြီး ဂေါတမ နာမည်ကို မခေါ်မိပါစေနဲ့...တကယ်လို့ ယောင်းမှားပြီး ခေါ်မိရင် မင်းကို ငါသတ်ပစ်မယ် ဟု ခြိမ်းခြောက် ထားသော်လည်း ခင်ပွန်းသည်၏ ဆရာများဖြစ်သော တိတ္ထိတက္က တွန်းများ အိမ်ရောက်လာသောအခါ ဓနုဇ္ဈာနီပုဏ္ဏေးမသည် ခလုတ်တိုက်၍ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ ဟု လန့်ဖြုပ်ပြီး အော်မိပါသေးသည်။ ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အသက်ကို ရန်ရှာမည် ဆိုသော်လည်း အသက်သာအသေခံမည်၊ ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားကိုတော့ လုံးဝအပျက်မခံခဲ့ပေ။

တစ်ဖန် သောတာပန်တည်ပြီးခါစ သုပ္ပဗုဒ္ဓနုနာအား သိကြားမင်းက “ ဟဲ့..သုပ္ပဗုဒ္ဓ သင်ဟာ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့အတွက် တစ်သက်လုံးစားလို့မကုန်အောင် ပစ္စည်းတွေပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် သင်ကတိတစ်ခုပေးရလိမ့်မယ်၊ လောကမှာ ဘုရား၊တရား၊သံဃာ ရတနာသုံးပါးမရှိ လို့ ပြောရမယ်” လို့ ဆိုသောအခါ သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် “အခုပြောနေတဲ့အသံရှင်က ဘယ်သူပါလဲ”ဟု မေး၏။

“သိကြားမင်းက ကျုပ်ဟာ တစ်ခြားမဟုတ် ၊ သိကြားမင်းဖြစ်တယ်”ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။ သုပ္ပဗုဒ္ဓက “အသင်သိ ကြားမင်း..ကျုပ် ဟာ ရတနာသုံးပါးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ သင်ထင်သလို ငါဟာ ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ သူတော်ကောင်းဥစ္စာများနှင့် ပြည့်စုံလို့ ငါဟာ လူချမ်းသာတစ် ယောက်ပါဟု ပြန်လည်တုံ့ပြန် ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

သိကြားမင်းက ပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်းကာ ဖျက်ဆီးပါသော်လည်း သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏ သဒ္ဓါတရားကိုမူ လုံးဝဖျက်ဆီး ၍ မရခဲ့ပေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်းပါသော်လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ

မရှိ၍ သေချင်သေပါစေ၊ ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်မှုမှ လုံးဝအပျက်မခံခဲ့ပေ။

ဤသည်မှာ ခိုင်မြဲသော လောကုတ္တရာသဒ္ဓါတရားမျိုး ဖြစ်သည်။ နတ်သား၏ မှာတမ်းစကားအရ ရရှိသော ထိုလားဘ်ကို ခိုင်မာအောင် ပြုလုပ်ပါဟု ဆိုရာ၌ ရရှိသော လောကီသဒ္ဓါတရားကနေ ခိုင်မြဲသည့် လောကုတ္တရာသဒ္ဓါတရား မျိုး ရအောင် ကြိုးစားပြုလုပ်စေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အရိယာဖြစ်အောင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မကျင့်သုံးနိုင် သေးစေကာမူ ပုထုဇဉ်ဘဝ၌ ရရှိထားသည့် သဒ္ဓါတရားများကို ပျောက်ပျက်မသွားစေဘဲ နည်းရာကနေ များလာအောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်လှပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သဒ္ဓါ ဥစ္စာသည် ဘဝသံသရာတစ်လျှောက် လူ့နတ်၊ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးအတွက် မရှိမဖြစ် အလွန်အရေး ပါကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသောကြောင့် ထိုဥစ္စာကို မည်သည့် အရာမျှ တုနှိုင်း၍ မမီနိုင်ဟု တင်စားလိုက်ရပါသည်။

လူ့အရည်အသွေး (morality) သီလ-

ဥစ္စာပစ္စည်းကား လူသားတို့၏ အရည်အသွေးတစ်ခု ဖြစ်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တုနှိုင်းမမီ(၃)တွင် သီလအရိပ် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသား ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ပို၍ပြည့်စုံသွားစေရန် ကျန်တာလေးတွေကို ဆက်လက်ရေးသားပေးပါဦးမည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားသည် ဝါရိတ္တသီလနှင့်စာရိတ္တသီလဟု နှစ်မျိုးရှိပေသည်။ ဝါရိတ္တဆိုသည်မှာ တားမြစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် တားမြစ်ရပါသနည်းဟူမူ ဥပမာ- မီးကိုကိုင်လျှင် ပူလိမ့်မည်၊ ပူမှာစိုး၍ မကိုင်ပါနှင့် ဟု တားမြစ်ထားသလို

သူတစ်ပါးအသက် မသတ်ပါနှင့် သတ်လိုရှိရင် ပါဏာတိပါတ၏ ခါးသီးသော တုံ့ပြန်မှုကို ခံရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပါဏာတိပါတ စတာတွေကိုမလုပ်ပါနှင့် ဟု တားမြစ်ထားသည်ကို ဝါရိတ္တသီလ ဟုခေါ်ပေသည်။ စာရိတ္တသီလဟူသည် ကျင့်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည့် လူသားတို့၏ ဆရာဝတ်၊ သားသမီးဝတ်၊ မိဘဝတ်၊ တပည့်ဝတ်၊ လင်ကျင့်ဝတ်၊ မယားကျင့်ဝတ်၊ စသည့် ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာများ ကျင့်သုံးခြင်းကို ခေါ်ပါသည်။

ဤတွင် ဝါရိတ္တသီလနှင့်ပတ်သက်၍ (ပါဏာတိပါတာ ဝေရမကံ) သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ ဟု ဆောက်တည်ရုံမျှနှင့် ပါဏာတိပါတသီလ မပြည့်စုံနိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ သီလဆောက်တည်ထားသော်လည်း အသက်အန္တရာယ်ကို အကာအကွယ်ယူရန်ဟုဆိုကာ အသက်သေစေနိုင်သည့် လက်နက်များကို မိမိလက်ဝယ်ထားရှိမည် ဆိုပါကလည်း ပါဏာတိပါတ သီလ မပြည့်စုံနိုင်သည်ကို သတိထားရပေမည်။ အဒိန္နဒါနာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါသည်ဟု စောင့်ထိန်းထားသော်လည်း လမ်းပေါ်မှ ကောက်ရသည့်ပစ္စည်းကို အရှင်ရှိသောပစ္စည်းဟုသိပါလျက် လိုချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်မပေးလျှင် အဒိန္နဒါနာ သိက္ခာပုဒ်မပြည့်စုံနိုင်သည်ကို သတိထားရပါမည်။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးသားဆိုလျှင် အမျိုးသမီး(၂၀)ကို ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်။ အမျိုးသမီးဆိုလျှင် မိမိ၏အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားမှတစ်ပါး တစ်ခြားယောက်ျားကို မပြစ်မှားသင့်ပေ။

လိမ်ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သော မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ထိန်းထားရုံမျှမက သစ္စဝါဒီ မှန်၍ အကျိုးရှိသော စကား

ကို ပြောဆိုမှသာလျှင် မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ် ပြည့်စုံနိုင်ပေသည်။ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းသည်လည်း စောင့်ထိန်းရုံမျှ မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း မူးယစ်စေတတ်သည့် အရာများကို ထမင်းစားခါနီးဟု အကြောင်းပြု၍ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် လောက်ပင်လျှင် မမှီဝဲသင့်ပေ။ နည်းနည်းလောက်လျှင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုသူများအနေဖြင့် မမူးသော်လည်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကျခြင်း၊စိတ်ထွေပြားခြင်း၊ အမှန်ကိုမဆုံးဖြတ် နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် မိမိအရည်အသွေးများ ကျဆင်းသွားတတ် ကြောင်း သတိချပ်သင့်ပေသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ သီလ(morality) ကို ဆောက်တည်ရုံမျှ ဖြင့် မပြည့်စုံနိုင်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း သီလတရားကို ကျင့်သုံးမှသာ လျှင် ပြည့်စုံနိုင်ပေသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်မှုကာလ ကြာမြင့်လာလေလေ ..ကိုယ့်အရည်အသွေး မြင့် မားလာလေလေ...ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမှတဆင့် မြင့်မားလာသည့် ကိုယ့်အရည်အသွေးကို အခြေခံကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ကို လက်တွေ့ပွားများခြင်းဖြင့် ဝိမုတ္တိရသ ဟူသည့် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူတော်လူ ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေရန် အရည်အသွေးမြင့်မားသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေရန် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပြည့်စုံရပါမည်။

ဟိရီ ဩတ္တပ္ပ

(Shame to do evil,hiri)(Fear to do evil, attapa)

လူ့အရည်အသွေးကို မြင့်မားလာစေနိုင်သော ကိုယ် ကျင့်တရားများ လုံခြုံပြည့်စုံစေရန်အတွက် ဟိရီဩတ္တပ္ပတို့သည် အခြေခံကျသော တရားများ ဖြစ်ပေသည်။ မကောင်းမှုပြုရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်နေခြင်းသည် ဟိရီမည်၏။ ထိုဟိရီတရားထား

ခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကိုယ်ကို လေးစားခြင်း ဖြစ်၏။ အရှက်တရားကြောင့် မကောင်းမှုပြုလုပ်ခြင်းမှ ဝေးကွာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုပြုလုပ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ကဲ့ရဲ့ရှုပ်ချမှု အပြစ်တင်မှုကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဩတ္တပ္ပ တရားထားခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေးစားခြင်းဖြစ်၏ ။ ဤသို့ဖြင့် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုတို့ကြောင့် မကောင်းမှုပြုလုပ်ခြင်း မှ ဝေးကွာသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတရားနှစ်ပါးသည် လောကလူသားများအား အရှက် ကြောက်ဟူသော စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှ မကျော်လွန်မိစေ ရန် စောင့်ရှောက်သည့်အပြင် မကောင်းမှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ကာ လူသားလောကကို မပျက်စီးရအောင် စောင့်ရှောက်စေတတ် သောကြောင့် လောကပါလတရား(Guardian of the world) ဟု ခေါ်ပါသည်။ လောကတွင် အမေနှင့်သား၊ အဖေနှင့်သမီး၊ မောင်နှင့်နှမ၊ သားနှင့်သမီး အဖြစ်ဖြစ် နေရာမှန် ရပ်တည်နေနိုင် ကြသည်မှာ ထိုလောကပါလတရား နှစ်ပါးကြောင့်ပင်၊ အကယ်၍ ထိုလောကပါလတရားများ မရှိလျှင် လူသားတို့သည် မတွေးပုံ သည့် အပြုအမူများကို ပြုလုပ်လာနိုင်သည်။ တိရစ္ဆာန်လောက တွင် လောကပါလတရား မရှိသောကြောင့် အမေနှင့်သား၊ အဖေ နှင့်သမီး၊ မောင်နှင့်နှမ၊ သားနှင့်သမီးမှန်း မသိကြဘဲ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားများပင် ဖြစ်သော် လည်း ထိုတရားနှစ်ပါး မရှိလျှင် တိရစ္ဆာန်နှင့် မည်သို့မျှ ထူးခြား မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လောကကြီးကို သာယာစိုပြေစွာ အ လှဆင်ပေးနိုင်ပြီး လူသားများအား လူတော်လူကောင်းဖြစ်စေရန် အထောက်အပံ့ပေးနိုင်သောကြောင့် ထိုလောကပါလတရားနှစ်

ပါးသည် လူသားများအတွက် မရှိမဖြစ် ပြည့်စုံရမည့် တုနိုင်းမမီ ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ခု ပြည့်စုံရမည်မှာ 'သုတ' ဆိုသည့် အကြားအမြင် ဖြစ်ပါသည်။ သုတ အကြားအမြင်နှင့် ပတ်သက်၍ တုနိုင်းမမီ (၄)တွင် အကျယ်တစ်ဝင့် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဤတွင် မဖော်ပြတော့ပြီ။

စာဂ (Charity-)

စာဂ ဟူသည် စွန့်ကြဲခြင်း၊ လှူဒါန်းခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ စွန့်ကြဲခြင်းနှင့်လှူဒါန်းခြင်းသည် စွန့်လွှတ်တာခြင်း အတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း သုံးစွဲသည့် နေရာဌာနအားဖြင့် မတူညီကြပေ။ သိက္ခာဝါတော်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှ မိမိအောက်ငယ်သောသူအား ပေးကမ်းလျှင် စွန့်ကြဲပေးကမ်းသည်ဟု သုံးစွဲသကဲ့သို့ သိက္ခာဝါ တော်ငယ်သောသူက ကြီးသောသူအား ပေးကမ်းလျှင် လှူဒါန်း သည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြသည်။ လူများက သံဃာတော်များကို ဆိုလျှင် လှူဒါန်းသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြသကဲ့သို့ လူသား အချင်းချင်းဆိုလျှင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြ သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ စာဂတရား၏ သဘောကား စွန့်လွှတ်မှု ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စာဂ တရားနှင့်ပြည့်စုံသော လူတစ်ယောက်ကို ပတ်ဝန်းကျင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက ချစ်ခင်ကြပါသည်။ အားကိုးကြပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ရပ်ကွက်အတွက်ဖြစ် စေ၊ မြို့ရွာအတွက်ဖြစ်စေ လိုအပ်ရာရာ ပစ္စည်းများကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းနေလျှင် ထိုသူ့ကို မြို့ရွာနေလူများက ချစ်ခင်ကြသည့် အပြင် ပြောလိုက်သည့်စကားကိုလည်း ရိုသေစွာ လိုက်နာကြသ ဖြင့် ဩဇာတိက္ကမရှိသည်။ စာဂတရား မရှိဘူးဆိုပါလျှင် 'ဒီလူကပဲ

စီးနဲလိုက်တာ' ဟုဆိုကာ မည်သူမျှ မိတ်ဆွေမဖွဲ့ကြ သည့်အပြင် လူချစ်လူခင်လည်း မရှိတော့ပေ။ ပြောလိုက်သော စကားသည်လည်း အခွန်းတစ်ရာပြော၍ တစ်ခွန်းအရာမထင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စာဂတရားသည် လူသားတို့အလယ်တွင် အစွမ်းထက် မြက်လှသော ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

စာဂ နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောပါဦးမည်။ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က **ယဇ္ဇိကာရ** အမည်ရှိ အိုးဖုတ်သမားသည် ဘုရားသာသနာနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကျောင်းတော်တွင် မြက်မိုးကုဋီကျောင်း တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ရာ သက်ငယ်အမိုး လိုအပ်နေသည့်အတွက် ရဟန်းတော်များသည် ယဇ္ဇိကာရ အိုးဖုတ်သမား၏ အိမ်မှ သက်ငယ်အမိုးကို သွားရောက် ဖြုတ်ချ စဉ် မျက်မမြင်မိဘနစ်ပါးက 'ဒို့အိမ်အမိုးတွေ လာဖြုတ်ကြတာ ဘယ်သူတွေလဲ' ဟု မေးသောအခါ 'ကျောင်းက ကိုယ်တော်တွေ ပါ ဒကာကြီး-ဒကာမကြီး' ဟု ရဟန်းတော်များက ပြန်ဖြေပါသည်။ မျက်မမြင်မိဘနစ်ပါးက 'ကျောင်းကကိုယ်တော်တွေဆို ဖြုတ်ကြ ဖြုတ်ကြ' ဟု ပြောပါသည်။ ယဇ္ဇိကာရ အိုးဖုတ်သမား တောထဲမှ ပြန်လာသောအခါ ' သားရေ...ကျောင်းက သားရဲ့ကိုယ်တော် တွေ မြက်မိုးကုဋီကျောင်းဆောင် ဆောက်လုပ်ရာမှာ သက်ငယ် အမိုး မလုံလောက်သည့်အတွက် အိမ်ကအမိုးကို ယူခွင့်ပေးလိုက် တယ် သားရေယ...' ဟု မိဘများက ပြောသောအခါ ယဇ္ဇိကာရ လည်း လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ သူတို့မိသားစု၏ ထက်သန်သော စေတနာ ဖြင့် စွန့်လှူလိုက်ရသောကြောင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာပတ်လုံး အပြင်ဖက်၌ မည်မျှပင် မိုးရွာရွာ ယဇ္ဇိကာရအိုးထိမ်းသည်မိသားစု

နေခဲ့သည့် အိမ်နေရာတွင် ယခု အချိန်အထိ မိုးမစိုပေ။
ဤကား စာဂတရား၏ စွမ်းအားမြင့်မားပုံ အခြင်းအရာ ဖြစ်
ပါသည်။

ထို့ပြင် ဒါနတော ဘောဂ ဝါ ဟောတိ - စွန့်ကြဲပေး
ကမ်းလှူဒါန်းဝေငှ မြတ်ဒါနကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝများစွာ၌
မျက်နှာမငယ်ဘဲ အထက်တန်းကျကျ ဖြစ်ရလေသည်။
ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန် ပါပကံ မူလံ- စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုသည်
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မူလအစ တရားကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေ
သည်။ ဘဝသံသရာ ကျင်လည်ရာတွင် ထိုစာဂတရား ခေါင်းပါး
သောကြောင့် အများနှင့်မတူ ဖြစ်လေရာဘဝ အဆင့်အတန်း နိမ့်
ကျစွာ နေရသည့်အပြင် ပုစ္ဆိမဘဝိက ဟူသည့် နောက်ဆုံးဘဝ
ရောက်သည့်တိုင် ဆင်းရဲစွာဖြင့် အရိယာရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူ
သော သာဓကများလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာဂ သည်
ဘဝသံသရာတွင် အများနှင့်မတူ အဆင့်အတန်းမြင့်မားပြီး နိဗ္ဗာန်
တိုင်အောင် ပေါက်မြောက်စေနိုင်ကြောင်း အထောက်အပံ့
ကောင်းဖြစ်သောကြောင့် တုနိုင်းမမီသည့် ဥစ္စာတစ်ခု ဟု
ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ပညာ (Knowledge)

ပညာသည် အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်သော
အသိဉာဏ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသိဉာဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤနေရာ
တွင် သမ္မုဇဉ်တရားလေးပါးကို ပြောချင်ပါသည်။

သမ္မုဇညာ၏ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ- အသိဉာဏ်ပင်ဖြစ်
ကြောင်း မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူခဲ့သည့်
မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် နိဿယစာမျက်နှာ(၈၃-၈၄)မှတ်ချက်

အဓိပ္ပါယ်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ သမ္မုဇည
အသိဉာဏ်သည် လေးမျိုးရှိပါသည်။

အပြောအဆို စိတ်အကြံများအနက် တစ်ခုခုသည်
အကျိုးရှိမရှိဆိုသည်ကို ဦးစွာစဉ်းစားဆင်ခြင်ရပါသည်။
ထိုလုပ်ငန်းကိုလုပ်လျှင် အကျိုးရှိနိုင်သည်ဟု သိရှိပါက ထို
အလုပ်ကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဖြစ်
စေနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ အကျိုးမရှိ ဟုသိရှိပါက ထိုအလုပ်ကို
မလုပ်ဘဲ နေရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ အကျိုးရှိ မရှိကို စဉ်းစား
တွေးတောသည့် အသိဉာဏ်ကို သတ္တကသမ္မုဇဉ် ဟုခေါ်ပါသည်။

အလုပ်တစ်ခုခုသည် အကျိုးရှိသော်လည်း လုပ်သင့်
မလုပ်သင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရပါမည်။ အကျိုးအမြတ် အများကြီး
ရရှိမည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့်
မုချတွေ့ကြုံရနိုင်သည် ဟု သိလျှင် မည်မျှကောင်းကျိုးရမည် ဆို
စေဦးတော့၊ မလုပ်သင့်ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး မလုပ်ပါနှင့်၊
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တရားစကားပြောပေးခြင်းဖြင့်
အကျိုးရှိမည်ဟု သိသော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဆိတ်ကွယ်ရာ
တွင် နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်ခဲ့ပါက အကျိုးရှိသည်ကို သိပေမယ့်
မသင့်တော်သောကြောင့် မပြုလုပ်ရပေ။ အကျိုးလည်းရှိမည်၊
လုပ်လည်းလုပ်သင့်သည့် အရာဖြစ်လျှင် အသိဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစား
ကာ ပြုလုပ်ရပါမည်။ ထိုသို့ အကျိုးရှိသော်လည်း သင့်မသင့်ကို
ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည့် အသိဉာဏ်သည် သပ္ပာယ်သမ္မုဇဉ် ဟု
ခေါ်ပါသည်။

ထိုတရားနှစ်ပါးသည် လောကရေးရာ၊ဓမ္မရေးရာများ
အတွက် ကျေးဇူးများပေ၏။ ထိုတရား(၂)ပါးနှင့်ပြည့်စုံလျှင် လော
ကတွင် ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်၏ ။ လူသားလောကအတွက်

အလွန်အကျိုးရှိသော တရားနှစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။ထိုသမ္မုဇဉ တရားနှစ်ပါးသည် သမထလည်းမဟုတ်၊ ဂိပဿနာလည်း မဟုတ်၊ သမထဂိပဿနာ၏ အခြေခံ အထောက်အပံ့မျှသာ ဖြစ် ချေ၏။ ထိုသမ္မုဇဉ်(၂)ပါးကို ပါရိဟာရိကပညာဟု ဂိသုဒ္ဓိမဂ်၌ ခေါ် ဆိုထားပါသည်။

၃။ ဂိပဿနာတရား အားထုတ်နေသော ယောဂီမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟူသော ဂိပဿနာ၏ အာရုံ၌ မပြတ်နလုံး သွင်းမှု ၊ ရှုမှတ်မှုသည် **ဂေါစရသမ္မုဇဉ်** ဟုခေါ်ပါသည်။ သွား၊ရပ် ထိုင်၊ လျောင်းတို့တွင် မည်သည့်အမူအရာမျိုးကိုမဆို သတိပဋ္ဌာန် တရားလေးပါးနှင့်တကွ ထိုအာရုံလေးပါးကိုပင် ယောဂီ၏ကျက် စားရာ နယ်ပယ်အပိုင်ဖြစ်သောကြောင့် ဂေါစရဟု၎င်း၊ ထိုလေး ပါး၌ မပြတ်သိမှတ်မှု၊အသိဉာဏ်ကိုပင် ဂေါစရသမ္မုဇဉ် ဟု၎င်း၊ ခေါ်ဆိုရပါသည်။ အချုပ်ဆိုရသော် ယောဂီသည် ဂိပဿနာ တရား အားထုတ်ရာတွင် မပြတ်သော အမှတ်သတိဖြင့် ရှုမှတ်မှုပြည့်စုံခြင်းသည်ပင်လျှင် ဂေါစရသမ္မုဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဟု ဆိုရပါသည်။ နိဗ္ဗာန်လိုလားသည့် ယောဂီများသည် ဆိုခဲ့ပြီး သော ဂေါစရသမ္မုဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအော် ကြိုးစား မည်ဆိုပါလျှင် တရားထူးရနိုင်ပါကြောင်း အာဠိန္ဒက ကျောင်းနေ မဟာဗုဒ္ဓဒေဝမထေရ်အကြောင်း သာဓကတစ်ခုကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြပေးပါမည်။

မဟာဗုဒ္ဓဒေဝမထေရ်သည် (၁၉)နှစ်ပတ်လုံး ဆွမ်း ခံကြွသောအခါ ရှုမှတ်မှုဖြင့် ကြွတော်မူပါသည်။ ရှုမှတ်မှု လွတ် သွားလျှင် ထိုလွတ်သွားသောနေရာသို့ တစ်ဖန်ပြန်လာပြီး ရှုမှတ် မှုဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်သွားလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရှုမှတ်လွတ်ခဲ့သည် ထင် ရသော နေရာတိုင်းတွင် တစ်ဖန်ပြန်လာကာ ရှုမှတ်မှု

ဂေါစရသမ္ပုဇ်ဖြင့် ပြည့်စုံစေရန် အထူးကြိုးစားလျှက် တရားရှု မှတ်လာရာ အနစ်(၂၀) အတွင်း၌ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူ ခဲ့ပါသည်။

လမ်းမှား၍ မျက်စိလယ်နေသောသူသည် အမြင်ရှင်း က လမ်းမှန်ရောက်တတ်သကဲ့သို့ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားအ ပေါ်ဝယ် အသိရှင်းအမြင်ရှင်းသွားသည်ကိုပင် အသမ္မောဟသမ္ပု ဇ် ဟုခေါ်ပါသည်။

ရှင်းလင်းပါဦးအံ့...

ယောဂီသည် သွား၊ရပ်၊ထိုင်၊လျောင်း စသည်တို့၌ မပြတ်နလုံး သွင်း ရှုမှတ်လျက် ရှုမှတ်မှုစွမ်းရည် မြင့်မားလာလျှင် ဖြစ်ပေါ်သမျှ သော သဘောတရား အာရုံတစ်ခု၊ ထိုအာရုံကို သိနေတာက တစ်ခုဟု ဉာဏ်တွင် သိမြင်လာပါသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ရှုမှတ်မှု ဉာဏ် စွမ်းအားမြင့်မားလာသောအခါ ဖြစ်ပေါ်သမျှသော သဘောတရားများည် ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်ပျက်သွားသည် ဟု ရှုမှတ်ဆဲတွင် တီဗ္ဗိဖန်သားပြင်၌ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ တွေ့ မြင်ရသကဲ့သို့ အသိအမြင် ရှင်းသွားပါသည်။ ထိုသို့မပြတ် ရှုမှတ်ဆဲတွင် အသိရှင်းသွားသည်ကိုပင် အသမ္မောဟသမ္ပုဇ် ဟု ခေါ်ဆိုရပါသည်။ ထိုအသိမြင်ရှင်းသည့် အသမ္မောဟသမ္ပုဇ် သည် မပြတ်ရှုမှတ်မှု ဂေါစရာသမ္ပုဇ် အတွင်းမှာသာ ဖြစ်နိုင် သည်။ တွေးတော၍ဖြစ်စေ၊ ရှုမှတ်မှုကွာဟနေ၍ဖြစ်စေ၊ အသိဉာဏ် မဖြစ်လာနိုင် ဟူလို။

အချုပ်ဆိုရသော် အသိဉာဏ်ဟူသည့် ပညာသည် လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟစသော ကိလေသာများ မဖြစ်စေရန် ထိန်းချုပ် (Control) ပေးနိုင်သောကြောင့် လူသားအား စိတ်စွမ်း ရည် မြင့်မားစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသိဉာဏ်သည်

လူသားများအတွက် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ တုနှိုင်း၍မမီနိုင်
အောင်ပင် အစွမ်းထက်လှပေသည်။

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့် ဥစ္စာ(၇)မျိုးသည် လူ့အရည်အသွေး
ကို မြင့်မားစေပြီး၊ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်စေနိုင်သောကြောင့်
စာဖတ်သူများသည် ထိုတုနှိုင်းမမီ ဥစ္စာ(၇)မျိုးကို ရယူသုံးစွဲခြင်း
ဖြင့် အရည်သွေးမြင့်မားသည့် ဘဝတိုင်း လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြ
သည့် လူတော်လူကောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေကြောင်း ရေးသား
လိုက်ရပါတော့သတည်း။

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

တုနိုင်းမမီ ၈

အကောင်းဆိုးအရသာ

တရားအားထုတ်သည်အခါ ဆင်းရဲမှာကို
ကြောက်စရာမလိုပေ၊ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင်
မိမိသွားရမည်လမ်းသည်
ဤဆင်းရဲသည်လမ်းမှ
ကျော်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်...

တုနိုင်းမမိ(၈)

အကောင်းဆုံးအရသာ

ချို၊ ချဉ်၊ စပ်၊ ဖန်၊ အငန်၊ အခါး ဟူသော အရသာ(၆) မျိုးသည်၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တွဲယှဉ်ပေါင်းစပ်ထားလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ဖွယ်အရသာကိုဖြစ်စေတတ်ကြ၏။ တန်ဆေးလွန်ဘေးဟူသည့်အတိုင်း နှစ်သက်လွန်း၍ လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ စားမိလျှင်လည်းကောင်း၊ ထားသင့်သည့်အချိန်ထက် ပိုလွန်ကာထားမိ၍သော်လည်းကောင်း၊ လူကိုဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ဖြစ်စေတတ်သည်။

သစ္စာဆိုသည့်အရသာကား ထိုသို့မဟုတ်၊ အခြားအဆာတွေကို တွဲယှဉ်ပေါင်းစပ်ထည့်စရာမလို၊ ပကတိပင်ကိုက ကောင်းမြဲကောင်းနေသဖြင့်၊ မည်မျှလောက်များများ၊ မည်မျှပင်ကြာစေကာမူအန္တရာယ်မဖြစ်တတ်သည့်အပြင် ကြာလေကောင်းလေ ဟောင်းလေသစ်လေပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင်လောကနယ်ပယ်၌ ပျံ့နှံ့နေသည့်သစ္စာတရားရှိသကဲ့သို့ မေ့နယ်ပယ်တွင်လည်း၊ သစ္စာတရားများ ပျံ့နှံ့နေပေသည်။

လောကနယ်ပယ်တွင်ပျံ့နှံ့နေသောသစ္စာသည် 'ကတိသစ္စာတည်သောအခါ နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်' ဟူသည့်အတိုင်းကတိသစ္စာတည်သောအခါ တန်းဖိုးမရှိသည့်နွယ်မြက်သစ်ပင်များသည်ပင်လျှင် ဆေးဖက်ဝင်နိုင်ကာ အနာရောဂါပျောက်နိုင်ပေသည်။

သစ္စာအရသာ၌တည်ခဲ့လျှင် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသောမြစ်ကြီး၏ ရေအလျင်သည် ရပ်သွားသကဲ့သို့ ထိုရေအလျင်ကိုပင်မြေကြီးသဖွယ်ပြုကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်နိုင်သေး၏။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက မဟာ ကပ္ပိနမင်းနှင့် နောက်ပါအမတ်တစ်ထောင်တို့သည် ကုက္ကုဒ္ဓ ဝတီ ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဘုရားဖူးရန်သွားကြရာတွင် လမ်းခရီး၌ အပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ကိုရောက်ရှိကြလေသည်။ ထိုအခါ မဟာကပ္ပိနမင်းက 'ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ရေသည်ရေမဟုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်စေသတည်း'ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လျှက် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုနှစ်လုံးသွင်း၍ ထိုမြစ်ကို ကူးသောအခါ မြင်း၏ခွာကိုသော်မှရေမစိုဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ တစ်ဖန် နီလဝါဟနာဖြစ်ကိုရောက်သောအခါတွင်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်၍ တရားဂုဏ်တော်နှလုံးသွင်းကာ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မြစ်များကိုကူးဖြတ်ရာ၌ ဖေါင်မပါ သင်္ဘောမပါဘဲ အဆင်ပြေစွာ မြစ်သုံးစင်းကို ဖြတ်ကူးနိုင်ခြင်းသည် မဟာကပ္ပိနမင်း၏သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်အရသာ အစွမ်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှသာမက ပရိတ်တော်လာ ဘုရားအလောင်းတော် ငုံးမင်း၏ သစ္စာအရသာကလည်း ကြားရသူအဖို့ သနားစရာကောင်းလှသကဲ့သို့ ကြည်ညိုစရာ၊ အံ့ ဩစရာလည်းကောင်းလှပေသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်ငုံးမင်းဖြစ်စဉ်က တောမီးကြီးလောင်ကျွမ်းစဉ် မိခင်ဘခင်များမှာ အသက်ဘေးကိုကြောက်ရွံ့သဖြင့် မီးဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရာ အလောင်းတော်ငုံးမင်းတစ်ဦးတည်းသာ တောထဲ၌ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်တောမီးကြီးလောင်လျှက် ပြေးမလွတ်ဖြစ်နေစဉ် ငုံးမင်းက 'ငါ၏မိခင် ဖခင်များသည်အသက်ဘေးကိုကြောက်လှသဖြင့် မီးနှင့်ဝေးရာအခြားသို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြလေပြီ။ ငါ့မှာငယ်သေး၍ပြန်လည်းမပြန်နိုင် သွားလည်း မသွားနိုင်ပေ။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် တောမီးကြီးငြိမ်းပျောက်ပါစေသတည်း'ဟု

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ရာ တောမီးကြီးသည် တစ်ခဏချင်း ပင်ငြိမ်းပျောက်သွားလေတော့၏။ ထိုသစ္စာအရသာကြောင့် အလောင်းတော်ရှိရာ တစ်ဆက်ခြောက်မင်းပယ်စာ အရပ်သည် လည်း ကမ္ဘာတည်သမျှ ကာလပတ်လုံး မီးဘေးမှ လွတ်ကင်း လျှက်ရှိပါသည်။

နောက်သစ္စာအရသာတစ်ခုကား ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်း ဖြစ်စဉ်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘုရား အလောင်းတော်သည်၊ မျောက်ပေါင်းရှစ်သောင်းကို ရှေ့သွားခေါ် ဆောင်ပြု၍ အုပ်ချုပ်ရသောမျောက်မင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်နေ့ သ၌ မျောက်အပေါင်းတို့ နေထိုင်ကျက်စားသည့်တောထဲတွင် ရေ ကန်ကြီးတစ်ခုရှိပါသည်။ မျောက်အပေါင်းသည် ထိုရေကန်ကို မသောက်ကြသေးဘဲ၊ ဘုရားအလောင်းတော်မျောက်မင်းအလာ ကိုစောင့်မျှော်နေကြပါသည်။ မျောက်မင်းရောက်ရှိလာပြီးရေကန် ၏အခြေအနေကို စုံစမ်းသောအခါ ရေကန်ထဲသို့ အဆင်းခြေရာ သာမြင်ရပြီး အတက်ခြေရာမမြင်ရသောကြောင့် `ဧကန္တ ဒီရေ ကန်သည် ဘီးလူးစောင့်သောကန် ဖြစ်ရပေမည်'ဟုတွေးကာ မျောက်များကို ကန်ထဲသို့ မဆင်းခိုင်းခဲ့ပေ။ သို့နှင့် ရေကန်စောင့် သောဘီလူးသည် မျောက်များမဆင်းလာသောကြောင့် နှလုံးမ သာမယာဖြစ်ကာ ရေကိုနှစ်ခြမ်းခွဲ၍ ကုန်းပေါ်တင်လာပြီး မျောက် များအား `ဘာဖြစ်လို့ များရေကန်ထဲမဆင်းရတာလဲ'ဟု မေးလေ ၏။ `ကျုပ်တို့ဆင်းရင်သင်စားတာ ခံရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ် တို့ကန်ထဲမဆင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။'ဟု မျောက်မင်းကပြန်ဖြေ သောအခါ ဘီးလူးက `ရေကန်ထဲဆင်းလာတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ တစ်ကောင်မှ အလွတ်မပေးခဲ့ ဖူးဘူး၊ သင်တို့ဆင်းရင်လည်းစား ရမှာပဲ'ဟု ပြောလေ၏။ `အသင်ဘီးလူးမစားနိုင်အောင် ကျုပ်တို့

ရေကန်ထဲမဆင်းဘဲရေကိုသောင်နိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်'ဆို ပြီးဖြည့်ကျင့်ခဲ့သောပါရမီသစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်သစ္စာဆိုကာရေကန် အနီးရှိအဆစ်ပါသည့်ကျူရိုးကိုယူ၍ပါးစပ်ဖြင့်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာ ကျူရိုးအတွင်း၌အဆစ်မရှိတော့ဘဲ တစ်ပေါက်တည်းဖြစ်သွားရ လေတော့သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် မျောက်အပေါင်းတို့သည် ကုန်းပေါ် ကနေ၍ ကျူရိုးနှင့် ကန်ထဲရှိရေကို သောက်သုံးကြရသည့်အပြင် ဘီလူးစားမည့် အန္တရာယ်မှလည်း လွတ်ကင်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒကရက္ခဘီလူး စောင့်သော ရေကန်အ နီးမှ ကျူပင်ကျူရိုးတို့သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာပတ်လုံးအဆစ်မပါ အ ခေါင်းတစ်ခုတည်း တည်ရှိနေခြင်းသည် ဘုရားအလောင်းတော် မျောက်မင်း၏ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်အရသာပင်ဖြစ်သည်။

က္ခမာတည်သရွေ့ တည်ရှိမည့် ကပ္ပဠိတိ လေးမျိုးကို ဤနေရာတွင်ဗဟုသုတ အလိုငှာ ဖော်ပြပေးလိုပါသည်။ ထိုလေး မျိုးမှာ။

- (၁) လဝိမာန်၌သိကြားမင်း နှိပ်ခဲ့သည့် ယုန်ရိပ်သည် ဤက္ခမာပတ်လုံး တည်နေမည်။
- (၂) ဘုရားအလောင်းတော် ငုံးမင်း သစ္စာပြုရာ တစ်ဆယ့် ခြောက်မင်းပယ်စာ အရပ်တွင် တစ်က္ခမာပတ်လုံး မီးမလောင်ပေ။
- (၃) ယဇ္ဇိကာရအိုးထိန်းသည်နှင့် မိဘတို့နေသည့် အိမ်နေ ရာတွင်၊ ဤက္ခမာပတ်လုံး မိုးဘယ်လောက်ရွာရွာ မိုးမစိုပေ။
- (၄) ဒကရက္ခဘီလူးစောင့်သော ရေကန်ကိုဝန်းရံ၍ ပေါက် နေသောကျူရိုးတို့သည်တစ်ခုတည်းသောအပေါက်ရှိခြင်းတို့ဖြစ် ပါသည်။

သစ္စာအရသာ၏အစွမ်း ထက်မြက်မှုသည် ယခင်က သာမဟုတ်သေး ၊ ယခုမကြာသေးမီ အင်းဝခေတ်အတွင်းတွင်

သစ္စာနှင့်ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များအတွက် ထင်ရှားသောသမိုင်းမှတ်တိုင်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ စိတ်ဝင်းစားဖွယ်ရာကောင်းလွန်း၍တင်ပြပါဦးမည်။

အင်းဝခေတ်သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် တောင်ဖီလာဆရာတော် ဟူ၍ ထင်ရှားပေါ်ထွန်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုမထေရ်သည်၊ တောင်ဖီလာတောရ၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝတစ်ကြောတွင် ထိုအချိန်ကမိုးအလွန် ခေါင်ကာ အစာရေစာများ ငတ်ပြတ်ခဲ့ကြသောကြောင့် ထိုနယ် တစ်ဝိုက်တွင် မကောင်းမှုဒုစရိုက်များ အလွန်ပေါများနေသည့် အတွက် အချိန်မတော်သွားလာရဲသူ မရှိသလောက်ပါပေ။

တစ်နေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန် အကာလအခါမဲ့တွင် ဆံပင်ဖါးလျားချဖြင့်ဝတ်ထားသော အဝတ်များစုတ်ပြတ်ကာဒုက္ခ အပူမီးများတောက်လောင်နေသော ဒကာမတစ်ဦး ဆရာတော်ထံ ရောက်ရှိလာပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် သူမက ဒုက္ခဖြစ်လာသော ကြောင့်ကျောင်းတွင်တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ပြုပါရန်လျှောက်ထား လေ၏။ ဆရာတော်သည် ဝိနည်းတော်အရ မာတုဂါမနှင့်တစ်ည တာအတူနေမည့်အရေးကို အလွန်ဝန်လေးသော်လည်း ဒုက္ခဖြစ် သူကို နှင်လွှတ်ရန်မှာလည်းခက်နေသည်။ တစ်မိုးတစ်ယံတည်း တွင်အတူနေ၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူမ၏ အားကိုးလွန်းသောမျက်နှာကို မြင်ရသောကြောင့် မတတ်သာဘဲ ကျောင်း၏အပြင်ဘက်စင်္ကြံတွင် တစ်ညတာနေခွင့်ပြုလိုက်ပေ သည်။ ဤသို့ တစ်မိုးတစ်ယံတည်းဖြစ်နေ၍ ဆရာတော်သည် ည အချိန်တွင် လုံးဝမအိပ်ဘဲ သူမကြောင့်ငါသည် ဘာဝနာအလုပ် ကိုညလုံးပေါက်ရှုမှတ်ရပေသည်ဟု တွေးကာ တစ်ညလုံးတရားရှု

မှတ်နေလေတော့သည်။(သူတော်ကောင်းကြီးများ၏စိတ်နေ
သဘောထားသည်အတုယူဖွယ်ကောင်းလေစွ)

မကြာမီ သူမသည် အပြင်ဘက်တွင်နေရသည်မှာ
ကြောက်စရာကောင်းလှ၍ ကျောင်းခန်းအထဲတွင်နေခွင့်ပေးမည့်
အကြောင်း အပြင်ကနေ ပိတ်ထားသောတံခါးကိုလက်ဖြင့်ခေါက်
ကာ သနားစဖွယ်အကူအညီတောင်းလာ၏။ မတတ်သာရကား
သူမအားကျောင်းခန်းအထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပေးကာ ဆရာတော်သည်
ကျောင်းအပြင်ဘက်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူပါတော့သည်။

မိုးသောက်ယံရောက်လုနီးနီးအချိန်သို့ ရောက်သော
အခါ သူမသည် ဆရာတော်အနီးသို့ ကပ်လျက် ယခုပင်ခြေသ
လုံးကိုသိုင်းဖက်တော့မည်ဟန်ဖြင့် `ကယ်တော်မူပါ'ဟု သနားစ
ဖွယ်တောင်းပန်နေပြန်သောကြောင့် ဆရာတော်သည်အကြံရ
ကာ ကျောင်းနံရံတွင်ထိုးစိုက်ထားသည့် တံပူသတ်သည့်ခါးမကို
ယူ၍သူ့ခြေသလုံးကိုခါးဖြင့်မွန်းပါလေတော့သည်။ ခြေသလုံး
တွင်သွေးများထွက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါတွင်မှ
`ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်မ မှားပါပြီဘုရား'ဟုလျှောက်
ကာ မနက်လင်းသည်နှင့် သူမထွက်ခွာသွားပါလေတော့သည်။

သူမသည်မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ရှင်ဘုရင်ထံ
ရောက်လျှင် `မှန်ပါဘုရား အရှင်မင်းကြီးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း
ဆရာတော်၏အကျင့်သီလကိုတပည့်တော်မ ဖျက်ဆီးခဲ့ပါပြီ
ဘုရားဟုကြောက်လှသောကြောင့် အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ
လိမ်လည်၍ လျှောက်တင်လေတော့သည်။ ထိုသတင်းသည်
တစ်ခဏချင်း လျှင်မြန်စွာ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ
မကြာမီ မင်းကြီး သည် နောက်ပါ မူးကြီးမတ်ရာ
မောင်းမမိသံများနှင့်အတူ အလှူပေးလေဟန်းပြုကာ

ဆရာတော် ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ သို့နှင့်ဆရာတော်သည် ရောက်ရှိလာသောပရိသတ် များ၏ သံသယကိုဖြေဖျောက်နိုင်ရန် ယခုအချိန်တွင် ငါ့အား သစ္စာမှတစ်ပါး အခြားအားကိုးစရာ ဟူ၍ မရှိတော့ပါဟု တွေးကာ ငါ၏ သီလပျက်စီးခဲ့ပါမူ ဤဓမ္မသည် ချသောခဏတွင် ရေ၌ မြုပ်ပါစေသား” သီလစင်ကြယ်ပါမူ ဓားမသည် ရေပေါ်တွင် ကူးစေသား” ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဓားမကို ရေတွင် ချလိုက်၏။ ဓားမသည် လူစကားနားလည်သည့်ပမာ ရေပေါ်တွင် ပေါ်ကာ ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဆန်တက်ကာ ကူးခတ်သွားလေ၏။ မင်းကြီးနှင့် တကွ ပြည်သူပြည်သားများသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရ၍ ဆရာတော်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ပို၍ ကြည်ညိုကြလေတော့၏။ ယခုအချိန်ထိ တောင်ဖီလာတောရ အနီးတွင် ဓားမကူးကန်ဟူ၍ ရှိနေပေသေးသည်။ ဆရာတော်၏ သစ္စာအစွမ်းထက်ပုံမှာ အံ့မခန်းရုံမျှမက မည်သည့်အရာနှင့်မျှလည်း တုနိုင်၍ မမီနိုင်ပါချေ။ ဤသို့ဖြင့် တုနိုင်မမီ သစ္စာအရသာ၏ အရည်အသွေးကား ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ထို့အတူ ဓမ္မအင်ပါယာကြီးတွင်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓထုတ်ဖော်တော်မူခဲ့သော တုနိုင်မမီ ဓမ္မသစ္စာတရားများမှာ ယခုထက်တိုင် ထင်ရှားရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဓမ္မသစ္စာတရားများကို အမှန်တကယ်အသုံးပြုသူတိုင်း တွေ့မြင်ခဲ့ကြသည်မှာ ယခုထိတိုင်ပင်သစ်လွင်တောက်ပ နေသည့်အပြင် မည်သည့်အခါမျှ upcate လုပ်စရာမလိုပေ။

က္ခမ္မာအဆက်ဆက် မြတ်ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်တို့၏ ကြီးပမ်းတော်မူချက်ဖြင့် ပြန်လည် ဖော်ထုတ်တော်မူခဲ့ကြသကဲ့သို့ ဤယခုအခါတွင်လည်း ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်သည်

ပြန်လည်ဖော်ထုတ်တော်မူခဲ့သောကြောင့် ယခုလိုလူနတ် ဗြဟ္မာများစွာတို့သစ္စာမွေ့ကို သိခွင့်ရနေကြပေသည်။ သိခွင့်ရ သည်နှင့်အမျှ ဆင်းရဲအဆုံးသို့ ရောက်ရှိကာ လောကမှထွက် မြောက်တော်မူခဲ့ကြသည့် သူတော်ကောင်းကြီးများ၏ အရေအ တွက်သည် တစ် နှစ် သုံး လေး ဂဏန်းရေးချက် မရေတွက်နိုင် တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် လောကလူသားများအတွက် တကယ့် တုနင်းမမီ သစ္စာမွေ့များ (သဘာဝအမှန်တရားများ) ဟုပြောလျှင် မှားမည်မထင်ပေ။ ထိုသဘာဝအမှန်တရားကား အရေအတွက် အားဖြင့်လေးမျိုးရှိပါသည်။

(၁) ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား

ထိုသစ္စာတရားကို သိရန်အတွက် ဦးစွာမိမိရရှိထား သည့် ဘဝခန္ဓာအား မိမိကိုယ်တိုင်သုတေသနပြုလုပ်ကာ သဘာဝတရားများတွေ့မြက်ရန် လေ့လာရပါသည်။ ဤသည်ကို ပင်တရားအားထုတ်သည်ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ယောဂီသည် တရားရှုမှတ်မှု အချိန်ကာလ ကြာလာသောအခါ ရှုသိစရာ အာရုံ နှင့် ထိုအာရုံကို ရှုသိသောစိတ် ဤအရာနှစ်ခုမှတစ်ပါး မည်သည့် အရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ သွားသည့်အခါတွင် သွားသည့်အာရုံနှင့် ထိုအာရုံအပေါ် သိစိတ် ၊ ထိုင်သည့်အခါတွင် ထိုင်သည့်အာရုံနှင့် ထိုင်သည့်စိတ်၊ ရပ်သည့်အခါတွင်လည်း ရပ်သည့်အာရုံနှင့် ရပ် သည့်စိတ်၊ လျောင်းသည့်အခါတွင်လည်း လျောင်းသည့်အာရုံနှင့် လျောင်းသည့်စိတ်၊ စားသည့်အခါတွင်လည်း စားသည့်အာရုံနှင့် စားသည့်စိတ်၊ မြင်သည့်အခါတွင် မြင်သည့်အာရုံနှင့် မြင်သည့် စိတ်၊ ကြားသည့်အခါတွင် ကြားသည့်အာရုံနှင့် ကြားသည့်စိတ် ဖြင့် မည်သည့်အချိန်မှာပင်ဖြစ်စေ ရှုသိစရာအာရုံနှင့် ထိုအာရုံအ ပေါ် ရှုသိစိတ် ဤနှစ်မျိုးမှလွဲ၍ `ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ`

ဟူ၍မရှိပေ ဤတွင် ရှုသိစရာအာရုံကား ရုပ်တရားဖြစ်ပြီး ရှုသိစိတ်က နာမ်တရားဖြစ်ပါသည်။ ထိုရုပ်နာမ်တရားကိုပင် ဘဝ ဟုခေါ်ကြပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရှုမှတ်မှုအား မြင့်တက်လာသော အခါ ရှုမှတ်နေသောယောဂီမှာ `အာရုံတည်းဟူသောအကြောင်း တရားကြောင့် ရှုသိစိတ်ဟူသည့် အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်လာရတာ ပဲ`ဟု ရုပ်နာမ်အကြောင်းအကျိုးကို ရှုသိဆဲတွင် သိမြင်လာရပေ သည်။ (စဉ်းစားတွေးတော၍ သိသည့်သုတမယဉာဏ် မဟုတ် သည်ကို သတိပြု)။

ထိုမှတစ်ဆင့် ရှုမှတ်မှုစွမ်းရည်မြင့်မားလာသောအခါ ရုပ် နာမ်၏ မမြဲ၊ ဆင်းရဲ၊ အစိုးမရသည့် သဘော သိမြင်၍ ထိုမှတစ် ဆင့် ယောဂီသည် ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ မပြတ် ဖြစ်ပျက်မှုကို သိ မြင်ရလေ၏။ ထိုသို့ သိမြင်လေလေ ဘဝ၏ ဆင်းရဲအမှန်တရား ကိုသိမြင်လေလေဖြစ်ပေသည်။ ထိုဘဝဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား သည် ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ မပြတ် ဖြစ်ပျက်မှုပင်ဖြစ်ပေတော့ သည်။ ဘဝဆင်းရဲမှုကို များများသိမြင်လေလေ ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်ဖို့ ရာနီးလေလေ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် တရားအားထုတ် သည့်အခါ ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်စရာမလိုပေ။ ဘာကြောင့်ဆို လျှင် မိမိသွားရမည့် လမ်းသည် ဤဆင်းရဲသည့် လမ်းမှ ကျော် ဖြတ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်းရဲသည့် သဘာဝအမှန်တရားကို သိချင်သပ ဆို လျှင် တရားရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် ဘဝကို ဓမ္မနှင့်အညီ သုတေသနပြုရ မည်ဟု သတိချပ်သင့်ပေသည်။

(၂) ဆင်းရဲကြောင်းအမှန်တရား

ဆင်းရဲကြောင်းတရားဆိုသည်မှာ ဘဝဓန္ဒာအသစ်ဖြစ် ပေါ်ကြောင်း သမုဒယတဏှာပင်ဖြစ်၏။ `ယာယံတဏှာပေါ

နေ့ဗ္ဗဝိကာ” တကုာလောဘတရားသည်ဘဝအသစ်ကို တစ်ဖန်ဖြစ်စေတတ်၏ဟု ပြဆိုထားရာ ဘဝခန္ဓာအသစ်ဖြစ်ကြောင်းဆင်းရဲကြောင်းအမှန်တရားမှာ တကုာလောဘပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလောဘကိုပင်လျှင် သမုဒယသစ္စာဆင်းရဲကြောင်း အမှန်တရားဟုခေါ်ပါသည်။

(၃) ဆင်းရဲချုပ်ခြင်းအမှန်တရား

ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းတကုာတရားကို ဓမ္မနှင့်ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် တကုာချုပ်လျှင်ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းသည်။ ဤသည်ကိုပင် နိယောဓ သစ္စာ ဆင်းရဲချုပ်ခြင်းအမှန်တရားဟုခေါ်ပါသည်။

(၄) ဆင်းရဲချုပ်ကြောင်းအမှန်တရား

ထိုအမှန်တရားကို ဆင်းရဲချုပ်ကြောင်းဖြစ်သည့်ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါမဂ္ဂင်ဟုခေါ်ပါသည်။ ပုဗ္ဗဘာဂ- မဂ်၏ရှေးအဖို့၊ ပဋိပဒါ- ကျင့်ရမည့်၊ မဂ္ဂ-လမ်းဖြစ်သည်။ မဂ်၏ရှေးအဖို့ကျင့်ရမည့်အကျင့်တရားမှာ မဂ္ဂင်(၈)ပါးအကျင့်တရားဖြစ်ပါသည်။ ထိုမဂ္ဂင်(၈)ပါးအကျင့်တရားကို မည်သို့အသုံးပြုမည်နည်း။ အသုံးပြုပုံကား သတိပဋ္ဌာန်တရားကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာ၌အကျဉ်းချုံးကာနားလည်လောက်ရုံမျှ ဖော်ပြပေးပါမည်။

ယောဂီသည် တရားရှုမှတ်မည်ကြံသောအခါ လူဆိုလျှင်ငါးပါး၊ ရှစ်ပါးသီလဆောက်တည်ရသကဲ့သို့ သာမဏေဆိုလျှင်သာမဏေသီလ၊ ရဟန်းဆိုလျှင် ရဟန်းသီလလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းကြရပါမည်။ ထိုစောင့်ထိန်းသောသီလတရားများသည် သီလမဂ္ဂင်မည်၏။

ယောဂီသည် ရှုမှတ်ရမည့်အာရုံ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုအာရုံကို ရှုမှတ်နိုင်စေရန် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးခြင်းသည်သမ္မာဂါယမ-မဂ္ဂင်မည်၏။

အာရုံပေါ်တိုင်းအမှတ်ရနေခြင်းသည်သမ္မာသတိမဂ္ဂင်မည်၏။ အာရုံပေါ်တွင်ရှုသိစိတ်ကပ်၍တည်နေခြင်းသမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်မည်၏။ ဤကားသမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးဖြစ်ပါသည်။

တရားရှုမှတ်သောအခါ ရှုစိတ်ကိုအာရုံပေါ်သို့ ရောက်အောင်တင်ပေးရပါသည်။ ဤသည်ကိုပင်သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်ဟုခေါ်၏။ အာရုံနှင့်ရှုသိစိတ် တွေ့ဆုံတိုင်းအမှန်အတိုင်းသိတာက သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်မည်၏။

အချုပ်ဆိုရသော်သတိပဋ္ဌာန်တရားပွားများခြင်းသည်ပင်လျှင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်တရားဖြစ်၍ ထိုအကျင့်တရားများကိုကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် သဘာဝအမှန်တရားအား အဆင့်ဆင့်သိမြင်ပြီး မဂ်ဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုကာလောကအဆုံး(ဆင်းရဲအဆုံး) ရောက်ကြရသောကြောင့် သဘာဝအမှန်တရားဆိုသည့်အရိယသစ္စာတရားသည် သစ္စာတရားမှန်သမျှတို့တွင် တုနိုင်းမမီသောသစ္စာတရားဖြစ်ကြောင်းတင်ပြရေးသားလိုက်ရပါတော့သတည်း။

XXXXXXXXXXXX

တုနိုင်းမမီ ၉

အံ့ဖွယ် သာသနာ

ကွန်ပျူတာများတွင် ဆော့ဖ်ဝဲလ် ပရိုဂရမ်များဖြင့်
ပြဿနာမျိုးစုံကို ဖြေရှင်းကြရသကဲ့သို့
ယခုခေတ်ပေါ်ထွန်းနေသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်း
နည်းနာနိဿယများစွာတို့၏
အမှန်အမှားကို 'သတိပဋ္ဌာန်'ဆိုသည့်
ဓမ္မဆော့ဖ်ဝဲလ် ဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ပါသည်...

တုနိုင်းမမိ(၉)

အံ့ဖွယ်သာသနာ

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် တရားဒေသနာဟောဖော်ညွှန်ကြားရာတွင် လူတို့၏အဇ္ဈာသယနှင့်လျော်ညီစွာ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာများနားလည် သဘောပေါက်စေရန် မြင်းသမားလာလျှင် မြင်း ဥပမာ၊ နွားသမားလာလျှင် နွားဥပမာ၊ တံငါသည်လာလျှင်တံငါ ဥပမာ၊ ဇနီးမောင်နှံနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အိမ်ထောင်ရေး ဥပမာ-စသည်ဖြင့် ဓမ္မနှင့်လျော်ညီစွာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံဖြင့် ဓမ္မရေးရာများကို ကျွမ်းကျင်ပြောင်မြောက်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်အပြင် ဓမ္မနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အကျိုးရှိမည်ဆိုပါက လူနတ်ဗြဟ္မာ မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ သားတော်ရာဟုလာပမာကဲ့သို့ မခြား၊ စိတ်တော်ထားကာ ဟောကြားဆုံးမ ချေချွတ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဆုံးမတော်မူချက်များကိုပင်လျှင် `သာသနာ'ဟု ခေါ်တွင်ကြပေသည်။ ထိုသာသနာကို လိုက်နာကျင့်သုံးသူ လူနတ်ဗြဟ္မာများသည်၊ အိုနာသေ ဘေးဆိုးကြီး များမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည့်အပြင် ရှေးကမ္ဘာပေါင်းများစွာကလည်း ထိုဘေးဆိုးကြီးများကလွတ်မြောက်ခဲ့သူများရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင်လည်း လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀)က ပွင့်တော်မူခဲ့သည့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တွင် အိုနာသေဘေးက လွတ်ကင်းကာ ကျွတ်တမ်းဝင်တော်မူခဲ့ကြသည်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ပိဋကတ်တော်မှတ်တမ်းအရ အရေးအတွက်များလှပါပြီ။ မြတ်ဗုဒ္ဓ အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးသူများသည် ယခုလည်း ထိုဘေးဆိုးကြီးများမှ လွတ်မြောက်ဆဲ၊ နောင်လည်းလွတ်မြောက်ကြဦးမည်မှာ သေချာလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်လောကတွင်တစ်ခြားမည်သည့်အဆုံးအမပင်ဖြစ်စေ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ

ဖြစ်သည့်သာသနာတော်ကြီးကိုယှဉ်နိုင်သည်(တုန့်ခံမိသည်)ဟူ၍မရှိခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ယခုလည်းရှိမည်မဟုတ်နောင်လည်းရှိမည်မဟုတ်ပါချေ။

ထိုသာသနာတော်နှင့်ပတ်သက်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်အခါက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နဠေရု အမည်ရှိသည့် တမာပင်ရင်းတွင်သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မဟာရာဒ အသူရာက `အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားရဲ့ သာသနာတော်အတွင်းမှာ အရှင်ဘုရားရဲ့တပည့်သာဝကတွေဟာ ဘာကြောင့်များပျော်မွေ့နေကြတာလည်းဘုရား"ဟုမေးလျှောက်ပါသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက `မဟာရာဒ'-အံ့ဖွယ်(၈)ပါးနှင့်ပြည့်နှက်နေသည့် မဟာ သမုဒ္ဓရာကြီးမှာ သင့်ရဲ့အသူရာများပျော်မွေ့နိုင်ကြသလို အံ့ဖွယ်(၈)ပါးနှင့် ပြည့်စုံနေတဲ့ ငါဘုရားရဲ့သာသနာတော်မှာ တပည့်သာဝကတွေဟာ ပျော်မွေ့နေနိုင်ကြပေတယ်" ဟု မိန့်တော်မူကာ ထိုအကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်အဋ္ဌကနိပါတ် တွင် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

**အံ့ဖွယ်(၈) ဖြာ မဟာသမုဒ္ဓရာ-
အစဉ်နက်ဂုမ်း-**

၁။ မဟာသမုဒ္ဓရာကြီးသည်ကမ်းပါးအစပ်ကစပြီးအစဉ်အတိုင်း တစ်လက်မ နှစ်လက်မ တစ်ပေ နှစ်ပေ၊ တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်၊ တစ်မိုင် နှစ်မိုင် စသည် အစဉ်အတိုင်း နက်ရှိုင်း နက်ရှိုင်းလာပါသည်။ ထိုသို့နက်ရှိုင်းလာရာမှ မဟာသမုဒ္ဓရာကြီး၏ အလယ် ဗဟိုချက်မ (centre) နေရာတွင် သမုဒ္ဓရာရေပြင်ပေါ်မှ သမုဒ္ဓရာအောက်ကြမ်းပြင်အထိ နက်ရှိုင်းမှုသည်ယူဇနာပေါင်း ၈၄၀၀၀ အတိအကျရှိပါသည်။ ပါဠိအဘိဓာန်နည်းအရ

တစ်ယူဇနာ(၁၄) မိုင်ဝန်းကျင်၊England Dictionary တွင်တစ်ယူ ဇနာ(၈)မိုင်ဝန်းကျင်ဟုဆိုသဖြင့် မိုင်ပေါင်း (၆၇၂၀၀၀)မိုင်အထိ နက်ရှိုင်းမှုရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ တဖြည်းဖြည်းနက်ရှိုင်း နက်ရှိုင်း၍သွားခြင်း သည်ပင်လျှင် မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၏ ပထမ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါ သည်။

ကမ်းကိုမလွန်

၂။ ဒုတိယအံ့ဖွယ်ကား မဟာသမုဒ္ဒရာရေသည် မည် သည့်အခါမျှ ကမ်းစပ်ကိုကျော်လွန်ခြင်းမရှိပေ။

ရွံ့ဖွယ်ဆယ်ပစ်

၃။ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးတွင် ခွေးသေကောင်ပုပ်၊ မြင်း သေကောင်ပုပ်၊ ဆင်သေကောင်ပုပ်၊ လူသေကောင်ပုပ် စသည့် အညစ်အကြေးများသည် မဟာသမုဒ္ဒရာအလယ်သို့ ရောက်နေ မည်ဆိုလျှင် လှိုင်းလုံးကြီးများက ပုတ်ခတ်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုအညစ်အကြေးများ ကမ်းစပ်သို့ရောက်ရှိသွားရပါသည်။ မည် သည့်အညစ်အကြေးပင်ဖြစ်စေ မဟာသမုဒ္ဒရာရေပြင်တွင်မရှိနိုင် ပေ။ ထိုကဲ့သို့အညစ်အကြေးများသည် မဟာသမုဒ္ဒရာထဲရောက် လျှင် လှိုင်းလုံးကြီး၏ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အလယ်တွင်တာ ရှည်ရပ်တည်နေနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ကြရသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ တတိယ မြောက်အံ့ဖွယ်တစ် ပါးဖြစ်ပါသည်။

တစ်မည်ဖြစ်ခြင်း

၄။ မြစ်ချောင်းများစွာမှ စီးဆင်းလာသော ရေများသည် နောက်ဆုံးမဟာသမုဒ္ဒရာထဲသို့သာ ရောက်ရှိကြပါသည်။ ထိုသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဤရေက ဧရာဝတီမြစ်ရေ၊ သံလွင်မြစ်ရေ၊

စစ်တောင်းမြစ်ရေ၊ မေခမြစ်ရေ၊ မေလိခမြစ်ရေဟု
ခေါ်ဝေါ်၍ မရနိုင်တော့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ
သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ထိုထိုမြစ်ချောင်းများမှစီး
ဆင်းသော ရေများသည်ရောနှောသွားကာ သမုဒ္ဒရာရေဟု
အမည်တစ်ခုသာတွင်ရပါတော့သည်။

ဤသည်ပင်လျှင်မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ စတုတ္ထမြောက်အံ့
ဖွယ်တစ်ပါးပင်ဖြစ်ပါသည်။

မယွင်းမတိုး

၅။ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးသည် မိုးများအဆက်မပြတ်
ရွာသွန်းမှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များမှ အဆက်မ
ပြတ်စီးဆင်းနေ၍ဖြစ်စေ မည်သည့်အခါမျှ ပြည့်လျ့်သွားသည်
ဟူ၍မရှိခဲ့ပေ။ ထို့အပြင် မိုးခေါင်၍ဖြစ်စေ၊ မိုးခေါင်သောကြောင့်
မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များမှ ရေမစီးဆင်းနိုင်၍လည်းမဟာသမုဒ္ဒရာ
များသည် မည်သည့်အခါမျှ လျော့သွားခြင်းမရှိပေ။ ဤကဲ့သို့
ရေများ တိုးခြင်း၊ လျော့ခြင်း ၊ မရှိခြင်းသည်ပင်လျှင်မဟာသမုဒ္ဒ
ရာ၏ ပဉ္စမမြောက်အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်မျိုးရတနာ

၆။ ဆဋ္ဌမမြောက် အံ့ဖွယ်ကား မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၏
နက်ရှိုင်းသော နေရာများတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ကြောင်၊ ပုလဲ၊ သန္တာ၊
နီလာ၊ ဂေါ်မုတ်၊ မြ၊ ပတ္တမြား။ ဥဿဇရား ဟူသည့်ရတနာဆယ်
ပါးအမြောက်အမြားရှိပါသည်။

ရသာဆားတူး

၇။ ပင်လယ်မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များမှ စီးဆင်းလာ
သောရေများ၏အရသာကား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖြစ်သော်လည်း
ထိုရေများမဟာသမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်ရှိသောအခါခန့်သောအရသာ

တစ်မျိုးတည်းသာရှိချေ တော့သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ သတ္တမမြောက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။
ကြီးသူနေရာ

၈။ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲတွင် အလွန်ကြီးမားသောငါးကြီး များသာ နေထိုင်ကြပေသည်။ ငါးကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ မဟာသမုဒ္ဒ ရာထဲ နေထိုင်သော ငါးကြီးများမှာ (၆)စင်းရှိသည်ဟု စာပေက ဖော်ပြသည့်အတွက် ဗဟုသုတအလို၎် ငှာ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ (၁)တိမိရ အမည်ရှိငါးကြီးဖြစ်ပြီးထိုငါး၏အမည်မှာ ယူဇနာတစ် ထောင်၊ မိုင် ၈၀၀၀ ရှည်လျားသည်။ (၂) တိပိင်္ဂလ အမည်ရှိ ငါး ကြီးသည်လည်း တိမိရ ငါးကဲ့သို့ပင်အလျားတူညီကြသည်။ (၃) တိမိရ တိပိင်္ဂလအမည်ရှိ ငါးကြီးသည်လည်း အထက်ပါ ငါးကြီး များနှင့် အလျားတူညီကြပေသည်။ (၄) အာနန္ဒာအမည်ရှိ ငါးကြီး သည် အလျားယူဇနာမိုင်(၄၀၀၀)ရှည်လျားပါသည်။ (၅) တိမိအာ နန္ဒ အမည်ရှိ ငါးကြီး၏ အလျားမှာလည်းထိုအတူ မိုင်(၄၀၀၀) ရှည်လျားသည်။ (၆) အဇ္ဈောရဟအမည်ရှိ ငါးကြီး၏ အလျားမှာ လည်းထိုအတူ ရှည်လျားပါသည်။ ဤကားမဟာသမုဒ္ဒရာထဲတွင် နေထိုင်ကြသည့် ငါးကြီး(၆)စင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအပြင် အသူရာ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဆိုတာတွေလည်း ရှိကြပေသေးသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြီးသူတို့၏ နေရာဖြစ်ခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၏ အဋ္ဌမမြောက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။ ဤကား မဟာသမုဒ္ဒရာ ၏ အံ့ဖွယ်(၈)ပါး ဖြစ်ပါပေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို မှတ်မိလွယ်စေရန် ဆောင်ပုဒ်လေး ဖြင့် အကျဉ်းမှတ်ထားနိုင်ရန် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ် -

အစဉ်နက်ပုမ်း၊ ကမ်းကိုမလွန်၊
ရွံ့ဖွယ်ဆယ်ပစ်၊ တစ်မည်ဖြစ်ခြင်း
မယွင်းမတိုး၊ ဆယ်မျိုးရတနာ၊
ရသာဆားတူး၊ ကြီးသူနေရာ အံ့ရှစ်ဖြာ
မှတ်ပါ သမုဒ္ဒရာ (မှတ်ပါသာသနာ)။

သာသနာ အံ့ဖွယ်(၈)ပါး -

၁။ သမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်နက်ရှိုင်းသကဲ့သို့ ဘုရားသာသနာတော်အတွင်း တည်ရှိကြသည့် အကျင့်ဓမ္မများသည်လည်း တဖြည်းတဖြည်း နက်ရှိုင်းသွားပါသည်။ ငါးပါးသီလထက်ရှစ်ပါးသီလက နက်ရှိုင်းပါသည်။ ရှစ်ပါးသီလထက် ဆယ်ပါးသီလက ပို၍ နက်ရှိုင်းပါသည်။ ဆယ်ပါးသီလထက် သာမဏေသီလက ပို၍နက်ရှိုင်းပါသည်။ သာမဏေသီလထက် ရဟန်းသီလက ပို၍ပို၍ နက်ရှိုင်းပါသည်။ ထို့အတူ တစ်ရက်စောင့်ထိန်းသည့် သီလကုသိုလ်ထက် နှစ်ရက်စောင့်ထိန်းသည့် သီလကုသိုလ်က သာလွန်နက်နဲသကဲ့သို့ တစ်လစောင့်ထိန်းသည့် သီလကုသိုလ်ထက် တစ်နှစ်ပတ်လုံး စောင့်ထိန်းသည့် သီလကုသိုလ်က ပို၍လေးနက်ပေသည်။ ထိုသီလအကျင့်ကနေ ဓူတင်အကျင့် စသည့် တဖြည်းတဖြည်း နက်ရှိုင်းသည်ထက် နက်ရှိုင်းသွားပါသည်။

သီလအခြေခံ၍ သမထဘာဝနာတစ်ခု တစ်ခုအားထုတ်သည့်အတွက် သမထကုသိုလ်ရရှိလာသောကြောင့် သီလကုသိုလ်ထက် သမထကုသိုလ်က ပို၍နက်ရှိုင်းပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သမထအားကောင်းလျှင် ပထမဈာန်ကနေ ဒုတိယဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်ကနေ တတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်ကနေ

စတုတ္ထဈာန် စသည် ရောက်ရှိလျှင် တဖြည်းဖြည်း
နက်ရှိုင်းသထက် နက်ရှိုင်းလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေသည့် ယောဂီများသည်
သတိပဋ္ဌာန်တရားကို စဉ်ဆက်မပြတ်၊ ရှုမှတ်ပွားများစဉ်
တစ်ချက်ရှုမှတ်လျှင် ကုသိုလ်တစ်ချက်ရပေသည်။ ဆယ်ချက်
ရှုမှတ်လျှင် ကုသိုလ်ဆယ်ချက်၊ ရှုမှတ်မှု တစ်ရာလျှင် ကုသိုလ်
တစ်ရာရခြင်းသည်ပင် ကုသိုလ်တရားများ နက်ရှိုင်းလာသည့်
သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ယောဂီ၏ရှုမှတ်မှုအားလျော်စွာ
စိတ်တည်ငြိမ်မှု အားကောင်းလာပေလိမ့်မည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
စိတ်တည်ငြိမ်မှု စွမ်းအားမြင့်မားလာလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်များ
ရင့်ကျက်လာလျှင် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တိုင်ရောက်ရှိကာ နိဗ္ဗာန်
ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သီလကနေ
သမာဓိ၊ သမာဓိ ကနေ ပညာ၊ ပညာကနေ ဝိမုတ္တိသေ ဆိုသည့်
လွတ်မြောက်မှု မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း
နက်ရှိုင်းသထက် နက်ရှိုင်း၍လာပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကုသိုလ်တရားများ တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်း
လာခြင်းသည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ ပထမအံ့ဖွယ်တစ်ပါး
ဖြစ်ပါသည်။

၂။ သမုဒ္ဒရာရေသည် ကမ်းစပ်ကနေ လွန်ခြင်း (ကျော်
တက်ခြင်း) မရှိသကဲ့သို့ တပည့်သာဝကများသည် မြတ်ဘုရား
ပညတ်တော်မူခဲ့သည့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် စည်းကမ်းဘောင်ကို
လွန်၍ မကျင့်ကြပေ။ မြတ်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကများဖြစ်တော်
မူကြသော သောတာပန်စသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များသည်
အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူထားသည့်
သိက္ခာပုဒ်ကို မည်သည့်အခါမျှ မကျူးလွန်ကြပေ။ ဝိနည်းတော်

သည် သာသနာတော်၏ အသက်ဟု ဆိုသကဲ့သို့ အသက်နှင့်လဲပြီး သိက္ခာပုဒ်တော်ဆိုသည့် စည်းကမ်းဘောင်ကို မလွန်ဘဲ စောင့်ထိန်းတော်မူကြပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ စည်းကမ်းဘောင်ကိုမလွန်ဘဲ စောင့်ထိန်းခြင်းသည်ပင်လျှင် ဒုတိယမြောက်သာသနာတော်၏ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

၃။ သမုဒ္ဒရာရေအလယ်တွင် အညစ်အကြေးမှန်သမျှကို လှိုင်းလုံးကြီးများက ရိုက်ပုတ်ထုတ်သကဲ့သို့ ခွေးသေကောင်ပုပ်နှင့်တူသည့် ဒုဿီလ (သီလမရှိ) ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း သီလရှိသည့် ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်များက သာသနာထဲမှ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် သာသနာတော်တွင် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော အညစ်အကြေးများသည် မည်သည့်အခါမျှ မရှိပေ။

ထိုကဲ့သို့ အညစ်အကြေးနှင့်တူသည့် သီလမရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ သာသနာတော်တွင် မရှိခြင်းသည်လည်း သာသနာတော်၏ တတိယမြောက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

၄။ များစွာသော မြစ်ချောင်းများက စီးဆင်းလာသော ရေပင်ဖြစ်သော်လည်း သမုဒ္ဒရာထဲသို့ရောက်လျှင် သမုဒ္ဒရာရေဟု အမည်တစ်မျိုးသာရသကဲ့သို့ မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ဆင်းရဲသား၊ ကုန်သည် စသည်များ သာသနာတော်အတွင်း ဝင်ရောက်၍ ရဟန်းပြုကြသောအခါ မည်သူသည် မင်းရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားရဟန်း၊ သူဌေးသားရဟန်း၊ သူကြွယ်ရဟန်း စသည် အမည်အမျိုးမျိုးမကွဲတော့ဘဲ (အလွယ်အသီးသီးခွဲခြားမှုမရှိဘဲ) “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော်” ဟူသည့် အမည်တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သွားကြရပေသည်။

ထိုကြောင့် မည်သည့်အမျိုးပင်ဖြစ်စေ သာသနာ
တော်အတွင်းရောက်လျှင် အမည်တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သွားခြင်း
သည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ စတုတ္ထမြောက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါး
ဖြစ်ပါသည်။

၅။ သမုဒ္ဒရာရေသည် မြစ်ချောင်းများက အဆမတန်
စီးဆင်း၍လည်း မည်သည့်အခါမျှ မတိုးလာသည့်အပြင် မိုးခေါင်
၍လည်း မည်သည့်အခါမျှ လျော့သွားခြင်းမရှိသကဲ့သို့ သာသနာ
တော်ကြီးသည်လည်း ထိုအတူပင် နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုပြီး
အငြိမ်းဓာတ်ကို ရယူသွားကြသည့် သူတော်ကောင်းကြီးများ
မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလွန်းလှပါသော်လည်း နိဗ္ဗာန်
သည် မည်သည့်အခါမျှ ပြည့်လျှံသွားခြင်းမရှိ၊ လျော့သွားခြင်း
(ကွက်လပ်ဖြစ်နေခြင်း) မရှိခဲ့ပေ။

ဤသည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ ပဉ္စမမြောက်
အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

၆။ သမုဒ္ဒရာကြီး၏ နက်ရှိုင်းသော နေရာများတွင်
ရတနာဆယ်မျိုးရှိသကဲ့သို့ သာသနာတော်ကြီးတွင်လည်း ဗုဒ္ဓ
ရတနာ၊ ဓမ္မရတနာ၊ သံဃာ့ရတနာ စသည့် ရတနာများရှိပေ
သည်။ သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ရတနာများမှာ မည်မျှများပြားစေကာမူ
တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်ပါသော်လည်း သာသနာတော်အတွင်း ရတနာ
မြတ်သုံးပါးမှာမူကား တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုး
ကြီးမားလှပေသည်။ ထိုရတနာမြတ်သုံးပါးအနက် ဂုဏ်တော်ကိုး
ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရတနာကား တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
သည့်အတွက် အထူးဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။ ဓမ္မရတနာ၌ပင်
လျှင် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊
ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး စသည့် ရတနာတွေ

လည်း ရှိနေပေသေးသည်။ ထို့ပြင် သမုတိသံဃာ၊ ပရမတ္ထသံဃာ ဖြစ်သည့် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာစသည့် ရတနာများလည်း ရှိနေပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သာသနာတော်အတွင်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင် သည့် ရတနာများရှိနေခြင်းသည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ ဆဋ္ဌမမြောက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

၇။ သမုဒ္ဒရာရေ၏ ထုထည်ပမာဏသည် မည်မျှများ ပြားစေကာမူ ထိုရေ၏အရသာကား ငန်သောအရသာ တစ်မျိုး သာရှိသကဲ့သို့ မြတ်ဘုရား၏သာသနာတော်တွင်လည်း ပိဋကတ် သုံးပုံ နိကာယ်ငါးရပ် ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် စသည့် မည်မျှများပြားစေကာမူ ဝိမုတ္တိအရသာ တစ်မျိုးသာရှိပေ သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ သာသနာတော်အတွင်း ဓမ္မသည် အရေ အတွက်များပြားလှသော်လည်း အရသာကား ဝိမုတ္တိရသဆိုသည့် လွတ်မြောက်မှုအရသာတစ်ခုတည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်၍ ယခုခေတ်တွင် မဟာစည်နည်း၊ မိုးကုတ်နည်း၊ စွန်းလွန်းနည်း၊ လယ်တီနည်း၊ အနာဂါမ်ဆရာ သက်ကြီးနည်း၊ သဲအင်းဂူနည်း၊ ပခုက္ကူနည်း စသည့် နည်းပေါင်း များစွာရှိကြပါသော်လည်း ထိုနည်းနာနိဿယများ၏ ဦးတည် ချက်ကား နိဗ္ဗာန်ဟူသည့် ဝိမုတ္တိရသာပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ နိဗ္ဗာန် ဦးတည်ချက်ရှိသည်ကား မှန်သော်လည်း နည်းလမ်းမှန်ကန်မှုမရှိ လျှင် ထိုနည်းလမ်းသည် မှားသောအကျင့်လမ်းသာလျှင် ဖြစ်ချေ မည်။ ထိုထိုနည်းနာနိဿယများကို လူတို့အတွက် အမှားအမှန် ခွဲခြားသိစေရန် မည်သည့်ပေတံဖြင့်တိုင်းထွာ ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။

ဥပမာ Computer များတွင် Software, Program များဖြင့် ပြဿနာမျိုးစုံကို ဖြေရှင်းကြရသကဲ့သို့ ယခု ခေတ်ပေါ်

ထွန်းနေသည့် နည်းနာနိဿယများစွာတို့၏ အမှန် အမှားများကို “သတိပဋ္ဌာန်” ဆိုသည့် Dhamma Software ဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ပေသည်။ မည်သည့်နည်းပင်ဖြစ်စေကာမူ သတိပဋ္ဌာန် ထဲ အကျုံးမဝင်လျှင် (သတိပဋ္ဌာန်မပါလျှင်) ထိုနည်းမှာ မှားသည် ဟုဆိုရပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော် နိဒါန်းတွင် “ဧကယာနော မဂ္ဂေါ” နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သည့် တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းမှာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးဖြစ်သည် ဟု ဆိုထားသောကြောင့် မည်သည့်နည်းပင်ဖြစ်စေ အမှန်အမှား ပြဿနာကို သတိပဋ္ဌာန်ဆိုသည့် အမှန်တရားပေတံဖြင့် တိုင်း ထွာနိုင်ပါသည်။ ထိုကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို အခြေ တည်ထားသော တရားနည်းလမ်းမှန်သမျှသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင် သည်ချည်းဟု မှတ်ယူရပေမည်။

ထိုသို့ သိနိုင်စေရန် စာရှုသူများ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အရေးတကြီး လေ့လာသင်ကြားဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ အချုပ် ဆိုရသော် မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသည့် တရားများစွာရှိသော် လည်း ထိုတရားများ၏ ပန်းတိုင်မှာ ဝိမုတ္တအရသာတစ်ခုတည်း သာရှိခြင်းသည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ သတ္တမမြောက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။

၈။ သမုဒ္ဓရာထဲတွင် အလွန်ကြီးသော ငါးများနေထိုင် သကဲ့သို့ သာသနာတော်အတွင်းတွင်လည်း သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် အကြီးဆုံးငါးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသာ နေထိုင်နိုင်ခြင်း သည်ပင်လျှင် သာသနာတော်၏ အဋ္ဌမမြောက်နောက်ဆုံး အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ကား အံ့ဖွယ်မျိုးစုံ
ဂုဏ်ပေါင်း စုံလှသောကြောင့် မည်သည့်အဆုံးအမပင်
ဖြစ်စေကာမူ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကို ယှဉ်နိုင်သည့် အဆုံးအမ
ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်မရှိပေ။ နောင်လည်းရှိလာနိုင်မှာ
မဟုတ်သောကြောင့် တုနှိုင်းမမီ သာသနာတော်ကြီးဟု သာသနာ
တော်ကို ကြည်ညိုတတ်လာကြစေရန် ဆန္ဒမွန်ဖြင့် ရေးသား
တင်ပြလိုက်ရပါတော့သတည်း။ ။

XXXXXXXXXXXXXXXX

တုနှိုင်းမမိ ၁၀

နပ်ဖေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်ကမိုင်းရပ်စ်ဆော့ဖဲဝဲလ်

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနှိုင်းမမိ မဂ္ဂင်ရစ်ပါး
ဗိုင်းရပ်စ် ဆော့ဖဲဝဲလ်ဖြင့် နေ့စဉ်မှန်မှန်
အသုံးပြုပေးခြင်းဖြင့် နီဝရဏဗိုင်းရပ်စ်များကို
သုတ်သင်ပေးမည်ဆိုပါက...

တုနှိုင်းမမီ (၁၀)

နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀)ကျော်က ဗိုင်းရပ်စ်ဆော့ဖ်ဝဲ

ကွန်ပျူတာ အသုံးပြုသူများအနေနှင့် မိမိ၏ကွန်ပျူတာ ရှိ program များ၊ file, folder များကို virus က ဖျက်ဆီးပစ် သောကြောင့် အပျက်စီးအဆုံးအရှုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူတာအသုံးပြုသူများ စိတ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ် ကြရသည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်ကတည်းက virus (ဗိုင်းရပ်စ်) အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ၊ ယခု ၂၀၀၇ခုနှစ်ဆိုလျှင် (၂၅)နှစ်ပြည့်ပြီဖြစ် သောကြောင့် ဗိုင်းရပ်စ် ငွေရတု (First Generation) တစ်ခုသို့ တိုင်ခဲ့လေပြီ။

(က)

ယနေ့အခါတွင် computer, system များကို ဖျက်ဆီး ပစ်နေသော Elk Cloner, Brain, Morris, Melissa, Love bug, Code Red, Blaster, Sasser စသည့် ဗိုင်းရပ်စ်အမျိုးမျိုးပေါ် ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ထို virus (ဗိုင်းရပ်စ်)များ၏ နှောင့်ယှက်ဖျက် ဆီးခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် (AVG, Avast, Antivirus, Kaspersky Anti-virus) စသော Software များကိုလည်း ရေးသားတီထွင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဆော့ဖ်ဝဲများကိုလည်း ဖြစ်နိုင် လျှင် ပို၍ကောင်းပါသည်။ အကယ်၍ ထို ဆော့ဖ်ဝဲကို Update မလုပ်ထားပါက ကွန်ပျူတာဗိုင်းရပ်စ်ကို မသတ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဗိုင်းရပ်စ်ကိုသတ်နိုင်ရန် ဆော့ဖ်ဝဲကို မကြာခဏဆို သလို Update လုပ်ပေးရပါသည်။

(ခ)

ထိုကဲ့သို့ပင် လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ကူးစက် ခံရပြီဆိုလျှင် ရောဂါမျိုးစုံ ခံစားရတတ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့

ဗိုင်းရပ်စ် ကူးစက်ခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါများအား ဆိုင်ရာပဋိဇီဝဆေးများကို မှီဝဲသုံးစွဲခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းရပါသည်။ အကယ်၍ သတ်မှတ်ထားသောရက်ထက် ပိုလွန်၍ Update မဖြစ်သော ပဋိဇီဝဆေးများကို သုံးစွဲမိပါက ရောဂါမပျောက်သည့်အပြင် အဆိပ်ဖြစ်ပြီး အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့မဖြစ်စေရန် သတ်မှတ်ထားသော ရက်မွန် ပဋိဇီဝဆေးများကို ဆရာဝန်များ၏ လမ်းညွှန်မှုအရ မှီဝဲမည်ဆိုပါက ဆိုင်ရာဗိုင်းရပ်စ်ပိုးများကင်းရှင်းပြီး ခံစားနေရသည့် ရောဂါများမှ ကင်းစင်သွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း HIV virus (ဗိုင်းရပ်စ်)များ ကူးစက်ခံရပြီဆိုပါက ထိုဗိုင်းရပ်စ်ကို သတ်နိုင်သော ဆေးမပေါ်ပေါက်သေးသောကြောင့် “ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ” ဆိုသည့်အတိုင်း မကြာမီ အသက်ပါဆုံးရှုံးကြရပါတော့သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် သုတေသနပညာရှင်များသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ကူးစက်တတ်သော virus (ဗိုင်းရပ်စ်)ပိုးမျိုးစုံကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြပါသော်လည်း စိတ်ခန္ဓာအတွင်း၌ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးရှိနေသည်ကို သုတေသနပညာရှင်များ မသိကြသေးပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် စိတ်ထဲ၌ရှိသော ဗိုင်းရပ်စ်ကို ရှာဖွေရမှန်း မသိခြင်း၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် လက်တွေ့ သုတေသနမပြုလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်ရောဂါများကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(ဂ)

ယနေ့အချိန် စိတ်ခန္ဓာအတွင်း ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိကြသော်လည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော် အချိန်က စိတ်၌ဖြစ်သည့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးမျိုးစုံကို တွေ့ရှိခဲ့သည်သာမက ထိုပိုးများအား ပယ်သတ်သောနည်းကို တွေ့ရှိခဲ့သော သုတေသနပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသူကား မြတ်ဗုဒ္ဓ

သုတေသနပညာရှင်ကြီးပေတည်း။ ထို မြတ်ဗုဒ္ဓသုတေသန ပညာရှင်ကြီးသည် ခန္ဓာဗေဒပိုင်းဆိုင်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်ရုံသာမက စိတ္တဗေဒ၌လည်း ကျွမ်းကျင်တော်မူသဖြင့် စိတ်၌ဖြစ်သော ဝိုင်းရပ်စ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆက်ဦးအံ့

စိတ်၌ကူးစက်တတ်သည့် ဝိုင်းရပ်စ်ပိုးအမျိုးမျိုးရှိသည့် အနက် စိတ်ထဲ၌ ကုသိုလ်တရားများ မဖြစ်အောင် လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသော ဝိုင်းရပ်စ်ပိုးကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထိုပိုး၏အမည်ကို "နီဝရက" ဝိုင်းရပ်စ်ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓသုတေသန ပညာရှင်ကြီးက နာမည်ပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုနီဝရကဝိုင်းရပ်စ် အမျိုးအစား ငါးမျိုးခွဲခြားထားပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

- (၁) ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရက
- (၂) ဗျာပါဒနီဝရက
- (၃) ထိနမိဒ္ဓနီဝရက
- (၄) ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ နီဝရက
- (၅) ဝိစိကိစ္ဆာ နီဝရက ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ စိတ်ကို တိုက်ခိုက်သော ဝိုင်းရပ်စ်များ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်းပါဦးမည်။

ကာမစ္ဆန္ဒ နီဝရက

ထိုဝိုင်းရပ်စ်ကား နှစ်သက်လိုချင်ခြင်းသဘောရှိသည်။ နှစ်သက်လိုချင်ဖွယ်ရာ အာရုံများနှင့်တွေ့ရလျှင် စိတ်၌ ကာမဆန္ဒ နီဝရက ဝိုင်းရပ်စ်များ ကူးစက်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကူးစက်ခံရသောစိတ်သည် တည်ငြိမ်မှု၊ သန့်ရှင်းမှု၊ ဖြူစင်မှု၊ အပြစ်ကင်းမှု မရှိတော့ပေ။ နှစ်သက်လိုချင်ခြင်းသည်။ အကြွေးတင်သည်နှင့်တူသည်ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓက မိန့်တော်မူခဲ့ပါ

သည်။ အကြွေးတင်လျှင် ပြန်ဆပ်ရသကဲ့သို့ နှစ်သက်လိုချင် သောစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ထိုစိတ်ကို သတိ ပဋ္ဌာန်နည်းနှင့် ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် ဖြူစင်အောင် ပြုလုပ်ရပါသည်။ (နှစ်သက်လိုချင်၊ ကြွေးမြည်တင်၊ လျှင်လျှင် ပယ်ဖျောက်လေ)။

ဗျာပါဒနိဝရဏ

ဗျာပါဒနိဝရဏ ဝိုင်းရပ်စ်သည် အလိုမကျ၊ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်၊ အငြိုးမပြေ၊ တေးမှတ်ခြင်း စသော သဘောရှိသည်။ မနှစ်မြို့ဖွယ် အာရုံများနှင့်တွေ့လျှင် စိတ်သည် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ အငြိုးမပြေခြင်း၊ တေးမှတ်ခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းစသော ဗျာပါဒ ဝိုင်းရပ်စ်ပိုးများ ကူးစက်ဖြစ်ပေါ် လာတတ်ပါသည်။ ဒေါသ ဝိုင်းရပ်စ်ကူးစက်ခံရသောစိတ်သည် တည်ငြိမ်မှု၊ သန့်ရှင်းမှု၊ အပြစ်ကင်းမှု၊ ဖြူစင်မှုမရှိတော့ပေ။ မြတ်ဗုဒ္ဓက စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ပျက်၊ ဒေါသထွက်ခြင်းသည် ရောဂါဖြစ် သည်နှင့်တူသည်ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ ရောဂါဖြစ်သူများသည် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်သကဲ့သို့၊ ဒေါသတအားကြီးလာလျှင် မစားနိုင် မသောက်နိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဖြစ်ကြရပါသည်။ ထို ဒေါသအားကြီး သောစိတ်ကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းနှင့် ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် ဖြူစင် အောင်ပြုလုပ်ရပါသည်။ (စိတ် ပျက် စိတ်ဆိုး ရောဂါမျိုး နိမ်ချိုး ပယ်ဖျောက်လေ)။

ထိနမိဒနိဝရဏ

ထိုဝိုင်းရပ်စ်ကား ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိခြင်း သဘောရှိသည်။ ထိုတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် စိတ်သည် ကြည်လင်မှုမရှိ ရှုပ်ထွေးနေပါတော့သည်။ ထိုရှုပ်ထွေးပြီး ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိသော စိတ်သည် အချုပ်ထဲရောက်နေသည်နှင့်တူသည်ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓမိန့် တော်မူခဲ့ပါသည်။ အချုပ်ထဲရောက်နေသူများသည် စားချင်တိုင်း

မစားရ၊ နေချင်တိုင်း မနေရ၊ အိပ်ချင်တိုင်း မအိပ်ရ၊
ဝတ်ချင်တိုင်း မဝတ်ရသကဲ့သို့ ထိုင်းမှိုင်း၊ ပျင်းရိသောစိတ်
ဖြစ်ပေါ်နေသောသူများသည် မိမိစိတ်ကို အပြစ်ကင်းအောင်
ထားချင်သော်လည်း မရနိုင်ဘဲ စိတ်က ရှုပ်ထွေးနေတတ်ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိနေသောစိတ်ကို သတိပဋ္ဌာန်
နည်းနှင့် ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် ဖြူစင်အောင် ပြုလုပ်ရပါသည်။
(ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိ၊ ချုပ်နှောင်မိ၊ မှတ်သိပယ်ဖျောက်လေ)။

ဥဒ္ဒစ္စ၊ ကုတ္တုစ္စ နိဝရဏ

ထိုဝိုင်းရပ်စ်သည် ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း သဘောရှိ
သည်။ ပျံ့လွင့်ပူပန်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေလျှင် စိတ်သည်
တည်ငြိမ်မှု၊ သန့်ရှင်းမှု၊ အပြစ်ကင်းမှု၊ ဖြူစင်မှုမရှိတော့ပေ။ ထို့
ကြောင့် ပျံ့လွင့်ပူပန်ခြင်းသည် သူ့ကျွန်ခံသည်နှင့်တူသည်ဟု
မြတ်ဗုဒ္ဓ မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်အဖြစ်ရောက်နေသောသူများ
သည် လွန်လပ်မှုမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ပျံ့လွင့်ပူပန်သောစိတ်ကို
သတိပဋ္ဌာန်နည်းနှင့် ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် လွတ်လပ်အပြစ်ကင်းပြီး
ဖြူစင်အောင် ပြုလုပ်ရပါသည်။

ဝိစိကိစ္ဆာနိဝရဏ

ဝိစိကိစ္ဆာနိဝရဏ ဝိုင်းရပ်စ်သည် ယုံမှားခြင်းသဘော
ရှိသည်။ စိတ်ထဲ ယုံမှားမှု၊ သံသယဖြစ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆို
လျှင် စိတ်သည် ကြည်လင်ခြင်းမရှိ ရှုပ်ထွေးနေပါတော့သည်။ ယုံ
မှားသံသယဖြစ်နေသောစိတ်သည် လမ်းနှစ်ခွ၏အလယ်သို့
ရောက်နေသည်နှင့်တူသည်ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓမိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။
လမ်းနှစ်ခွရောက်နေသူသည် ဒီဘက်လမ်းက သွားရနီးနီး၊
ဟိုဘက်လမ်းက သွားရနီးနီး တိကျသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချနိုင်
သကဲ့သို့ ယုံမှားသံသယဖြစ်သူသည်လည်း အမှန်ကို မဆုံးမဖြတ်

နိုင်ဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ယုံမှားသံသယဖြစ်သောစိတ်ကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းဖြင့် ပယ်သတ်ခြင်းဖြင့် ကြည်လင်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းအောင် ပြုလုပ်ရပါသည်။ (ယုံမှားဒွိဟ၊ လမ်းနှစ်ခွ၊ တွေ့ကပယ်ဖျောက်လေ)။

နီဝရဏ ဝိုင်းရပ်စ် (Virus) ကို ပယ်သတ်နိုင်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနိုင်းမမီ ဝိုင်းရပ်စ် ဆော့ဖ်ဝဲ (Virus Software) ဟူသည်(The Ariya Path of Eight Constituents) မဂ္ဂင်(၈)ပါး ဟု ဆိုအပ်သော သီလ သမာဓိ ပညာ အကျင့်တရားများဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများသည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနိုင်းမမီ မဂ္ဂင်(၈)ပါး ဝိုင်းရပ်စ်ဆော့ဖ်ဝဲဖြင့် နေ့စဉ်မှန်မှန်အသုံးပြုကာ နီဝရဏ ဝိုင်းရပ်စ်များကို သုတ်သင်ပေးမည်ဆိုပါက ဝိုင်းရပ်စ် အကိုက်ခံရ၍ ရှုပ်ထွေးပြီး အဆင့်နိမ့်နေသော စိတ်သည် နီဝရဏ များ ကင်းစင်တည်ကြည် ငြိမ်သက်လာကာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စိတ်စွမ်းအားပိုင်ရှင် ဖြစ်လာနိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း တိုက်တွန်း ရေးသားလိုက်ရပါတော့သတည်း။ ။ ။

xxxxxxxxxxxxxxxx

တုနိုင်းမမီ ၁၁

အွန်လိုင်းပေါ်က မေးခွန်းတစ်ခု

နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တဲ့ လမ်းစဉ်ကို
ကျင့်သုံးမှုမရှိဘဲ နိဗ္ဗာန် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
ဘယ်လောက်ပြောပြော သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
သိချင်ရင် ကျင့်ရတယ်.....

တုနိုင်းမမီ (၁၁)

အွန်လိုင်းပေါ်က မေးခွန်းတစ်ခု

လောကကြီး၌ သစ်ပင်များသည် မြေ၊ ရေ၊ လေများကို အမှီပြု၍ ရှင်သန်ကြီးထွားကြရာ ၎င်းတို့အနက် နေစွမ်းအင် (Solar energy) သည်လည်း မရှိမဖြစ် အထူးလိုအပ်သော အရာ တစ်ခုဖြစ်ချေ၏။ နေရောင်ခြည်မရရှိဘဲ လောင်းရိပ်ကျရောက်နေ သော သစ်ပင်များသည် ရှင်သန်ကြီးထွားမှု မရှိနိုင်ချေ။ နေ၏ လင်းရောင်ခြည်ကို ရရှိသောအခါ သစ်ပင်များ ရှင်သန်ကြီးထွား နိုင်ကြပေသည်။

ထို့အတူ လောကလူသားများသည် ဘဝ၌တန်ဖိုးရှိစွာ ရှင်သန်နေထိုင်နိုင်ရန် အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ ၏ တုနိုင်းမမီ ဓမ္မလင်းရောင်ခြည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တုနိုင်းမမီ ဓမ္မ အလင်းရောင်ကို ခံစားကြရသူတိုင်း စိတ်ချမ်းမြေ့သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ကြရသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့သူများအတွက် လောက၌ ရှင်သန်နေထိုင်ရသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလှပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူ သားများ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုရရှိကြစေရန် “မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မအလင်း ရောင်များကို လူသားများအား လက်လှမ်းမီသမျှ ဖြန့်ဝေပေးနိုင် ရင် ကောင်းမှာပဲ”ဟု တွေးမိပါသည်။ ထိုကြောင့် online ပေါ်တွင် Light of Dhamma ဟူသော title ဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မလမ်း ကြောင်းနှင့် လျော်ညီစွာ စွမ်းနိုင်သလောက် ဓမ္မစာပေများကို post တင်ပေးနေသည်မှာ July, 2006 ကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ရေးသားခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက “အရှင်ဘုရား တပည့်တော် တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာက လက်ခံယုံကြည်နေသော နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ ပြည် အပါယ်လေးဘုံကို အများက ယုံကြည်လက်ခံလာအောင်

ကူညီဖြေရှင်းပေးစေလိုပါသည် ဘုရား”ဟု စာရေးသူ၏ website ထဲ၌ comment ပေးထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရပါသည်။ ထိုမေးခွန်းကို အများလက်ခံယုံကြည်အောင် အဖြေပေးနိုင်ဖို့ရန် လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း အမေးရှိက အဖြေရှိရမည်ဖြစ်ပါသည်။

နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၊ ငရဲ၊ ပြိတ္တာစသော ဘုံများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် လက်ခံယုံကြည်သောကြောင့် ပြဿနာမရှိသော်လည်း ဘာသာခြားများ၊ ဘာသာမဲ့များက သူတို့မမြင်နိုင်သော အရာဖြစ်သောကြောင့် လက်ခံယုံကြည်မှု မရှိသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။ ထိုမေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်ဖြေကြားရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် ဥပမာပေး၍ အဖြေပေးရပေတော့မည်။

ဥပမာ ---

အမေမွေးကတည်းက မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရရာ သော သူများအား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုများကို ညွှန်ပြသော်လည်း မျက်ဝါးထင်ထင် မသိမြင်နိုင်ချေ။ မသိမြင်သောကြောင့် မယုံကြည်နိုင်ဟု ပြောဆိုယူဆလျှင် ထိုအယူအဆသည် မှားသော အယူအဆသာ ဖြစ်ချေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိမမြင်သော်လည်း တကယ်ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို မျက်စိမြင်သော (အမြင်အားကောင်းသော) လူအများက သိမြင်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဖုံးနေသော ပုထုဇဉ်လူသားများသည် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် စသည်များကို သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ချေ။ ထိုသို့ မမြင်နိုင်သောကြောင့် မရှိနိုင်ဘူးဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင် မှားသောအယူအဆသာဖြစ်ချေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ အရိယာ ဈာန် အဘိညာဉ်ရရှိပြီးသော

သူများသည်သာ ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံးဖြင့် ထိုထိုဘုံများကို မြင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေကြား လိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အဖြေကို ပို၍ပြည့်စုံအောင် ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြေကြားပေးစေလိုကြောင်း၊ online ပေါ်ကနေ မေတ္တာရပ်ခံလာသောကြောင့် ထပ်မံဖြည့်စွက်၍ အဖြေပေးလိုက် ရပြန်ပါသည်။

ဥပမာ-၂

စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ မရောက်ဖူးသော လူတစ်ယောက် သည် စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ မရောက်ဖူးသော်လည်း ထိုနိုင်ငံသည် မရှိနိုင်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင်ကား မှားသောအယူအဆသာဖြစ်ရ ချေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ မရောက်ဖူးသော်လည်း ထိုစင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ရောက်ဖူးသူများ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

ဥပမာ-၃

သင်္ဘောဖြင့် ပင်လယ်ခရီးသွားရာဝယ် အလွန်ဝေး သော တစ်နေရာ၌ သင်္ဘောတစ်စီးခုတ်မောင်းနေ၏။ ထိုအခြင်း အရာကို သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော်လည်း အဝေးကြည့်မှန် ပြောင်းအားဖြင့် အကူအညီယူ၍ ကြည့်မှသာလျှင် သင်္ဘောခုတ် မောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ဆိုလိုသည်မှာ သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်ရုံမျှနှင့် မရှိဘူးဟု ထင်မြင်ယူဆ၍ မရနိုင်ပါချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း၏ အားဖြင့် အသုံးပြု သောအခါ မြင်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ-၄

လူခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော ဝိုင်းရပ်စ် (virus)များကို သာမန် မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ချေ။ ထိုဝိုင်းရပ်စ် (virus)များကို မြင်တွေ့လို

သော် အဆပေါင်းများစွာချဲ့၍ ကြည့်ရသော မိုက်ခရို စကုပ် (microscope) ဖြင့်ကြည့်လျှင် မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ထို့အတူ ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ သာမန်မျက်လုံးနှင့် နတ်ပြည်စသည်ကို မမြင်နိုင်ချေ။ ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံးနှင့်ကြည့်မှသာ လျှင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်များရရှိနိုင်ရန် အကျင့်လမ်းစဉ်များကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြမည်ဆိုပါက ထိုထိုဘုံ များကို ရောက်ရုံမျှသာမက ဆင်းရဲခပ်သိမ်းမှလည်း လွတ်ကင်း နိုင်ပါသည်။

ဥပမာ-၅

တစ်ခါက ရေထဲ၌ ငါးနှင့်လိပ်တို့နေထိုင်ကြ၏။ တစ်နေ့ သောအခါ လိပ်သည် ကုန်းပေါ်သို့တက်ရောက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားခြင်းဖြင့် သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်၊ ပန်းမန်များကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ သည်။ ထိုလိပ်သည် သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်များကို ရေထဲရှိငါးအား ပြောကြားပါသော်လည်း ငါးသည် ထိုအရာများကို မမြင်နိုင်သော ကြောင့် 'မဖြစ်နိုင်' ဟုဆိုကာ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ ကုန်းပေါ်၌ သစ်ပင်၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်များရှိခြင်း အကြောင်းကို ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ဖူးသောသူများသာ သိမြင်၍ ယုံကြည်နိုင်ကြသည်။ အမှန်တကယ် နတ်ပြည်ရှိကြောင်း အသိ အမြင် ရှင်းချင်သပဆိုလျှင် ရေထဲငါးလို မဖြစ်စေဘဲ၊ အကျင့်လမ်း စဉ်များကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် အသိအမြင် ရှင်းနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ-၆

လောက၌ စိတ်တည်ငြိမ်ကြောင်း ကျင့်စဉ်တရားများ ကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြခြင်းဖြင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုကို ရရှိကြသည်။ ထိုသို့ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရရှိသောကြောင့် စိတ်ချမ်းသာကြရသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်တည်ငြိမ်ကြောင်းအကျင့်ကို ကျင့်သုံးလျှင်

စိတ်ချမ်းသာနိုင်သည်ဟု ချမ်းသာမှုခံစားရသော သူများ မည်မျှပင် ဟောပြောစေကာမူ၊ ၎င်းကျင့်စဉ်ကို ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့မကျင့်သုံးဖူးသောသူများက လက်ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။ ထိုသို့ လက်မခံနိုင်ခြင်းသည် မှားသောထင်မြင်ယူဆချက်သာ ဖြစ်ချေမည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ထိုလက်တွေ့ကျင့်စဉ်များကို ကျင့်သုံး၍ စိတ်တည်ငြိမ်ကာ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုအရသာကို လက်တွေ့ ခံစားရသောသူများစွာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ-၇

တစ်ခါက ဆရာတစ်ယောက်သည် စာသင်ခန်းထဲတွင် သင်ပုန်း၏ အနောက်ဘက်၌ ‘နိဗ္ဗာန်’ဟု စာလုံးရေးထားပြီး၊ ‘တပည့်တို့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ကြရဲ့လား’ ဟုမေးရာ တပည့်များက ‘မမြင်ပါဘူး ဆရာကြီး’ဟု အားလုံးပြန်ဖြေကြသည်။ ဆရာက ‘တပည့်တို့ ဒီအတိုင်းနေရုံနဲ့ နိဗ္ဗာန်မမြင်နိုင်ဘူး၊ ဒီလမ်းအတိုင်း သင်ပုန်းရှိရာ လျှောက်လာပြီး သင်ပုန်းအနောက်သို့ ရောက်လျှင် ရေးထားသော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရလိမ့်မယ်’ဟု ပြောခဲ့သည်။ ထိုအတူ နတ်ပြည်စသော ဘုံဌာနများသည် ဒီအတိုင်းနေရုံမျှဖြင့် မြင်နိုင်သူ ရှားလှပါသည်။ အမှန်စင်စစ် မြင်နိုင်သောလမ်းကို အဆုံးတိုင်အောင် လျှောက်လှမ်းနိုင်မှသာလျှင် နတ်ပြည်စသည် သိမြင်နိုင်ပါသည်။

ဥပမာ-၈

ဆက်လက်၍ ပြောလိုသည်မှာ - ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး တစ်ဦးက တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ (အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က)အား မေးလျှောက်ဖူး၏။ “အရှင်ဘုရား နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အမှန်တကယ်ရှိပါသလားဘုရား”ဟု မေးသောအခါ ဆရာတော်ကြီးက မျက်နှာတော်တင်းသွားပြီး “ဘာလဲ ... မင်းက

ဗုဒ္ဓဘာသာကို စော်ကားတာလား” “မဟုတ်ပါဘူးဘုရား”
“တပည့်တော် တကယ်သိချင်လို့ပါ ဘုရား”၊ “အေး မင်းမှာ နိဗ္ဗာန်
ရောက်နိုင်တဲ့ လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးမှုမရှိဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘယ်မှာရှိ
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပြောပြော သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊
သိချင်ရင် ကျင့်ရတယ်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

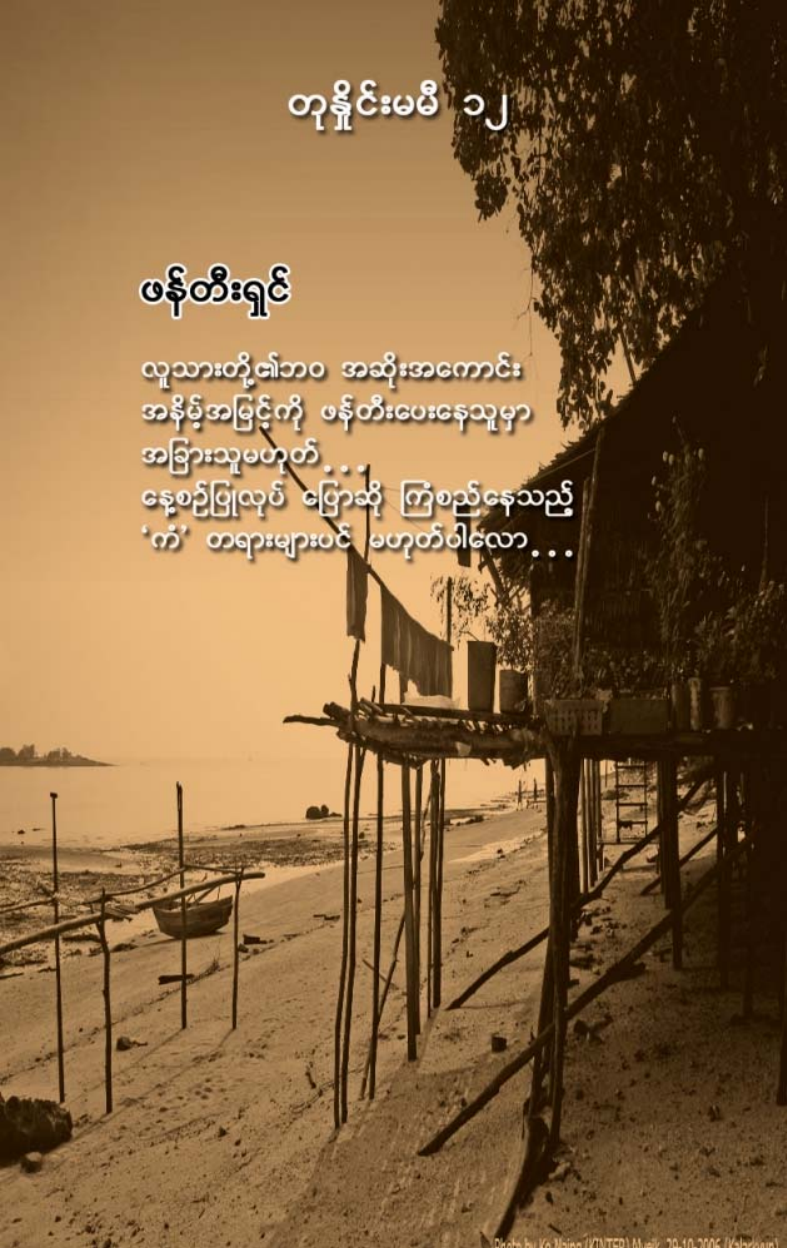
ဆရာတော်ကြီး၏ အဖြေလိုပါပဲ။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်
မည်သည့်နေရာ၌ရှိသည်ကို သိချင်သည်ဆိုလျှင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ
မှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရားစောင့်ထိန်းမှု၊ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် အား
ထုတ်မှု (ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ)များကို ကျင့်သုံးမည်ဆိုလျှင်
မည်သည့်နေရာ၌ နတ်ပြည်ရှိသည်ဟု သိနိုင်သည့်အပြင်၊ သမ
ထဘာဝနာပွား၍ သမထဈာန်ရရှိပြီး ၎င်းဈာန်များ မဆိတ်သုဉ်းခဲ့
လျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်အထိ သိနိုင်ရောက်နိုင်ပါသည်။ ထို ရောက်နိုင်
ကြောင်း အကျင့်တွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးမှုမရှိဘဲ နတ်ပြည်
စသည် မရှိနိုင်ဟု ထင်မြင်မယူဆသင့်ပါ။

အချုပ်ဆိုရသော် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနိုင်းမမီ သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာ အကျင့်တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့အသုံးချမည်
ဆိုပါလျှင် လူအများမမြင်နိုင်ဟုဆိုသည့် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်
သာမက ထိုထက်ကျော်လွန်ကာ အိုနာသေမှ လွတ်ကင်းသည့်
နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ရောက်ရှိနိုင်ပါသဖြင့် စာဖတ်သူများသည်
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တုနိုင်းမမီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်တရားများကို ကြိုးစား
ကျင့်သုံးသင့်ကြောင်း ထပ်လောင်း ရေးသားလိုက်ရပေတော့
သတည်း ။ ။

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

ဖန်တီးရင်

လူသားတို့၏ဘဝ အဆိုးအကောင်း
အနိမ့်အမြင့်ကို ဖန်တီးပေးနေသူမှာ
အခြားသူမဟုတ်...
နေ့စဉ်ပြုလုပ် ပြောဆို ကြံစည်နေသည့်
'ကံ' တရားများပင် မဟုတ်ပါလော...

တုနိုင်းမမိ (၁၂)

ဖန်တီးရှင်

လောကသတ္တဝါတို့သည် ဖန်တီးရှင်ဆိုသူ၏ စီမံမှုကို ခံယူကြရာဝယ် ကောင်းသောအရာဖြစ်သည့် ဘဝ၏အလှကို ခံယူကြရသကဲ့သို့ မကောင်းသောအရာဖြစ်သည့် ဘဝ၏ အကျည်းတန်မှုကိုလည်း ခံယူကြရပါသည်။ ထိုဖန်တီးရှင်သည် လူသားတို့အတွက် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ စသည့် အဆင့်နိမ့်သော ဘဝ၊ အဆင့်မြင့်သော ဘဝစသည့် အရောင်အသွေးမျိုးစုံသော ဘဝများကို ရောက်ရှိအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သောကြောင့် တုနိုင်းမမိ ဖန်တီးရှင်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

လူ့လောကကြီးအတွင်း မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ လေဘေး၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသည့်ဘေး၊ ရောဂါဘေး၊ လက်နက်ဘေး စသည့် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်ရခြင်းသည် လူသားတို့ သန္တာန်ဝယ် ကိလေသာတရားများ အားကြီးသော အခါတွင် ဖြစ်တတ်သည်ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ရှင်းဦးအံ့ - လူသားတို့ ဝန်းကျင်တွင် လောဘအားကြီးသောအခါ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသည့်ဘေး ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အပြင် မီးဘေးလည်း သင့်တတ်ပေသည်။ ထို့အပြင် သေလွန်သောအခါ ပြိတ္တာဘုံသို့ လားရောက်ရသည်။ လူသားတို့ဝန်းကျင်တွင် ဒေါသအားကြီးသောအခါ လက်နက်ဘေး၊ စစ်ဘေး၊ စစ်ဒဏ် သင့်တတ်သည့်အပြင် ရေဘေးနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရပြီး သေလွန်သောအခါ ငရဲသို့ရောက်ရသည်။ လူသားတို့ဝန်းကျင်တွင် မောဟအားကြီးသောအခါ ရောဂါဘေးဆိုးကြီး ကျရောက်တတ်သည့်အပြင် လေဘေးလည်း သင့်တတ်ပါသည်။ သေလွန်သောအခါ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်ရသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ လူသားတို့၏ ဘဝ အဆိုး အကောင်း အနိမ့်အမြင့်ကို ဖန်တီးပေးနေသူမှာ အခြားသူ မဟုတ် နေ့စဉ်ပြုလုပ်ပြောဆို ကြံစည်နေသည့် ကံ တရားများပင် မဟုတ်ပါလော။

မြတ်ဗုဒ္ဓက ကံတရားတို့သည် လေးမျိုးရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

၁။ ဂရုကံ

၂။ အာသန္နကံ

၃။ အာစိဏ္ဏကံ

၄။ ကဋတ္တာကံ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

၁။ ဂရုကံ

ကုသိုလ်တရားဘက်၌ သောတာပတ္တိမဂ်စသည်တို့ သည် ကြီးလေးသော ဂရုကံများဖြစ်သည်။ သောတာပတ္တိမဂ်ရရှိ ပြီးသောသူများသည် သေလွန်သည့်အခါ ထိုကုသိုလ် ဂရုကံ ကြောင့်အပါယ်မကျရောက်ရတော့ပေ။

ထို့အတူ အကုသိုလ်ဘက်တွင် ဆိုရပါမူ ပဉ္စာနန္ဒ ရိယ ကံသည် ဂရုကံ မည်၏။ သေလွန်သောအခါ ထိုကြီးလေးသော အကုသိုလ် ဂရုကံက အပါယ်သို့ ဆွဲချလေတော့၏။

၂။ အာသန္နကံ

သေခါနီးကာလ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ကံ တရားကို အာသန္နကံဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ဘဝတစ်လျှောက် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ် ထားစေကာမူ သေခါနီးတွင် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ပုံရိပ်များ ထင်ဟပ်လာပြီဆိုလျှင် ထိုထင် ဟပ်လာသော ကံတရားကို အာသန္နကံဟု ခေါ်ပါသည်။ သေခါနီး

သတ္တဝါများသည် အကြောင်းညီညွတ်လျှင် ထိုအာ
သန္နကံ၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုလည်း ခံယူကြရပါသည်။

၃။ အာစိဏ္ဍကံ

ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ထားသော ကောင်းကံ၊
မကောင်းကံများ (အလေ့အကျင့်များစွာ ပြုလုပ်ထားသောကံ)ကို
အာစိဏ္ဍကံ ဟု ခေါ်ပါသည်။

၄။ ကဋတ္တာကံ

ပြုကာမတ္တ (ပြုရုံမျှ) ဖြစ်သော ကံကို ကဋတ္တာကံ ဟု
ခေါ်ပါသည်။

ကံလေးမျိုး၏ အကျိုးပေးပုံ

မဂ်ဖိုလ်ရရှိသောသူများကို မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသည့်
ကောင်းသော ဂရုကံ သေလွန်လျှင် အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ မြတ်
ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်က အဟိံ သကသည် လူပေါင်းများစွာကို
သတ်ခဲ့ပါသော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့သောအခါ အရဟတ္တမဂ်
ကိုရရှိပြီး ထိုအရဟတ္တမဂ်တည်းဟူသော ဂရုကံကြောင့် သေလွန်
သောအခါ ဘဝအသစ်မဖြစ်ရတော့ပေ။ 'ပဉ္စာန္တန္တရိယကံများ
အနက် အဖသတ်သည့်ကံ'ကို ကျူးလွန်မိသော အဇာတသတ်မှာ
မူကား အသက်ရှင်စဉ်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓအား ကြည်ညိုလွန်းလှသော
ကြောင့် စွမ်းစွမ်းတမံ သာသနာပြုခဲ့ပါသော်လည်း သေခါနီး
ကာလ သူပြုခဲ့သော အဖသတ်သည့် ဂရုကံက သူ့အားအကျိုး
ပေးကာ သူသွားရမည့် ဒုဂ္ဂတိ (အပါယ်ဘုံ)ကို အဆုံးအဖြတ်
ပေးခဲ့လေသည်။

ဂရုကံမရှိသော သူများသည် သေခါနီးတွင် အာသန္နကံ
က အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ ထိုအာသန္နကံ အကျိုးပေးပုံကား -

တစ်ခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် တမ္မဒိဋ္ဌိက လူဆိုးကြီး သည် ရှင်ဘုရင်၏အမိန့်တော်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း(၅၅)နှစ် တိုင်တိုင် ရာဇဝတ်သားများအား သတ်ခဲ့ပါသော်လည်း မသေမီ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆွမ်းလောင်းလှူလိုက်ရသောအကျိုးကြောင့် ကွယ်လွန်သောအခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ဤသည်မှာ သေခါနီး ဆွမ်းလောင်းလှူရသော ကုသိုလ်ကံ (အာသန္နကံ)က အားကြီးစွာနှင့် အကျိုးပေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ အရွယ်ကြီးရင့်သည့်တိုင်အောင် မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ပြုခဲ့ပါသည်။ အိုမင်းလာသောအခါ သားဖြစ်သူရဟန်းက “ငါ့ရဲ့ဖခင်သည် သေခါကျလျှင် ဘဝကူးကောင်းပါစေတော့” ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖခင်မုဆိုးကြီးအား ရဟန်းပြုစေခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ ဖခင်ရဟန်းကြီးသည် မကျန်းမမာဖြစ်၍ အိပ်ရာထဲ လဲသောအခါ သူ၏အာရုံထဲ၌ ခွေးနက်ကြီးများက သူ့ကိုလာရောက်ဆွဲနေကြသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေပါတော့သည်။ ထိုအခါ သားရဟန်းက “ငါ့ရဲ့ဖခင်ဟာ ဒီလိုနိမိတ်နှင့် သေဆုံးရရင်တော့ ဧကန်မုချ အပါယ်ကျမှာ အပါယ်မကျစေရဘူး”ဟုတွေးကာ ကျောင်းရှိ ကပ္ပိယအား ပန်းခူးစေ၍ မနီးမဝေးတွင်ရှိသော စေတီတော်ရှိရာသို့ ဖခင်ရဟန်းကြီးအား ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

စေတီသို့ရောက်သောအခါ “အိုး ... အရှင်ဘုရား ... ဒီမှာ အရှင်ဘုရားအတွက် ဘုရားမှာ ပန်းလှူပေးထားပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒီ ကုသိုလ်ကို အာရုံပြုလိုက်ပါဘုရား” ဟု ပြောသောအခါ ဖခင်ရဟန်းကြီးသည် ကုသိုလ်အာရုံရသည်နှင့် တပြိုင်နက်

“ဟဲ့ ... သား .. နတ်ပြည်က သားရဲ့မိထွေးက ငါ့ကို လာခေါ်နေပြီ”ဟု ပြောပါလေတော့သည်။ မကောင်းသော အာရုံ ထင်သောအခါ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ရသော်လည်း ကောင်း သောအာရုံထင်သောအခါ၌မူကား စိတ်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝနေဝင်ခါနီးအချိန်တွင် လူနာ၏အနား၌ မိတ်ဆွေကောင်းရှိရန် အထူးလိုအပ်လှပါကြောင်း အထက်ပါဖြစ် ရပ်ဖြင့် ထင်ရှားသိသာပါပြီ။ ထို့ပြင် -

တစ်ဖန် ရင်းနှီးသော သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါးပြော သော ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ပြန်လည်တင်ပြရပါလျှင် -

တစ်ခါက စာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို အုပ်ချုပ်ရသော သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ သူသည် ရိပ်သာတစ်ခုတွင် သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါးထံ နည်းခံ၍ တရား အားထုတ်ခဲ့ရာ တရားဖြင့်ပျော်မွေ့ပြီး အသက်ထက်ဆုံး ဂိပဿ နာတရားကို မလွတ်တမ်းအားထုတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သတ္တဝါတို့၏ မေတ္တာအတိုင်း ထိုသီလရှင်ကြီးသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်ကာ ကွန်လွန်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ တရားပြသခဲ့သော သီလရှင်ဆရာ ကြီး စကြံ လျှောက်နေခိုက် “အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော်က (...)ပါဘုရား”ဟု နောက်နားမှ ပုံသဏ္ဍာန်မမြင်ရဘဲ စကားပြော သံလောက်ကိုသာ ကြားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ တရားပြသီလရှင် ဆရာကြီးသည် “ဒေါ် (...) က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေရတာလဲ”ဟု မေးရာ တပည့်တော်သေပြီးတဲ့နောက် အခုဒီနေရာမှာ ဆင်းဆင်း ရဲရဲနေရပြီး တံမြောက်လှည်းနေရတာပါဘုရား”ဟု ပြန်ပြောလာပါ သည်။ “ဟင် ... တရားတွေ အချိန်အကြာကြီး အားထုတ်ထားပါ

လျက်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ကွယ်” ဟု တရားပြ သီလရှင်ဆရာကြီးက ကရုဏာသက်စွာ ပြောသောအခါ ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သည့် ထိုသီလရှင်က သူ့ရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပါ လတော့သည်။

သီလရှင်ဆရာကြီးသည် စာသင်တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ကို အုပ်ချုပ်၍ စာချလာခဲ့ရာ တစ်ဖက်ကလည်း ဂိပဿနာတရား ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့ မကျန်း မမာဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ၌ ဘုံးဘုံးလဲလေတော့သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ တပည့်တစ်ဦးက “အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရား ဒီလို မကျန်းမမာ ဖြစ်တာဟာ လက်ထောက် သီလရှင်ဆရာက ကျောင်းလိုချင် သောကြောင့် ဂမ္ဘီရအစီအရင်တစ်ခုနဲ့ ပြုလုပ်ထားသည့်အတွက် အခုလို မကျန်းမမာဖြစ်ရတယ်လို့ ပေဒင်ဆရာထံက အဟော ထွက်ပါတယ်ဘုရား”ဟု အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသောစကား ကြောင့် စိတ်နှလုံးမကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့နှင့် မကြာမီ ထို မကောင်းသောစိတ်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသောအခါ (....) အပါယ်ဘုံ သို့ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် မြင့်မားသော ကုသိုလ်တစ်ခုဟု ပြောဆိုနိုင်သော ဂိပဿနာကုသိုလ်များ ရှိပါ သော်လည်း သေခါနီးအချိန်၌ မကောင်းသောနှလုံးသွင်းမှု (အာသန္နကံ)က အသာစီးရပြီး အကျိုးပေးသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ (.....) အပါယ်ဘုံ၌ ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ဖြင့် အာသန္နကံ အကျိုးပေးပုံသိသာထင်ရှားပါပြီ။

အထက်ပါ ဆိုခဲ့ပြီးသော ဂရုကံနှင့် အာသန္နကံဖြစ်ခွင့် မရဘူးဆိုပါက အာစိဏ္ဏကံက အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ အာစိဏ္ဏ ကံဟူသည် မိမိတို့ နေ့စဉ်မှန်မှန်ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းသော

အလုပ်များနှင့် မကောင်းသောအလုပ်များကိုခေါ်ပါသည်။
ထင်ရှားအောင်ပြရသော် -

နေ့စဉ်မှန်မှန်ပြုလုပ်ခဲ့သော သံဃာတော်များ ဆွမ်း
လောင်းလှူခြင်း၊ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ခြင်း၊ မိဘစသည်တို့အား
ပုံမှန်ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခြင်း၊ ဥပုသ်သီလကို နေ့စဉ်မှန်မှန် စောင့်
ရှောက်ကျင့်သုံးခြင်း၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ မေတ္တာဘာဝနာ ၊ မရ
ဏာနုဿတိဘာဝနာ စသည် နေ့စဉ်မှန်မှန်ပွားများခြင်း၊ နေ့စဉ်
ဘုရားရှိခိုးခြင်း စသည်တို့သည် အာစိဏ္ဏကံကုသိုလ်များ ဖြစ်ပါ
သည်။

အကုသိုလ်ဘက်၌ မကောင်းသောအမှုများကို နေ့စဉ်
မှန်မှန်ပြုလုပ်ခြင်းစသည်တို့သည် **အာစိဏ္ဏကံ** အကုသိုလ်များဖြစ်
ပါသည်။

အကယ်၍ ထိုအာစိဏ္ဏကံ မရှိဘူးဆိုပါက ဘဝတွင်
အမှတ်မထင် ပြုလုပ်ခဲ့သော (ကဋတ္တာကံ)က အကျိုးပေးပါလိမ့်
မည်။

အချုပ်ဆိုရသော် အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာ စသည်များကို ပြုလုပ်၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်မရသေးလျှင်
သေခါနီး၌ မကောင်သော အာသန္နကံကြောင့် မရောက်သင့်
သည့် ဒုဂ္ဂိတိဘုံများ၌ ရောက်ရတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝကူး
ကောင်းစေရေးအတွက် မိမိတွင် အနည်းဆုံး သောတာပတ္တိမဂ်
ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရန် ကျင့်သုံးထားနိုင်ပါမှ မိမိ၏ဘဝအလှကို
ဖန်တီးနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ သတိပြုရန်အချက်ကား ကောင်း
သောဂရုကံ မရှိဘူးဆိုပါလျှင် လူတစ်ဦးအား အာသန္နကံသည်
အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သေခါနီးတွင်
ကောင်းသော အာသန္နကံရရှိရန်အတွက် မိမိ၏အနီး၌ သူတော်

ကောင်းရရှိရန် အလွန်အရေးကြီးပါကြောင်း ဖန်တီးရှင်
ဆောင်းပါးဖြင့် သတိပေးရေးသားလိုက်ရပါတော့သတည်း။
စိတ်နေသန့်ရှင်း ဘေးရန်ကင်း လွန်မင်းချမ်းသာကြပါစေ ...

xxxxxxxxxxxxxxxxxx